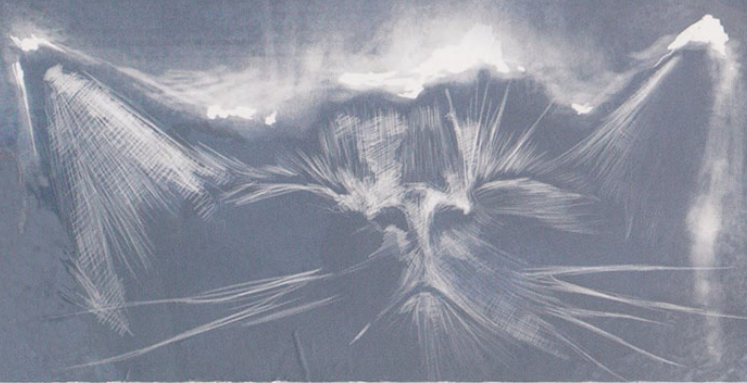
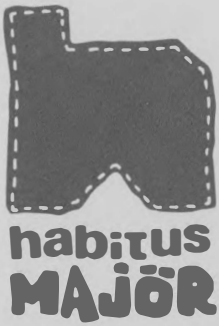
habitus MAJÖR

DÖRT AYAKLI MUCİZE

JULIA ROMP

habitus
MAJÖR

DÖRT AYAKLI MUCİZE

JULIA ROMP

George'a... Dünyanı tanımamı ve o dünyanın ne kadar mükemmel bir yer olduğunu görmemi sağladığın için...

Babam Colin'in güzel hatırasına... Yüzüme kondurduğu ve her gün George'a da miras bırakmaya çalıştığım gülümseme için...

Giriş

İlk bakışta Ben'in çok da dikkat çekici bir kedi olduğu söylenemezdi. O çok sevdiğimiz minicik, tatlı, tepesindeki turuncu tüyleri parlayan yavru kedilerden ya da parlak, benekli tüylü kedilerden biri değildi. Aslına bakarsanız, siyah beyaz tüyleri kıpkırmızı kana bulanmıştı, kırmızı poposu tamamen tüysüzdü ve küçük kuyruğuysa tüylerle kaplı ince bir dalı andırıyordu. Neyse ki, uzaktan bakınca uyuzlu bir pire torbası olduğu çok anlaşılmıyordu.

Bu başıboş sokak kedisi bahçemde gezinmeye başladığında dışarıya yiyecek koydum, çünkü hayvanlar sözkonusu olduğunda her zaman çok yufka yürekli olmuşumdur. Evde beslediğim tavşanım Fluffy bile renkli çiçek desenleriyle süslediğim bir kulübede yaşıyordu ki, bu bir tavşan için lüks bir otel sayılabilirdi. Minik kediye de bir kedi taşıyıcısının içinde yatak hazırladım. Yatağı kulübenin içinde bırakırsam orada uyuyacağını umuyordum. Sokak

kedisi günden güne kötülüyordu, kedi taşıyıcısının içinde kendini evinde hisseder hissetmez, taşıyıcının kapısını kapattığım gibi onu bir veterinere götürmeyi planlıyordum.

On yaşındaki oğlum George'la yemeğini yiyip yemediğini kontrol etmek için bahçede gezindiğim her sabah "lütfen uyuyor olsun" diye geçiriyordum içimden.

Oğlumla birlikte karanlık kulübenin arkasına bakıyor ve küçük kedinin gözlerini görmeye çalışıyorduk. Parlak, açık yeşil gözleri baharda henüz yeşillenmeye başlamış limon ağaçlarının yapraklarına benziyordu ve gözlerini her gördüğümde olduğum yerde birkaç saniye durup beklemeden edemiyordum. Kedicik bazen bir rafın ya da bir saksının üzerinde oturuyor, ama ona yaptığım yuvanın içinde hiç oturmuyordu.

"Böööl" diye bağırıyordu George ne zaman kediyle saklambaç oynamaya çalışsa. Bu beni çok mutlu ediyordu, çünkü George kimseyle oyun oynamazdı.

Otizm George'un dünyasını çok yalnızlaştırmıştı. Diğer çocuklar onu ne kadar anlaşılmaz buluyorsa, George da diğer çocukları o kadar yabancılıyordu. Etraftaki çocuklar George'un aniden patlak veren öfke nöbetlerinin bağırış çağırışından ürküyorlardı. Onlar ürktüklerinde çıkardıkları seslerden ve onu okul koridorunda itip kakmalarından da George ürküyordu. Bu nedenle George'un kediyle ilgilendiğini görmek çok güzeldi, her ne kadar kedi bu ilgiye karşılık vermese de... İkimizden biri ne zaman yanına gitse kedi tıslayıp tükürüyor, dişlerini gösteriyordu, gördüğü

ilgi karşısında tüyleri dimdik oluyordu. İkimizle de zaman geçirmek istemediği açıktı.

Zaman ve iyi beslenme insanlara nasıl yarıyorsa hayvanlara da yarıyor. Sokak kedisi zamanla kedi taşıyıcısındaki yatakta uyuyacak kadar iyileşti ve birkaç hafta sonra süpürgenin ucuyla taşıyıcının kapısını kapatmayı başardım.

Veterinere götürdüğümde sahibi olmadığımı söyleyerek kediyi onlara emanet ettim. Kendime üzerime düşeni yaptığımı söylüyordum. Yakın çevremize kedinin resimlerini asarak bir sahip bulmaya çalıştım. Ama bu çabalarım sonuç vermedi ve birkaç hafta sonra içten içe korktuğum telefon konuşmasının vakti gelip çattı.

Veteriner "Kediye evinin kapılarını açmak istemez misin?" diye sorduğunda ne diyeceğimi bilemedim. Beni tanısaydınız, bunun benim için çok da alışıldık bir durum olmadığını bilirdiniz. Annem "çenesi düşük" sıfatının beni ifade etmek için uydurulmuş olduğunu iddia eder ve bence haklı da. Ama veteriner kediyi benim almamı önerdiğinde tamamen dilim tutulmuştu. Bir yandan hayvanları çok seviyordum, ama diğer yandan da evime hayvan almamaya yeminliydim, çünkü çocukken evimizde o kadar çok hayvan vardı ki, bana yer kalmazdı. Ayrıca George bu sokak kedisiyle çok ilgilenmiş gibi görünse de, hayvanlarla ilişkimizde çok da başarılı olamamıştık, çünkü George herhangi bir şeye bağlanma konusunda çok zorlanıyordu. Muhabbet kuşumuz Polly'ye yeni bir ev bulmak zorunda kalmıştık, çünkü çıkardığı sesler George'u çok rahatsız etmişti. Tavşan Fluffy'ye de ilgisini çabucak kaybetmişti. Ama bu onun

suçu değildi. George'un çevresindekilerle ilişki kurma şekli, ben ne kadar diğer çocuklarınkiyle aynı olmasını istesem de, onlarınkinden çok farklıydı. Başka bir hayvan istemiyordum, çünkü George'un bakımıyla uğraşmak zaten bütün zamanımı alıyordu.

Ben tereddüt içinde ne diyeceğimi bilemezken veteriner kediyi hiç olmazsa bir ziyaret etmemizi önerdi.

"Çok üzgün görünüyor. Bence bir dost ziyareti ona da çok iyi gelirdi."

Ne yapsaydım? Kalbim aklıma üstün geldi ve George'u da alıp veterinere gittim. Siyah beyaz bir tüy yumağı yuvasında kıvrılmış yatıyordu. Ayağa kalktığında karnının büyük bir bölümünün tıraş edilmiş olduğunu ve yaralarını yalamaması için de boynunun etrafına plastik bir boyunluk takıldığını gördüm. Bu haliyle eskisinden de çirkin görünüyordu, ama bu bile George'un kedinin bulunduğu kafesin yanına diz çökmesine engel olmamıştı.

"Beniiiibuu!" diyerek daha önce hiç duymadığım bir şekilde çığlık attı. Sesi umut ve heyecan doluydu.

"Kendini daha iyi hissediyorsun mu, Ben?" diye sordu George. "Rahatsın mı?" Sesi daha önce duymadığım bir şekilde şarkı söyler gibi çıkıyordu, kedi de ona miyavlayarak karşılık veriyordu.

"Bence kedicik senden çok hoşlandı," dedi bize odayı gösteren veteriner hemşiresi gülümseyerek.

George birden sessizleşti. Bırakın bir yabancıyı, kimseyle konuşmaktan hoşlanmıyordu. İnsanlar onunla konuşmayı denediklerinde gözlerine bakamıyor, sessizce uzak bir noktaya, karşısındakinin gözleri dışında herhangi bir noktaya odaklanıyordu. Nitekim hemşirenin başka bir şeyle meşgul olduğunu ve artık kendisini izlemediğini fark eder etmez yeniden kafesin yanına eğildi.

"Beniiiibuu!" diye seslendi George. "Karnın acıyor mu?"

Yüzünü kedinin bulunduğu kafesin parmaklıklarına iyice bastırdı ve ben de hep başımıza geldiği gibi, kedinin parmaklıkların arasından yüzünü tırmalayacağını düşünerek ileri doğru atıldım. Ama daha sonra durdum, kedi George'a o kadar sakin bakıyordu ki. Öne doğru uzanıp parmaklıklara sürtünmeye başladı. Tıslayarak salyalarını akıtan o kedi nasıl bu kadar munisleşebilmişti? Hayal gördüğümü sandım. Sonra aslında bir muhabbete tanıklık ettiğimi anladım: George onunla konuştukça sokak kedisi hareket ediyor ve boğazının derinlerinden hırıltılar çıkarıyordu.

"Ben! Ben!" diye mırıldandı George. "Minik kedicik şimdi iyisin mi? İyisin mi, minik kedicik?"

Kedicik havayı kokladı. George da eğilerek ona iyice yaklaştı. George'un başı kedininkiyle aynı hizaya geldiğinde kedi dosdoğru onun gözlerinin içine baktı. O sırada George'un başını çevireceğinden emindim. Ama çevirmedi. Bakışlarını başka yere çevirmek ya da başını yana eğ-

mek şöyle dursun, kedinin bakışlarına karşılık verdi. Göz teması kesintisiz bir iki saniye sürdü ve bu süre boyunca George tatlı tatlı konuşmaya devam etti. Nefesimi tutmuş şok içinde ikisine bakıyordum: George kediyle konuşuyor ve bunu sanki hep yapıyormuşçasına gülümsüyordu. Kedi de yeşil gözleriyle ona bakmaya devam ediyordu. Kedinin bakışlarından gördüğüm şeyi ise ancak "kabullenme" şeklinde ifade edebilirim. Kedicik, hayatta her şeyi görmüş geçirmiş ve artık hiçbir şeye şaşırmayan yaşlı bir ruhu andırıyordu.

Artık yapmam gereken şey belliydi, öyle değil mi? Hep söyledikleri gibi, umut hiçbir zaman tükenmez. George'un kediyi neden sevdiğini anlamamıştım, belki öylesine kendiliğinden, nedensizce olan bir şeydi ya da belki de o tuhaf görünüşlü yaratığı dünyanın kabullenmekte zorlanacağını anlamıştı. Tıpkı kendisinin başına geldiği gibi... Ama başka bir şeyin pırıltısını daha görmüştüm o anda. George'ta bütün hayatı boyunca göstermesini arzuladığım sevgiyi sezdim. Aynı sevgiyi kedicik de George'a gösteriyor gibiydi ve bu benim için yeterliydi. O zamanlar umut ettiğim tek şey kedinin George'la arkadaş olmasıydı. O zamanlar aklımın ucundan bile geçmeyen şeyse, bu minik kedinin hepimizin hayatını sonsuza dek değiştirecek olduğuydu. Hem de aklımızın ucundan geçmeyen yollarla...

Ben'den Öncesi

1

Her ne kadar Londra küresel bir şehir olsa da, orada doğup büyümüş olan birine çok küçük gelebilir. Kraliyet sarayları ve parkların, gökdelenler ve müzelerin, köşe başlarında korna çalan kırmızı otobüslerin, kalabalık sokaklarda yürüyebilmek için birbirini itip kakan yayaların yanı sıra, komşularınızın kim olduğunu bildiğiniz ve sokakları çocukken gezindiğiniz hallerinden pek de farklı olmayan yerleri de vardır. Benim doğduğum yer de işte tam olarak böyle bir yerdi. Londra'nın batısında, şehir merkezinin dışında kalan Hounslow adlı kasabada kuşaklardan beri orada yaşayan aileler yeni taşınanlarla kaynaşırlardı. İnsanlar henüz bahçe çiti üzerinden muhabbeti koyultmamışlarsa da, birbirlerini mutlaka simaen tanırlardı.

Biliyor musunuz, Londra'da kartpostallarda görüldüğü gibi yalnızca saraylar ve gökdelenler yoktur. Şehir merkezinden birkaç kilometre uzaklaştığınızda bambaşka bir

dünyayla karşılaşırsınız. Burada sıra sıra dizilmiş teraslı evler toplu konut binalarıyla yer kapmaca oynar ve bazı yerlerde şehir düzenlemeleri yapılmış olsa da çoğu yerde buna rastlamak pek mümkün değil. Büyüdüğüm yer olan Hounslow'un en nezih semt olduğunu iddia edemem, ama en çirkini olduğu da söylenemez. 1930'larda inşa edilmiş, iki girişli binanın diğer yarısında büyükannem Doris ve büyükbabam George'un oturduğu bir evde büyümüştüm. 1973 yılında İspanyol paça pantolonların, BeeGees'in, kaykayın revaçta olduğu bir dönemde doğmuştum. Bugüne uyarlanmış bir Austin Powers filmini andırdığının farkındayım. Birçok insan böyle söyler biliyorum, ama benim gerçekten de mutlu bir çocukluğum oldu.

Evde altı kişiydik: gözünü üzerimizden ayırmayan annem Carol, ekmeğini kazanmak için siyah bir Londra taksisi süren babam Colin, büyük ablam Victoria, küçük erkek kardeşlerimiz Colin ve Andrew. Tabii ki hiçbirimiz bu adlarla anılmıyorduk. Victoria, Tor olarak çağırılırdı, bana Ju, Colin'e Boy, Andrew'a ise Nob denirdi (bu adın kulağa tuhaf geldiğini biliyorum, ama neden böyle dediğimizin hiçbir açıklaması yok). Neden dosdoğru adlarımızı kullanmadığımızı hiç sorgulamamıştık, çünkü aslında hiçbir şeyi sorgulamazdık. Birlikte sürdürdüğümüz hayat yıllardır giyilen terlikler kadar rahattı.

O zamanlar çocukların hayatı şimdikinden farklıydı. Hafta sonları ve okulların tatil olduğu dönemlerde sabah saat dokuzda evden çıkar, eve ancak öğle yemeğinde bir şeyler atıştırmak ya da kanayan dizimize yara bandı

yapıştırmak için gelirdik. Tor, Boy, Nob ve ben çevredeki parklarda arkadaşlarımızla oynardık ve bize göz kulak olan birisi mutlaka bulunurdu. Başımıza gelen en kötü şey genelde su savaşı nedeniyle çıkan kavga olurdu. Kulak kabarttığımız tek ses ise dondurmacı kamyonetinin gürültüsüydü. Tatil ve bayramlarda babam bizi taksisine atıp şehre götürürdü. Burada Buckingham Sarayı'nın önündeki ağaçlı yolda sarayın önündeki askerlerin nöbet değiştirmesini izler ya da Londra Kulesi'ne giderdik. Daha sıradan günlerdeyse büyükannemizi ve büyükbabamızı görmeye ya da annemin sebze yetiştirdiği, asker barakalarının arkasındaki arsaya giderdik.

"Bir fincan çay içelim mi?" diye sorardı annem ve her zaman yanında taşıdığı termostan birer fincan çay doldururdu, hem de saatlerdir toprak çapalıyormuşuz gibi geldiği bir anda.

Eğer Kuzey Amerikalı çocuklar erken yaşta milkshake içmeyi, Fransız çocukları suyla seyreltilmiş şarabın tadına bakmayı öğreniyorsa, çay da neredeyse beşikten itibaren İngiliz çocuklarının iliklerine işliyordu. Anneme ve babama göre çay her derdin devasıydı. Çocukken, kulübeyi Calamity Jane filmindeki gibi onarmayı hayal ettiğim zamanlarda arsada içtiğim çayı anımsatan çaylardan birini on altı yaşında okulu bıraktığım ve hepimizin geleceğim hakkında kaygılandığı gün içmiştim. Okula bir türlü alışamamıştım, çünkü hep gündüz düşleri kuran bir öğrenci olmuştum. Öğretmenlerim eğitimime uzun süre devam edemeyeceğimi söyleyip duruyorlardı. Okulu bırakma-

dan kısa bir süre önce bir çiçekçide iş buldum ve bu bana dünyanın kapılarını açtı: Yaptığım işten keyif alıyordum, bir işte iyi olmak benim için olumlu bir ilerlemeydi. Ayrıca günde on beş sterlin kazanıyordum. Artık okulu bırakmak için sabırsızlanıyordum.

Annem ve babamla bir fincan çay içtikten sonra öyle de yaptım. Birkaç yıl sonra, mahalle papazı bana evlenme teklif ettiğinde de yine bana bir fincan çay koydular. Papazla, çiçekçi dükkânında çalışırken tanışmıştım. Orada sürekli mahallenin cenaze levazımatçısı olan Alan'la telefon görüşmeleri yapıyordum ve Alan da papaz Harry'yle sürekli telefonda görüşüyordu. Ticari açıdan bakıldığında çiçekçiler için cenazeler de düğünler kadar önemlidir, ama ben çelenkleri hazırlarken yas tutan insanların sevdikleri kişilere güzel bir şekilde elveda demelerini de sağladığımı düşünerek mutlu oluyordum. Derken, yoğun bir günün ardından benden yaşça çok da büyük olmayan Alan ve Harry'yle buluştuk ve birlikte dışarı çıkmaya başladık.

"Siz çiçekçi, cenaze levazımatçısı ve papaz değil misiniz?" diye soruyordu insanlar. Cenaze işleriyle uğraşan insanların birlikte güzel vakit geçirebildiklerine şaşırdıkları belli oluyordu. Hatta birkaç kere bulunduğumuz semtteki diskoya bile gittiğimiz olmuştu ve insanların şaşkın bakışlarını gördüğümüzde gülüşmüştük. Harry'yi tanıdıkça daha çok seviyordum. Kibar ve düşünceli bir insandı. Kilisenin gençlik kulübünün kapısından giren gençlerin hiçbirini yargılamıyordu ve ben de orada gönüllü olarak çalışmaya başlamıştım. Gece ve gündüz demeden herkes için vakti vardı ve bu çok hoşuma gitmişti.

Ama sorun şuydu ki, babamdan benimle evlenmek için izin istediğinde buna tamamıyla hazırlıksız yakalanmıştım. Harry'nin yalnızca bir fincan çay içmek için geldiğini sanmıştım, ama o eve gelir gelmez babama benimle evlenmek istediğini söylemişti. Gençtim, o sıralar yirmi yaşlarındaydım ve kulaklarıma inanamamıştım. Annemle babamın evliliği gibi bir evliliğe sahip olmayı hep istemiştim, ama henüz buna hazır değildim. Harry, babamla konuşmaya başladığında gözyaşlarına boğulmuştum, çünkü sevgi dolu, rahat yuvamı bırakmak istemiyordum. Arkadaşlarımın pek çoğu hâlâ aileleriyle yaşıyordu ve ben de halimden memnundum.

"Haydi, bir fincan çay içelim, Ju," dedi babam Harry gittikten sonra.

Papaz, ağlamaya başladığımda henüz onunla evlenmeye hazır hissetmediğimi anlamıştı, üstelik bu teklife şaşıran tek kişi de ben değildim. Harry onunla konuşmaya başladığında babam kahkahayı basmıştı, sanırım o da birisinin benimle evlenmek istemesine en az benim kadar şaşırmıştı. Çünkü hâlâ çok genç ve uçarıydım. Ama sıcak, güzel çaydan bir yudum aldığımda, büyük bir hata mı yapıyorum, diye düşünmeye başlamıştım, çünkü Harry gerçekten çok iyi bir insandı.

Bu konuya çok fazla kafa yormadım. Zira o sıralar hayatımdaki hemen hiçbir şey hakkında çok fazla kafa yormazdım. Hayatımın tam da arzuladığım gibi akacağına ve onurlu, saygın bir başka erkeğin ortaya çıkıp bana evlenme teklif edeceğine inanıyordum. Bir gün beyaz atlı prensimle bir

yuva kuracağıma hiç şüphem yoktu. O zamanlar o kadar hayalperesttim ki, Londra'nın en nezih semti olan Mayfair'deki bir çiçekçide çalışmaya başladıktan sonra, bir sabah işe geldiğimde civardaki otellerden birinde kalan Michael Jackson'ın çiçek siparişinin çoktan teslim edildiğini öğrenmiş olmak bana göre işyerinde başıma gelebilecek en kötü şeydi. Michael Jackson benim idolümdü ve onunla karşılaşma fırsatını kaçırmış olmak beni yıkmıştı. Dediğim gibi, ne kadar tatlı bir hayat sürdüğümün farkında bile değildim.

Ardından bir akşamüstü annemle babama beklenmedik bir şekilde hamile kaldığımı yine bir fincan çay eşliğinde açıkladım. Yirmi iki yaşındaydım ve Howard adlı biriyle görüşmeye başlamıştım. Polikistikover denen bir rahatsızlığım olduğu söylendiğinde bunu anlamakta zorlanmış biri olarak, tahmin edeceğiniz üzere doğum kontrolü konusunda da tecrübesiz ve kafasızdım. Dolayısıyla anne ve babama hamile olduğumu söylemem gerekiyordu.

"Haydi, bir fincan çay içelim," dedi babam ve oturur oturmaz ağlamaya başladım.

Yüzlerindeki ifade sertti. Bizi kurallara saygılı büyütmüşlerdi ve onları hayal kırıklığına uğrattığımı biliyordum.

"Ne yapmayı düşünüyorsun, Julia?" diye sordu annem.

Çay fincanının içine doğru ağlarken "Bilmiyorum," diye yanıt verdim.

Ama aslında ne yapacağımı biliyordum. Howard anlaşılabileceği üzere bütün bu olanlar yüzünden şoka girmişti,

ama ben o çocuğu doğuracağımı biliyordum. Her şey tam olarak planladığım gibi gitmese de, bu çocuk benimdi ve iyi bir anne olacağıma emindim. Howard bana bu kararımda destek olmaya çalıştı ve hatta ilişkimizin yürüyüp yürümeyeceğini görmek için onun evine bile taşındım. Ama altı hafta sonra gelip beni alması için babamı aradım, çünkü ne Howard ne de ben rahat edebilmiştik. Babamın taksisinde otururken herkesin hayatını mahvettiğimi düşünerek ağladım.

Evde yatak odama çıktığımda odanın benim için hazırlanmış olduğunu gördüm. Duvarlar bel hizasına kadar beyaz ahşapla kaplanmış, üst kısmı gül desenli duvar kâğıtları ile süslenmişti. Bir zamanlar kız kardeşim Tor'la birlikte uyuduğum bu odada şimdi küçük bir bebek yatağı vardı. Neredeyse avaz avaz ağlamaya başladım.

"Yapma, Ju," dedi babam beni kucaklayarak, "hadi gözyaşlarını sil de aşağı inelim. Annen çay suyunu koydu."

Sanırım ilk kez anne olanların, hamileliğin nasıl geçeceğiyle ilgili rüya gibi fikirleri vardır, ama benimki öyle pek de tozpembe sayılmazdı. Bir yandan aldığım kilolarla durmadan şişerken bir yandan da tıpkı küçükken sahip olduğum bebeklere benzeyeceğini düşündüğüm, kıvırcık sarı saçlı ve kocaman mavi gözlü bir bebeğin hayalini kuruyordum. Nereye gitsem sürekli bebek arabalarının içindeki çocuklara bakıyordum ve kendi bebeğime alacağım güzel giysileri hayal ediyordum. Çocukların kokuları-

na, gülüşlerine, yanaklarındaki gamzelere, onlara ait olan her şeye bayılıyordum.

Ama George doğduğunda hiç de beklediğim gibi değildi. Kaskatı ve kıpkırmızıydı. Dünyaya geldiği andan itibaren çığlık çığlığaydı. Sesi odanın içinde yankılanırken hemşireler onu muayene etmek için hemen alıp götürmüşlerdi, çünkü ilk dışkısını yutmuştu. Ayrıca doğum sırasında minik bedeni doğum kanalına sıkıştığı için kafası deforme olmuştu. Elimde olmadan endişeleniyordum, çünkü hep bebeklerin gülerek dünya geldiklerini ve talk pudrası koktuklarını düşünmüştüm.

Birkaç dakika sonra bebeği geri getirdiklerinde hemşire ona biraz su vermemizin iyi olacağını söyledi. Bebeği annem aldı, çünkü hâlâ titriyordum ve onu kollarıma almaya korkmuştum. Ama hemşire George'u annemin kollarına bırakırken o çığlık atmaya devam ediyordu, annemin onu beslemek için nasıl bir mücadele verdiğini gördüm. Kendi kendime, bu işi annem yapamıyorsa ben nasıl yapacağım, diye düşünmeye başladım. Dört çocuk yetiştiren annem bu konuda bir uzmandı, ne var ki o bile bu durumla baş etmekte zorlanıyordu.

"Zamanla öğrenecek," dedi annem, battaniyesine sarılmış George'a bakıp gülümseyerek. George'un yüzü ağlamaktan kıpkırmızı olmuştu. "Böyle şeyler zaman alır, zamanla her şeyi kendiliğinden öğrenecek. Endişelenme, Ju."

Bunu o zamanlar elbette bilmiyordum, ama bu cümle doğumu izleyen haftalar, aylar ve yıllar sonra hâlâ duyma-

ya devam edeceğim bir cümle olacaktı. Annem yalnızca nazik olmaya çalışıyordu, ama söylediği daha sonra George hakkında yapılacak binlerce uzman açıklamasından farklı değildi.

George doğumdan sonraki günler boyunca çığlık atmaya devam ettiğinde "Kalçaları biraz tutulmuş gibi, o yüzden biraz canı acıyor olabilir," dedi bir hemşire.

"Gerçekten çok zor bir doğum oldu, o yüzden kendine gelmesi için zamana ihtiyacı var," dedi diğer bir hemşire de.

"Zamana ihtiyacı var," cümlesini her duyduğumda bir sterlin kazanmış olsaydım bugün artık zengin bir kadın olmuştum. O zamanlar bana söylenen her şeye inanıyordum ve George'u eve götürdüğüm zaman daha sakin bir bebek olacağına emindim. Birçok kitap okumuştum ve bazı bebeklerin dış dünyaya uyum sağlamak için zamana ihtiyaçları olduğunu biliyordum. Bir hastane odasının soğuk havasından sonra sevgi ve sıcaklıkla sarılıp sarmalandığında düzeleceğine inanıyordum. Ama Hounslow'daki evimize döndükten, ona ılık banyolar aldırdıktan, pusetine yerleştirip bahçede bir aşağı bir yukarı gezdirdikten, omzumda taşıdıktan, sırtüstü yatırdıktan, ana kucağında salladıktan sonra bile George sakinleşmemişti.

Anlıyorsunuz ya, George'u gördüğüm ilk andan itibaren sevmiştim ve onun için elimden gelenin en iyisini yapmak istiyordum. O benim bebeğimdi, benim yarattığım ve sonsuza kadar sorumlu olacağım küçük, savunmasız bir canlıydı, o benim bir parçamdı ve onu sevip korumak

için her şeyi yapabilirdim. Ama haftalar ayları kovaladıkça onun sanki benim sevgimi ve ilgimi istemediğini hissetmeye başlamıştım. Küçük bir bebek hakkında böyle şeyler söylemek biraz tuhaf kaçabilir, ama ne zaman onun yanına sokulsam George daha da yüksek sesle ağlamaya başlıyordu. Bunu hiç anlamıyordum, çünkü bebeklerin hep kucaklanmak, okşanmak istediklerini düşünürdüm.

Ebe bizi ziyaret ettiğinde George'u doktora götürmem gerektiğini söyledi. Doktor beni semt hastanesine yönlendirdi ve orada George'un kabızlıktan mustarip olabileceğini söyleyerek bazı ilaçlar verdiler. Ama o hâlâ ağlamaya devam ediyordu. Bunun üzerine ebe masajın faydalı olabileceğini söyledi, ama George ona dokunduğum anda kaskatı kesiliyordu, sanki ellerim derisini yakıyor gibiydi. Daha sonraları tenim onun tenine değdiği anda kafasını kaldırmaya başladı, ona dokunduğumda irkiliyordu. Onu sallamaya ya da göğsüme yatırmaya çalıştığımda da aynı şey oluyordu. Bana yakın olmayı kesinlikle istemiyordu ve gece gündüz ağlıyordu.

Kendi kendime zamanla her şeyin yoluna gireceğini söylüyordum, ama hiç de öyle olmadı. George'un hareket eden renkli şeylerden hoşlanacağını düşünerek yatağının tepesine sallanan bir oyuncak asmıştım, ama bu onun ilgisini hiç çekmedi. Önünde parlak renkli oyuncakları sallıyordum, ama o kafasını çevirip ağlamaya başlıyordu. En zoru da hiç uyumuyor olmasıydı. Gün boyunca en fazla yarım saat kadar kestiriyordu, onun dışında gece gündüz uyanıktı.

Nazik bir insan olan ebe, George'un uyumadığını söylediğimde benim sabırsız biri olduğumu düşünmüş ve "Bütün bebekler uyur. Uyku onlar için çok önemlidir," demişti.

Ama George uyumuyordu.

"Eninde sonunda pes edecek," demişti annem daha sonraları. "Karnı tok, üşümüyor ve altı kuru. Çok yakında uyuyacak."

Ama George'un sesi, gece herkesin uyumaya çalıştığı saatlerde bütün evde yankılanıyordu. Evde dört tane yatak odası vardı: Tor bir odada, Nob başka bir odadaydı ve her ikisi de işe gitmek üzere sabah erken kalkmak zorundaydı. Üçüncü odada George ve ben kalıyorduk. Babam ve annemse üç buçuk yaşındaki yeğenim Lewis'le birlikte kalıyorlardı. Erkek kardeşim Boy ve kız arkadaşı Sandra, Lewis'i dünyaya getirdiklerinde ergenlik çağındaydılar. Lewis daha yirmi iki haftalıkken doğmuştu ve doğduğunda bir buçuk kilo bile gelmiyordu. Kardeşim ve kız arkadaşı bu durumla baş etmek için henüz çok gençti. Lewis, doktorlar hayatından ümidi kestikleri için hastanedeki ilk birkaç saat içinde vaftiz edilmişti. Lewis hayatta kalmayı başardı. Kardeşimle kız arkadaşı hastanede geçirdiği dokuz aydan sonra Lewis'i eve getirip anne ve babama bıraktılar, çünkü hâlâ çok ciddi akciğer sorunları vardı ve düzenli olarak oksijene ihtiyaç duyuyordu. Hep annemlerin odasında uyuyordu ki, annem ve babam onu her saat başı kontrol edebilsin. George'un çığlıkları evde herkesin uykusunu kaçırıyordu. Mutsuz bir bebeği sakinleştirmeye

çalışmak zaten başlı başına zor bir işken, bunun evdeki herkese verdiği rahatsızlık yüzünden endişe duymak da ayrı bir dertti. Bu nedenle gün içinde giderek daha uzun zaman odamda kalmaya başladım, çünkü George'un çığlıkları ile aralarında birkaç duvar olursa evdekilerin en azından bir süre rahat edeceklerini düşünüyordum.

Babam kapıyı açıp beni kucağımda kaskatı kesilmiş ve kıpkırmızı olmuş George'u sakinleştirmeye çalışırken görünce, "Endişelenme Ju," derdi, "George çok yakında iyileşecek. Bunu atlatacak."

Bir gün annem artık sabrımın sınırına geldiğimi fark ettiğinde, Lewis'i arabanın arka koltuğuna yerleştirdi, ben de George'u diğer tarafa oturttum ve arabanın sallantısının onu uyutacağını umarak hep birlikte gezintiye çıktık. Hounslow, Richmond Park'a çok yakındı. Bu park I. Charles döneminde tüm saray ahalisinin salgın hastalıktan kaçmak için geldiği çok büyük bir yeşil alandı. Gerçekten çok güzel bir parktı ve piknik ya da yürüyüş yapmak için hep oraya gittiğimizden benim için güzel anılarla dolu bir yerdi. Ama George'un çığlıkları eşliğinde parkta dolaşırken o güzel anılar giderek soluklaşıyordu.

"Merak etme toparlayacak," dedi annem. "Bazı bebekler dünyaya uyum sağlamakta zorlanırlar, ama zamanla her şey yoluna girer."

Ama Londra şehir merkezinin uzaklardaki siluetine ve parkın içinde koşturmakta olan geyik sürüsüne bakarken her şeyin yoluna gireceğine olan inancım sarsılmaya başlamıştı.

2

Haftada seksen beş sterlinle geçinmeye çalışırken bile bir kutu boya için para çıkarabilirsiniz. George'la birlikte yaşayacağım daireye taşındığımda ne yapıp edip boya aldım, çünkü yeni evimizi biraz daha keyifli bir yer haline getirmek istiyordum. Annemlerin yanından taşındım, çünkü ben aileleri biraz balonlara benzetirim, aileler de tıpkı balonlar gibi şişer ve ideal formuna ulaşmak için giderek genişler, ama öyle bir an gelir ki basınç fazlası yüzünden patlayabilirler. Bunu bana açıkça söylemek istemeseler de sevdiğim herkesin artık George'tan rahatsız olduğunun farkındaydım. George altı aylık olduğunda evden ayrılmaya karar verdim, çünkü ev artık cidden dolup taşmaya başlamıştı.

Lewis'le ilgili sorumluluklarının yanında, annemin başında başka dertler de vardı. Babam ben on dört on beş

yaşındayken bir tür bağışıklık sistemi hastalığı olan romatizmal artrite yakalanmıştı. Ama bu hastalığın babamı nasıl etkilediği konusunda hiçbir fikrim yoktu, çünkü annemle babam dertlerini bizimle asla paylaşmazlardı. Koltuğa serilip Süperman filmini izlerken hayatın mükemmel olduğunu düşünürdüm. Ama yıllar geçtikçe babamın ne kadar acı çektiğini fark ettim. Hamileliğim sırasında babam artık tam gün çalışmayı bırakmıştı, ama yine de bazen biraz daha fazla para kazanabilmek için kocaman steroid iğneleri oluyordu. Çektiği acıyı ancak bu şekilde azaltıp yataktan kalkabiliyordu. Ama George'u eve getirdiğim sıralarda babam artık bunu bile yapamaz olmuştu. Elleri pençe gibi içe doğru kıvrılmıştı, beli bükülmüştü ve yürümek için bir bastona ihtiyaç duyuyordu.

Sadakalarla geçinen bekâr bir anne olma düşüncesinden nefret etsem de, evden ayrılmaya karar verdim. 1997'nin Ocak ayında annemlerin evinden birkaç kilometre uzakta bulunan, iki oda bir salon bir eve taşındım. Eşyalarım bir bebek arabası, bir yatak, annemle babamın hediyesi olan bir fırın ve buzdolabıyla mavi çizgili bir kanepeden ibaretti. Evin iyi bir durumda olması beni mutlu etmişti. Orada daha önce yaşamış ve ölmüş olan eski kiracı Bob eve iyi bakmıştı. Evin ahşap döşemelerine bir zarar verecek olursam Bob'un mezarından çıkıp bana bunun hesabını soracağını komşulardan belki bin kere duymuşumdur. Ama Bob'un harika işçiliği bile yer döşemesinin betondan ibaret olduğu ve karanlık odalarda mantar bile yetiştirilebileceği gerçeğini gizleyemiyordu.

Annemle babamın beni eve bıraktıklarında ne düşündüklerini biliyordum. Gidişime ne kadar üzülseler de, ben artık yetişkin bir insandım ve kendi kararlarımı kendim vermiştim. Artık verdiğim kararların sonuçlarına katlanmam gerekiyordu ve haklı olduklarını bilmeme karşın, uzaklaşmakta olan arabanın peşinden koşup beni yeniden eve götürmeleri için onlara yalvarmak istemiştim. Bütün bunların gerçekten başıma geldiğine inanamıyordum. Bu yaşadığım dünya, daha önce hayal ettiklerimden çok uzaktı.

Yeni evim karanlıktı, ama biraz renklendirebilirdim. Bob evdeki her şeyi tertemiz bırakmıştı, ama bana sorarsanız manolya renkli duvarlara biraz fazlaca düşkündü. Bu yüzden ailemin de yardımıyla, oturma odasını sarıya, koridorları açık yeşile ve yatak odasını da pembeye boyadım. Ne var ki arka odadaki duvar kâğıdına dokunamamıştım. O kadar eskiydi ki, mutlaka çok değerliydi, üzerinde de kocaman, mavi, insanın sanrılar görmesine neden olabilecek çiçek desenleri vardı. O duvar kağıtlarının üzerini kapatabilmem için yüzlerce kat boya sürmem gerekecekti ve ben bu dönüşüm için o odaya günlerce hapsolma fikrine katlanabilecek durumda değildim.

Evin diğer odalarının duvarlarındaki yeni renkler ve Howard'la annesinin bize yakın bir yerlerde yaşıyor olması moralimin biraz düzelmesini sağlamıştı. Her ne kadar Howard'la artık birlikte değilsek de, George'un babasını tanımasını istediğim için onu babasına ve büyükannesi Zena'ya götürüyordum. Ayrıca anne ve babamı da her

gün ziyaret ediyordum, çünkü onların şefkatine ihtiyacım vardı. Ama insanlarla görüşmeye ve elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışsam da, George'la hayat hiç de iyi gitmiyordu. Şimdi geriye dönüp baktığımda George'la geçen o ilk aylarda sıkıntılarımı gizlemeyi öğrenmiş olduğumu görüyorum. Ağlayıp sızlanmaya, insanlar nasıl olduğumu sorduğunda gözyaşlarına boğulmaya daha fazla devam edemezdim, değil mi? Onlara hayatımın bir kâbus olduğunu, gece gündüz ağlayıp duran bir bebekle yapayalnız kaldığımı ve onun bazen sanki çocuğummuş gibi değil de hiç memnun edemediğim bir misafirmiş gibi geldiğini söyleyebilirdim. Ama bunun hiçbir faydası olmayacağının farkındaydım. Dolayısıyla artık hiçbir şey anlatmamaya başladım.

Ayrıca George'un mutsuzluğunun nedeninin benim her şeyi berbat etmem olduğuna da emindim. Kendi adıma diğer kadınların benden daha iyi bir iş çıkardıklarının farkındaydım. Bebekleri onlara bakınca gülümsüyor, sesler çıkarıyorlardı. George'un da aynısını yapmasını öyle çok istiyordum ki... George'un eline çıngırak alıp sallamasını ya da kollarımda şımarmasını istiyordum, ama doktora götürdüğümde yanıt hep aynı oluyordu.

"Bu senin ilk çocuğun," diyordu doktorlar sürekli. "Bu kadar endişelenme, Julia. Sen harika bir annesin. Sen biraz rahatlarsan bebeğin de rahatlar."

Boş yere endişelendiğimi yüzlerce kez duyduktan sonra, ben de haliyle içimde bir şeylerin ters gittiğini söyleyen sesi susturmaya başladım. İnsanın kendini kandırması

ne kadar da kolay. George'u uyutmaya çalıştığım her gece uykuya dalmasının saatler süreceğini bildiğim halde kendimi ertesi günün daha iyi geçeceğine inandırıyordum. Uyanıp ağlamaya başladığı her sabah kendi kendime bunu atlatmam gerektiğini, yarının yeni bir gün olduğunu söylüyordum. Tara'nın dışındaki çorak araziyi kazarak yiyecek bir şeyler bulmaya çalışan Scarlet O'Hara elime su bile dökemezdi.

George'un günler süren ağlamalarından sonra bazen kendimi kırılma noktasına o kadar yakın hissediyordum ki, onu ağlasın diye üst kattaki yatak odasına götürüyordum. Kapıyı kapatıp yalnızca sesten uzaklaşmak için aşağı inerken George'a benim kendi çocukluğumda yaşadığım mutluluğu veremediğim için suçluluk duyuyordum. Babası yakında otursa da yalnızca annesiyle yaşıyor olması elbette benim koşullarımdan çok farklıydı ve ağlaması da bana tek başıma yeterli olmadığımı söyleme şekliydi. Yukarı çıkıp o küçücük, kusursuz bebeğin yuvarlak, tombul yanakları, kabarık sarı saçlarıyla yatağında yattığını gördüğümde kendi kendime, sen nasıl bir annesin, diye soruyordum. Yavaş yavaş George'u ve kendimi dünyadan saklamaya başlayıp ben de içime kapandım; küçük evimiz bir hapishaneyi andırıyordu.

Yaşadığımız yerin de kendimi daha iyi hissetmemi sağladığı söylenemezdi. Hollywood tepelerinden Hindistan'ın gecekondu mahallerine kadar her yerde iyi ve kötü insanlar vardı elbet, ama yaşadığım yerde alışkın olduğumdan biraz daha fazla kötü insan vardı. Her gece kavga eden

insanların bağırış çağırışları duyuluyordu ve sarhoş kavgalarında havada yumruklar uçuşuyordu. Komşuma akın akın gelen erkek ziyaretçiler olur olmaz saatte benim zilimi çalarlardı. Gri beton bina ise bir hapishaneye benziyordu ve orada yaşayanların bazıları hapishane deneyimini bizzat yaşamışlardı.

Uyuşturucuların insan hayatını ne fena etkilediğini de orada gördüm. Ben sigara bile içmemiştim, ama artık çevremde uyuşturucu yüzünden gözleri bomboş ve çaresiz bir ifadeyle dolanan insanlar vardı. Kapım çalındığında genellikle karşımda bana kırışık önleyici krem, bebek giysisi ya da çalmayı becerebildikleri herhangi bir şeyi satmaya çalışan birilerini buluyordum. Kazanabildikleri paralarla kendilerine uyuşturucu alıyorlardı.

Bu kadar belanın tam ortasına düşmüş olmaktan nefret ediyordum, bu yüzden taşınmamın üstünden altı ay geçtikten sonra, iki sokak ötede bir apartmanın ikinci katında bir daire bulur bulmaz oraya taşındım, orada oturan kişi de benim dairem. Bütün tavan sigara dumanının isiyle kaplıysa ve ön kapının da kilidi kırıksa ne olmuş yani? Pencereden baktığımda mavi gökyüzünü görebiliyordum ve çok geçmeden apartmandaki ilk arkadaşımı edinmiştim. Yeni arkadaşımın adı Jane'di. Babamın bir atı bile devirebilecek kadar steroid alıp Nob'un da yardımıyla zar zor yeni bir kapı taktığı gün benimle tanışmaya gelmişti.

"Geceleri zil çalarsa sakın yanıt verme," dedi Jane karşılıklı çayımızı yudumlarken. "Biraz her şeyden uzaklaşıp kendi başına kal. Bu kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaktır."

Jane zayıf, uzun boyluydu. Onu hiç makyajsız ve ince topuklu ayakkabıları olmadan görmemiştim. Her zaman sanki Hounslow'a değil de, bir limuzinle alınıp HarveyNichols'a gitmek üzereymiş gibi görünüyordu. Bana göz kulak oluyordu, en az onun kadar iyi bir insan olan erkek arkadaşı Martin de öyle. Bazen elinde bir tencere domuz rostosuyla kapımı çalardı. Ben de vejetaryen olduğumu söyleyemediğim için istemeye istemeye kabul ederdim. Jane de Martin de o bildiğimiz iyi insanlardandı: nazik ve cömerttiler. Sürekli benimle ilgilenen ve ellerinden gelen yardımı yapmaya çalışan çok iyi komşulardı. Evet, ucuz elma şarabına olan düşkünlüklerini hemen fark etmiştim, ama daha sonra bunu da çok umursamamaya başladım. Ben kimdim ki onları yargılayacaktım? Yoksullara sunulan sosyal konutlarda oturan, beş kuruş parası olmayan biri olarak bu konuda onlara kendini beğenmişlik taslayacak halde değildim.

Annemle babamın evinde George'la Lewis televizyonun karşısında yan yana oturmuşlardı.

"Şunlara bir baksana Ju," dedi annem gülümseyerek.

Lewis ve George her zaman yaptıkları gibi Tots TV izliyorlardı. Her ikisi de Tilly, Tom ve Tiny adlı bu üç bez bebeği izlemeye doyamıyordu.

"Ne iyi bir çocuk değil mi, tatlım?" dedi annem George'a bakarak. George da bu sırada program bittiği için odayı terk eden Lewis'i takip ediyordu.

Yıl 1998'di. George iki yaşındaydı ve yavaş yavaş emeklemeye ve yürümeye başlamıştı. Ama bunu aslında doğduktan birkaç ay sonra yapması gerekiyordu. Lewis'i bir gölge gibi takip etmeye başlamasının üzerinden bir yıl geçmesine rağmen hâlâ annemle babam beni cesaretlendirmeye çalışıyorlardı, ama ben bu konu hakkında pek konuşmuyordum. Herkesin çok nazik ve iyi niyetli olmaya çalıştığının farkındaydım, ama bir yandan da George'la yaşadığımız problemlerin yalnızca benimle ilgili olmadığının da farkına varmaya başlamıştım. Çünkü onu mutlu etmek için elimden geleni yapsam da onunla yaşamak hâlâ bir yabancıyla yaşamak gibiydi. Mutluyken durduk yere, birden öfkelenebiliyordu ve her ne kadar etrafımdaki herkes sanki George'un tepkileri normalmiş gibi davransa da, durumun öyle olmadığını biliyordum.

Örneğin uyku konusunu ele alalım. Geceleri George yatağında saatlerce uyanık kalıyordu. Bebek karyolasının parmaklıklarını aşmayı öğrendiği andan itibaren de birkaç dakikada bir yatağından inmeye çalıştığında onu yeniden yerine yatırmaya çalışıyordum. Ama her defasında nefes almaksızın çığlıklar atmaya başlıyordu. Öfkesinden korkuyor değildim ya da kendince bir düzeni olmasına karşı değildim. Ama ona öğretmeye çalıştığım hiçbir şeyi anlamadığını bakışlarında görebiliyordum. Bu yüzden artık onun evin içinde bir o yana bir bu yana emeklemesine ve sonunda yorgunluktan uyuyakalmasına izin vermekten başka çarem yoktu. Küçücük evin içinde dönüp dururken rahat birkaç maraton uzunluğunda yol katetmişizdir. Onu yatağına

yatmaya ikna edebildiğimde de yatağında saatlerce oyalanıyor, kendi kendine bazı kelimeleri ve cümleleri tekrarlayıp duruyordu.

"BuzzIşıkyılı, BuzzIşıkyılı, BuzzIşıkyılı,"[1] diye tekrarlayıp duruyordu sürekli, çünkü bunlar o ara bildiği bir avuç sözcük içinde 'Anne', 'Baba' ya da 'Batman'dan sonra en çok kullandığı sözcüklerdi.

Endişeden neredeyse delirmiş bir halde doktora gittiğimde doktor, "Bu durum gerçekten inanılmaz, herkesin uykuya ihtiyacı olur, özellikle de bebeklerin," dedi.

"Ama George'un olmuyor," dedim.

Doktor belli belirsiz bir gülümsemeyle bana baktı. "Sanırım sen uyuyakalmışsın Julia, bu yüzden George'un da uyuyor olduğunu fark etmemişsin," dedi.

Uyuyakalmadığımı gayet iyi biliyordum, ama artık susmayı öğrenmeye başlamıştım. Ne zaman yeni bir şey çıksa, ihmalkâr davranmamak için George'u hemen doktora götürüyor olsam da artık iyi olduğunu söylemeleri yetiyordu, daha fazla soru sormuyordum. Bana doktorlara güvenmem gerektiği öğretilmişti ve herkes George'un davranışlarının 'bana öyle geldiğini' söyleyip duruyordu.

Daha iyi bir hayata sahip olabilmemiz için elimden gelen her şeyi yapıyordum, bu yüzden Londra'da taksi şoförü olabilmek için kazanılması gereken Bilgi adlı bir sınava kayıt olmuştum. Çalışma hayatına geri dönmek ve George'a

1 Orijinal adı "BuzzyLightyear of Star Command" olan 2000'li yılların başında gösterime girmiş olan ABD menşeli çizgi filme ait bir terim.

iyi imkânlar sağlamak istiyordum. Babamın da cesaretlendirmesiyle on sekiz ay boyunca her boş saniyemde sınava çalışmıştım. "Taksi şoförlüğü senin için mükemmel bir iş, Ju," diyordu babam. "Bilgi sınavına evde hazırlanabilirsin ve daha sonra da müsait olduğun zamanlarda çalışabilirsin, tıpkı benim yaptığım gibi."

Ama hayattaki diğer pek çok şey gibi, Bilgi sınavı da söylendiği kadar kolay değildi. Hayatını kazanmak için araba sürmek kolay bir işmiş gibi gelebilir, ama Londra şehir merkezinden yolcu alabilmek istiyorsanız, Trafalgar Meydanı'nın yakınlarındaki Charing Cross İstasyonu'nun etrafında yaklaşık on kilometrelik çap içinde bulunan bütün sokakları ezbere bilmeniz gerekiyordu ve onlardan yirmi beş bin tane vardı. Bilgi sınavına hazırlanmak o kadar zordu ki, beyninizi geliştirdiği ispatlanmış bir şeydi. Sokakları teker teker ezberlemek yetmiyordu, ayrıca sizi herhangi bir A noktasından B noktasına ulaştıracak rotaları da bilmeniz şarttı; cadde ve sokakların listesi o kadar uzundu ki birkaç kitabı baştanbaşa doldurabilirdi. Beynimin bütün bunları alabileceğinden emin değildim. Üstelik Londra şehir merkezinde araba kullanmaktan da nefret ediyordum.

"Daha hızlı Ju, daha hızlı," diyordu babam onun eski gri Mustang'iyle Great West Caddesi'nde ilerlerken.

Ama ayağımı gaza basar basmaz kocaman eski arabanın neredeyse uçacağını sanıyor, korkuyla yeniden yavaşlıyordum. Londra şehir merkezinde araba kullanmak için çok

yavaştım, bu nedenle şehir merkezinde değil, çevre semtlerde taksicilik yapmak için alınan lisansa hazırlanmaya karar verdim. Bu bana banliyölerde yolcu taşıma olanağı verecekti, bu semtlere Hounslow da dahildi. Ama yine de hâlâ ezberlemem gereken binlerce sokak ismi vardı ve yapılan mülakatın ardından sınava girmeye hak kazanınca evde çalışmaya başlamıştım. George'u ana kucağına oturttuktan sonra etrafıma dizdiğim haritalara bakarak sokakların adlarını hatırlamaya çalışıyordum. Bu sırada George çığlık çığlığa ağlıyordu.

"New Brentfort Mezarlığı'ndan Hounslow Tren İstasyonu'na," diye mırıldanıyordum kendi kendime. "SuttonLane'den sola, Wellington Caddesi'ni takip et, Staines Caddesi'nden sola, Hilbernia Caddesi'nden sağa, Hanworth Caddesi'nden sola, Heath Caddesi'nden sağa, Whitton Caddesi'nden sağa, sonra İstasyon Caddesi'nde sol tarafta dur. İşte şimdi ulaşmak istediğin yerdesin."

Bunun kolay rotalardan biri olduğunu da söylemeden geçemeyeceğim. Bir de şunu düşünün; bazı rotalarda peş peşe elliye yakın sokak ismi geçiyordu. Ama yine de dikkatimi başka bir şeye yöneltmek George'la daha kolay başa çıkmamı sağlıyordu. Altının kuru olup olmadığını kontrol ediyordum, üşüyor olmamasına, karnı tok olmasına rağmen çığlık atmaya devam ediyordu. Ama onun küçük kırmızı suratına baktığımda, Bilgi sınavının bizi bu hayattan kurtaracağına inanıyordum. Sınavı geçip çalışmaya başladığımda, daha iyi bir hayat kurmamız için gerekli olan parayı da kazanmış olacaktım. Bir şekilde George'a daha iyi bir hayat

hazırlamalıydım, çünkü George büyüdükçe davranışları da giderek tuhaflaşıyordu. Evde beklenmedik bir misafirimiz olduğunda bir top gibi kıvrılıp sallanmaya başlıyor, dışarı çıktığımızdaysa kafasını pusetin kenarlarındaki demirlere vuruyordu. Bu yüzden demirleri bir battaniyeyle örtüyordum, ama bu sefer de yüzünü o battaniyenin altına gizliyordu. Artık geceleri alışveriş yapmaya başlamıştım, çünkü geceleri ortalıkta onun kendini huzursuz hissetmesine neden olacak daha az insan oluyordu.

Başınıza gelmediği sürece bir şeye ne kadar katlanacağınızı bilemezsiniz. Tek bildiğim George'un az da olsa mutlu olabilmesi için her şeyin özenle ele alınması gerektiğiydi. Ben de her annenin yapacağı gibi ihtiyacı olan her şeyi ona vermeye çalışıyordum. İstekleri gerçekleşmediğinde duyguları kaynayan bir çaydanlık gibi fokurdamaya başlıyordu. Eğer ben onu bu duygulardan korumazsam kanayana kadar kolunu ısırarak ya da kafa derisi kızarana kadar saçını çekerek kendine zarar veriyordu. Yürümeyi öğrendiğinde bile hâlâ bazen onu ben taşıyordum, çünkü kaşla göz arasında kendine zarar verebiliyordu.

Bazı günler ikimizin de boğulduğunu hissediyordum, ama hâlâ tutunabildiğim bazı anlar vardı: Mesela George'un uzun uğraşlar sonrası nihayet uyuyabildiği, beraber uzandığımız ve bedenimle onu sardığım anlar... Fırtına sonrası sessizlik misali... Bunlar ona dokunabilecek kadar yakın olduğum nadir zamanlardı ve alnına düşmüş bir tutam saçı özenle parmağıma dolar, George'a bakardım; o kadar huzurlu gözükürdü ki... Uyanıkken

de kendini böyle hissetmesinin bir yolunu bulmak istiyordum. Hayat sanki ona işkence ediyor gibiydi ve bu da bir annenin en büyük korkusuydu.

Şimdi Lewis odaya girerken onu izliyordum. Arkasından, burnuna iki boruyla bağlanarak ona oksijen veren uzun tüpü sürüklemek zorundaydı. Lewis, oynamak için yere oturduğunda, burnuna bağlı borular kayıp çıktı ve George eğilerek onları yeniden yerine yerleştirdi. George, Lewis'le birlikteyken bunu sık sık yapıyordu. Bunu her görüşümde George'un içinin sevgi dolu olduğunu bir kere daha anlıyordum.

"Gitmeden önce onun altını değiştirmemiz gerekecek," dedim anneme koltuktan ayağa kalktığımda.

George'a doğru yürüdüğümde, onu yerden kaldırmadan önce derin bir nefes aldım, çünkü çok kısa bir süre sonra çığlıkların başlayacağına emindim. George'u bezini değiştirmek için yere serdiğim örtüye doğru götürürken kollarımda dönüp çırpınmaya başlamıştı. Yere yatırdığımda öfkeyle tekme atıp ısırıyordu. Ben de tek elimle göğsüne bastırıp diğer elimle de altını değiştirdim. George'un yüzü öfkeden kıpkırmızı olmuştu, ama bu sefer onun yüzüne bakmıyor ya da onu güldürmek için bir şeyler söyleyip gülmüyordum. Bu işleri daha da kötüleştirebilirdi, çünkü George insanlarla göz göze gelmekten çok korkuyordu. Bu öğrenmek zorunda kaldığım önemli şeylerden biriydi. Hiç kimse onu bakışlarıyla rahatlatamazdı, ben bile...

O evde oturmaya başlayalı iki yıl olmuştu ve ben hâlâ Bilgi sınavı için çalışmaya devam ediyordum. Bu kadar zaman almasının nedeninin benim aptal biri olmamdan kaynaklandığını düşünmeyin lütfen. Okuldayken en başarılı öğrencilerden biri değildim, ama insanlar bu sınavı geçmek için genellikle birkaç yıl hazırlanıyorlardı ve ben de onlardan farklı değildim. Babam pratik yapabilmem için eski bir taksi ödünç almıştı. Böylece diğerlerinin yaptığı gibi motosikletle gezmek zorunda kalmamıştım. Haftada birkaç defa dışarı çıkarak sokakları öğrenme ve rotaları aklıma kazıma şansım oluyordu. Öğrendiğim her şeyin test edilmesi gerekiyordu ve bunun için de "görüşmeler" diye adlandırılan sınavlara katılıyordum. Bunlar Kuzey Londra'da, Penton Sokak'ta yer alan Kamu Taşımacılığı Dairesi'nde gerçekleşiyordu. White Hart Lane Stadyumu Tottenham taraftarları için neyse, burası da işte öyle bir yerdi. Yani bütün önemli şeyler orada gerçekleşiyordu. Lisanslı taksi şoförleri oraya taksileri kontrol ettirmek ya da bazı evrak işlerini halletmek için giderlerdi. Ama staj yapanlar rotaları öğrenip öğrenmediklerinin test edilmesi için gidiyorlardı.

Takım elbiseli iki orta yaşlı adam tarafından çağrılmayı beklediğimiz gri odada elle tutulur bir gerginlik vardı. Bu iki adam bize A'dan D'ye kadar değişen notlar vereceklerdi. Aldığınız puanlardan bir dahaki görüşmeye ne kadar kısa zaman sonra çağrılacağınızı da anlıyordunuz. Eğer on dört gün sonra çağrılırsanız, bu iyiye gittiğiniz anlamına geliyordu. Eğer birkaç ay sürmüşse, önünüzde daha kate-

decek çok yolunuz var demekti. Daha da kötüsü bütün bu sürecin ne zaman biteceği hiçbir zaman belli olmuyordu. Bilgi sınavını geçmek için ihtiyacınız olan puanı bilmek mümkün değildi. O takım elbiseli adamlar hazır olduğunuza inanana kadar sizi yeniden yeniden çağırıyorlardı. Bu sanki bitiş çizgisinin nerede olduğunu bilmediğiniz bir maratonda koşmak gibi bir şeydi.

Neredeyse her ay bu testlere girmek için Londra'ya gidiyordum ve bu benim için gerçekten büyük bir stres kaynağıydı. Eğer takım elbiseli adamlardan biri gözüme ışık tutup çivili bir yatakta yatmam gerektiğini söyleseydi, buna hiç şaşırmazdım. Yasaların nasıl uygulanacağını iyi biliyorlardı ve tüm görmek istedikleri kibar ve saygılı davranışlar ve kendine güvendi. Eğer bir an için tereddüt eder ya da bir şeyler mırıldanırsanız gözlerini bile kırpmadan size D verebilirlerdi. Eğer birinin kravatı düzgün değilse, başka bir gün gelmesini söylerlerdi. Adamın biri görüşmelerin birinde küfür etmişti ve onu hemen kovmuşlardı. Hepimiz çok tedirgindik ve bekleme odasında çıt çıkmazdı. Londra'da taksi kullanan bazı kadınlar görmüştüm, ama sayıları çok değildi ve sınava hazırlanırken de çok fazla kadınla karşılaşmamıştım. Bu dünya tamamıyla erkeklerin dünyasıydı ve takım elbiseli adamlar gözlerini dikmiş, ne kadar tarasam da hâlâ keçe gibi duran kıvırcık saçlarıma bakıyorlardı. Bazen bana öyle baktıklarına içimden çığlık atmak geliyordu. Hakkımda ne biliyorlardı ki? Evde George beni bekliyordu, çok az uyumuştum ve elimden geleni yapıyordum. Ancak onlar herhangi bir özür kabul etmiyorlardı.

Babam beni her adımımda cesaretlendiriyordu.

Bir fincan çay içmek için onları ziyaret ettiğimde, "Bu gün pratik yapmak için dışarı çıktın mı, Ju?" diye soruyordu. "Yakında görüşmeye gitmeye hazır mısın?"

Elimden geleni yaptım, ama iki yıllık çalışmanın ardından her şeyden bıkmıştım. 1999 yılının Nisan ayından sonra notlarım giderek yükselmişti ve artık görüşmeler için daha sık çağrılmaya başlamıştım. Ama bir yandan George'la uğraşıp bir yandan da ders çalışmak beni artık çok yormuştu ve pes etmek üzereydim. Moralimi bozan diğer şey de babamın hastalığıydı, çünkü artık durumu o kadar kötüleşmişti ki sık sık hastaneye yatmak zorunda kalıyordu. Tek istediğim onunla birlikte olmaktı, artık haritalara bakıp durmak ve içten içe hiç ulaşamayacağımı düşündüğüm bir yere ulaşmaya çalışmak istemiyordum. Bir gün başka bir sınav için yine görüşmeye gitmem gerekiyordu ve ben bunun yerine babamı hastanede ziyaret etmeyi tercih ettim.

"Burada ne arıyorsun?" diye sordu babam. "Penton Sokak'ta olman gerekmiyor muydu?"

"Bugün bununla yüzleşecek halim yok baba! Bugün yalnızca seni görmek istedim. Oraya başka bir zaman giderim."

"Ne yapmaya çalışıyorsun?"

"Artık daha fazla devam edemeyeceğim."

Bu sözümle birlikte sanki yatağının altında bir bomba patlamış gibiydi.

"Hayatınla oynuyorsun farkındasın, değil mi, Ju?" diye bağırdı babam yatağından kalkmaya uğraşırken. "Beni ayağa kaldır. Sigaramı getir. Kibriti de unutma."

"Baba, hastaneden çıkmana izin yok!"

"Eğer seni o görüşmeye götürecekse var!"

"Baba, ne olur aptal olma! Hastaneden çıkabilecek durumda değilsin."

Odasından en fazla sigara içmek için aşağı inmesi gerektiğinde çıkabiliyordu, o da tekerlekli sandalyeyle. Hastaneden çıkıp Londra şehir merkezine gitmek için yirmi kilometre yol gitmesi gerçekten imkânsızdı.

"Bana ne yapmam gerektiğini söylemeye kalkma kızım!" diye bağırdı babam. "Şehre gidiyoruz!"

Babam kafasına bir şey koyduğunda fikrini değiştirmek imkânsızdı. Hastaneden dışarı bile çıkmaması gerekiyordu, ama karar vermişti işte, gidecekti. *Büyük Kaçış* filmindeki gibi bir kaçış tüneli kazmak zorunda kalmamıştık belki, ama babam onu tekerlekli sandalyesine bindirmemi istediğinde tam da hapishaneden kaçıyormuşuz gibi hissetmiştim. Daha sonra otoparka geçmiş ve hemen arabama binmiştik. Eğer hemşireler bizi görseler muhtemelen öfkeden deliye dönerlerdi.

"Bugünle ilgili çok olumlu hislerim var, çok!" deyip duruyordu babam sonunda hastaneden çıktığımızda. "Bugün bu işi becereceksin, Ju! Buna eminim. Bugün seni geçirecekler."

Ama babam ne derse desin, Londra şehir merkezine geldiğimizde panik içindeydim. Kendimi bu görüşme için hazırlamamıştım ve bununla baş edebileceğime emin değildim. Babam yanımda, çektiği acıyı biraz daha katlanılabilir bir hale getirmek için yatırdığım koltukta uzanırken ben çok heyecanlı ve endişeliydim.

"Nereye gittiğimi bile bilmiyorum!" diye haykırdım devasa bir kavşaktan dönerken.

"Dur!" diye haykırdı babam. Başını camdan bakabilecek kadar kaldırdı ve hemen o anda nerede olduğumuzu anladı. "Sağa döneceksin Ju," dedi.

Kavşaktan karşıya geçmeye çalışıyordum.

"Sağa dön! Sağaaa!" diye bağırdı babam.

Üç şeridi yanlamasına geçerken dua ediyordum.

"Sola," dedi babam büyük bir çabayla ve acı içinde.

Hedefe vardık, ama görüşme için odaya doğru yürürken hâlâ başım dönüyordu. Öğrendiğim rotaları robot gibi tekrarlıyor olmalıydım ki, sınavın sonunda takım elbiseli adam da biraz dağılmış görünüyordu.

Kafamı kaldırıp ona baktım ve beni yeniden ne zaman görmek isteyeceğini öğrenmek için beklemeye başladım.

"Bu kadar!" dedi. "Sınavı kazandın!"

Adama bakakaldım. Sonunda yapmış mıydım? Sonunda Bilgi sınavını geçmiş miydim?

Dışarı çıkıp arabaya doğru yürürken hâlâ her şeyin

bittiğine inanamıyordum. Babamı arabada bırakmıştım, ama geri döndüğümde göğsünde kıpkırmızı bir yanık izi olduğunu gördüm. Ben orada değilken bir sigara yakmıştı, ama elleri titrediği için içmeyi beceremeyişti. Göğsünde yanmakta olan bir delikle öylece beklemek zorunda kalmıştı.

"Ah! Baba!" derken gözlerim dolmuştu.

"Her şey yolunda mı, Ju?" dedi babam gülümseyerek.

"Göğsüne baksana baba! Sen iyi misin?"

"Sen onu takma kafana, tatlım! Hiç canım acımıyor."

"Emin misin?"

"Evet! Sen onu boş ver de, nasıl geçti onu anlat!"

Orada öylece yatarken ona bakınca, içim ona karşı sevgiyle dolmuştu. " Geçtim, baba! Başardım!"

Bunu duyunca yüzüne kocaman bir gülümseme yayıldı. "Başaracağını biliyordum."

İçini çekerek başını koltuğa yasladı. "Haydi, artık hastaneye dönelim. Hemşireler küplere binmiştir."

3

Bunun mutlu sonla biten hikâyelerden biri olmasını çok isterdim. Taksi şoförü olduğumu, daha sonra bir film yıldızını arabama müşteri olarak aldığımı ve daha sonra da günbatımında onunla mutluluğa yelken açtığımı anlatmayı çok isterdim. Ama gerçek hayat her zaman böyle mutlu sonla bitmiyor, öyle değil mi? En azından benimki böyle bitmiyor. Bilgi sınavından sonraki iki ayda başıma gelenler hayatımı öylesine değiştirmişti ki, artık bir daha hiç mutlu olamayacağımı düşünmeye başlamıştım.

Babam öldüğünde, sabahları tek yataktan kalkma nedenim George olmuştu, çünkü babamı kaybetmek bana dünyanın sonu gibi gelmişti. Hak ettiği gibi bir veda töreni düzenledik. Tabutu yanları camlı bir arabanın üzerine yerleştirilmişti ve arabayı siyah tüylerle süslenmiş bir at çekiyor, arabayı da silindir şapkalı, frak giymiş bir adam sürüyordu. Arkadaşları ve ailesi de onu takip ediyordu. Uzun bir taksi konvoyu oluşturulmuştu, ama her şey o ka-

dar gerçek dışıydı ki! Sizi dünyaya bağlayan, şakaları, güzel sözleri ve katıksız sevgisiyle yitip gitmenizi engelleyen insana nasıl elveda diyebilirsiniz ki? Kendini kaybolmuş hisseden yalnızca ben de değildim. Annem ve babam ilk gençlik çağından beri birliktelerdi. Onun ölümüyle bildiğimiz en iyi şekilde başa çıkmaya çalıştık. Onsuz yaşamayı öğrenirken birbirimize iyice yaklaştık.

Babam semt mezarlığına gömülmüştü. Onu orada öylece, soğuk toprakta bırakmaktan nefret etmiştim, bu yüzden onu elimden geldiği kadar sık ziyaret etmeye çalışıyordum. George ve Lewis etrafta koştururlarken onun yanında oturuyordum.

Bir gün mezarlıktayken Lewis, "Toprağı çukura atabilir miyiz?" diye sordu. Yeni kazılmış ve doldurulmayı bekleyen bir mezarın yanındaki toprak yığınını görmüştü.

"Yalnızca biraz," dedim.

Birkaç avuç topraktan zarar gelmez diye düşünmüştüm, Lewis'i toprakla oynayıp bir yandan da gülerken görünce. Birden derin bir nefes aldı, çünkü gülmek bütün soluğunu tüketmişti. Nefes alırken öyle bir ses çıkardı ki, sanki bütün hayatı boyunca bir paket sigara içmiş seksen yaşında bir adamı andırıyordu. Lewis böyle sesler çıkarırken George da onu seyrediyor, çıkardığı bu seslerin anlamını çözmeye çalışıyordu. Daha sonra Lewis gülmeye çabalarken öksürüğe boğuldu ve George onun üzerine eğilerek nefes alana kadar sırtına vurdu. Daha sonra George'un bazı zamanlar birden oyunu bırakıp dikkat kesilerek,

sanki bir tavşan bir kurdu dinliyormuşçasına, trenin sesini dinlediğini fark ettim, ama kimse tren mezarlığın yanına gelene kadar sesi fark etmemişti. George seslere karşı o kadar duyarlıydı ki, ne zaman dışarı çıksak yanımızdan her araba geçişinde çığlık atıyordu. Öyle ki yanımızdan araba değil de bir tır geçiyor sanırdınız.

Birkaç ay böyle geçti. George'la, bazen yanımıza Lewis'i de alarak mezarlığa gidiyorduk. Öylece oturup taksi şoförü olma hayalim suya düştüğüne göre, gelecekle nasıl baş edeceğimi düşünüyordum. Bilgi sınavını geçtikten sonra, taksi şoförü ehliyetimi almak için Londra şehir merkezinde yapılacak bir sürüş testini geçmem gerekiyordu. Ama babam hayattayken bu sınavdan iki kere kalmıştım, babam öldükten sonra da bu sınava yeniden girmeye cesaret edemiyordum. Babam her zaman beni yeniden denemem konusunda cesaretlendirirdi, ama ne zaman taksiye otursam onun yüzünü görüyor ve gülüşünü duyuyordum. Yüreğim kaldırmıyordu, bu yüzden çabalamaktan vazgeçtim. Kendimi tamamen çuvallamış hissediyordum. Bir anne olarak iyi olmadığım gibi şimdi de başladığı işi yarım bırakan birisi olmuştum.

Zaman geçti ve babamın mezarının üzerindeki toprak giderek yerine oturdu. Bir gün mezarının üzerinde büyük bir çöküntü olduğunu gördüm ve bunu biraz çimle kapatmak istedim, ama bunu gören polisler beni neredeyse tutuklayacaklardı. Birkaç dakika içinde siyah şapkaları ve ellerinde telsizleriyle gelmişlerdi ve onlara kötü niyetli olmadığımı anlatmak biraz zaman almıştı. Mezarlığa

gitmeyi seviyordum, çünkü oturup sakince düşünmek için çok uygun bir yerdi. Bunun için mezar hırsızı olduğum şüphesini bile sineye çekmem gerekmişti.

Ama ne kadar düşünürsem düşüneyim, kendimi hâlâ bataklığa saplanmış gibi hissediyordum. George oyuna daldığında benim de kafama düşünceler üşüşüyordu. George'a verdiğim hayat anne ve babamın bana, Boy, Nob ve Tor'a verdiği hayattan dünyalar kadar farklıydı. Üstelik ne yaparsam yapayım işleri düzeltmek için daha iyi bir yol bulamıyordum. Kendi hayatımı kazanmayı öğrenmiş, hatta küçük çiçekçi dükkânında George doğana kadar haftanın yedi günü çalışmıştım. Ama anne olduktan sonra o işten de vazgeçmiştim. Bilgi sınavından da hiçbir şey çıkmamıştı. Babamsız geçen aylar boyunca sürekli George ve benim için hayatta bir şeyleri değiştirip değiştiremeyeceğimi düşünüp duruyordum.

Ama üzerinde ne kadar düşünürsem düşüneyim, hep aynı sonuca varıyordum: Mutsuzluğumun beni yenmesine izin vermemeliydim. Artık yeni bir başlangıç zamanıydı.

George 2000 yılının Eylül ayında okula başladığında dört yaşındaydı. Okula başladığı gün de ona bakıp kendi kendime bu kadar tantana yaptığıma değer mi diye sorduğum günlerden biriydi. Kocaman mavi gözleri ve sarı saçlarıyla, açık kırmızı eşofman üstü ve siyah pantolonuyla o kadar mükemmeldi ki. Okula başlamasının tam da onun ihtiyacı olan şey olduğunu düşünüyordum. Ayrıca artık eskisinden daha güzel yeni bir eve de taşınmıştık. Bu, ikimiz için de yeni bir başlangıçtı.

Dediğim gibi, hayalperest bir insanım. Daha birkaç hafta geçmeden öğretmenler beni okula çağırdı.

"George'un işitme problemi olduğundan şüpheleniyoruz," dedi bir öğretmeni.

"Adını söylediğimizde tepki vermiyor," dedi bir diğeri.

"Yapmasını istediğimiz şeyleri anlamıyor gibi görünüyor," dedi bir başkası. "Hikâye okuma zamanı geldiğinde çember olmalarını söylediğimizde de George hemen geri çekiliyor ve banklardan birinin altına girerek elleriyle kulaklarını kapatıyor."

Aslında bir şekilde rahatlamıştım diyebilirim, çünkü ilk defa gerçekten profesyonel insanlar George'la vakit geçiriyordu ve onlar da onda bir sorun olduğunu görebiliyordu. Ben bunu yıllardır insanlara anlatmaya çalışıyordum. Elbette bir yandan da çok korkmuştum, çünkü bazı şeyler açıklığa kavuşmamışken baş etmesi daha kolaydı, ama bir kere dillendirildi mi insanın gözü iyiden iyiye korkuyordu. George görme ve duyma testleri için semt kliniğine gönderildiğinde artık endişelenmemem gerektiğini geçirdim içimden. Yirmi yedi yaşındaydım, yetişkindim ve eğer çocuğumun sağlık problemleri varsa ne kadar erken teşhis edilirse çözümü de o kadar erken bulunur, diye düşünüyordum.

Bu arada, benim de eski evde olan onca şeyden sonra yeni evle uğraşmam gerekiyordu. Bizden önce bu evde yaşlı kadın on üç kediyle birlikte yaşamıştı ve ev pire doluydu. Ev temizlenirken George ve ben annemde kalmıştık. Eve döndüğümüzde de yardıma ihtiyacım olmuştu.

Kendimi çok bağımsız biri zannetsem de evi düzenler yerleştirirken hâlâ ailemin yardımına ihtiyaç duyuyordum.

İnsanın eviyle kendisinin ilgilenmesi gerektiğini çok küçük yaşlarda öğrenmiştim. Her cumartesi sabahı evini temizlemek için yardıma gittiğim büyükannem Doris, "Önce yan taraflar, sonra üstü, en sonunda da önü" derdi elime büyük bir kova cila ve toz bezi tutuşturup. Genellikle iyi iş çıkardığım söylenebilirdi.

On yaşlarındayken bir gün büyükannem aniden, hiçbir şey söylemeden kafama bir şaplak indirmişti.

"Olduğun yerde kal!" diye haykırmıştı. "Sakın hareket etme! Ben anneni alıp geliyorum."

Yan binaya giderek annemi alıp getirdi ve ikisi birden kafama dikkatle bakmaya başladılar.

"Şunlara bak!" dedi büyükannem.

"Yolun aşağısındaki çocuklardan mı bulaştı acaba?" diye sordu annem.

"Ne var?" diye sordum.

"Kafanda bit var," karşılığını duyunca ağlamaya başlamıştım.

İyi bir bit şampuanı kullanıp bitlerden kurtulur kurtulmaz büyükannemin evini temizleme işine geri döndüm. Onca yıllık toz alma deneyimini yeni evimizde bol bol kullandım. Mutfağı kiremit rengine, koridoru beyaza, yatak odamı pembeye ve George'un odasını da sarıya boyamıştım. Ama hâlâ evi yerleştirmemiştim. Üçüncü katta

bulunan dairemizin söğüt ağaçlarının olduğu bir tarlaya bakan bir balkonu vardı. Balkonun tabanını gökkuşağı renklerine, duvarları da yeşile boyamış ve balkona da saksılarla çiçekler yerleştirmiştim. Balkonda durup George'a oynamaya hiç doyamadığı balonlar üflüyor ve aşağıdaki çatılara bakarak oraya biraz çim ekmenin manzarayı güzelleştirip güzelleştirmeyeceğini düşünüyordum. Çatıda çim yetiştirilmez ama hayal gücü ve iyimserliğimin sınırları yoktu işte.

Ama ne zaman George'la birlikte evden çıksam hayat büyük bir darbeyle kendini hatırlatıyordu. Bazı günler George'u okula götürmek bir saatimi alıyordu. Bazen beni ısırıyor, bazen yürürken merdiven parmaklıklarına asılıyordu, bazen çığlık çığlığa bağırıyor bazen de semtteki askeri bölgenin kapısında nöbet tutan askerlerin karşısında dikilip onlara bakıyor ve yerinden hareket etmeyi reddediyordu. Bütün bunlar o kadar yorucuydu ki, onu bazen bebek arabasıyla gezdiriyordum. Onu merdivenlerden aşağı indirirken alt katımızda oturan kadınla karşılaşıyordum. Benim hakkımda ne düşündüğünden emin değildim, çünkü duvarlarımız kâğıt kadar inceydi ve George çok gürültü yapıyordu. Onun hakkında benim bildiğim tek şeyse elektrik süpürgesiyle evi süpürmekten çok hoşlandığıydı, çünkü evinden gece gündüz sürekli süpürge sesi geliyordu.

Kadın neredeyse benimle aynı yaşlardaydı ve iki çocuğu vardı: George gibi dört yaşlarında bir erkek çocuğu ve biraz daha büyük bir kız çocuğu. Normal birine benzi-

yor olsa da, merdivenlerde karşılaştığımızda birbirimize gülümsüyor olsak da, sohbet etmeye hiç kalkışmamıştım, çünkü ne kadar masum gözükürlerse görünsünler, ayyaşların sokaklarda sızıp kaldığı veya çamaşır iplerinden giysi çaldıkları bir yerden buraya daha yeni taşınmıştım.

Bir gün ben George'la aşağı inmeye çalışırken bana baktı ve "Mide bulandırıcı öyle değil mi?" dedi. Merdivenin gri beton duvarlarına bakıyordu.

Duvarlar grafitiyle kaplıydı ve sidik kokusu bütün koridoru kaplamıştı, çünkü insanlar sürekli buraya işiyorlardı.

"Korkunç!" dedim.

"Ben Michelle," dedi kadın gülümseyerek.

"Ben Julia," dedim.

"Tanıştığımıza sevindim," dedi. "Bu merdivenlere birlikte bir çözüm bulabilir miyiz dersin?"

İşte bu dostluğumuzun başlangıcı oldu. Merdiven mücadelesi için bir araya geldik ve apartmandaki herkesi örgütleyerek hep birlikte yöneticiye gittik.

"Eğer duvarlardaki yazıları ve koridordaki hayvan pisliklerini temizlerseniz insanlara yaşadıkları yerle gurur duymaları için bir fırsat vermiş olacaksınız," dedik.

Yönetici eğer Michelle ve ben acilen merdivenleri ve koridorları yıkarsak belediyenin de duvarları yeniden boyayacağını söz verdi ve bizden de bir renk seçmemizi istedi. Peki, biz hangi rengi seçtik? Krem rengi? Belki... Beyaz? Hatta mavi? Hayır: Pembe! Uçuk bir bebe pembesi seçtik,

çünkü gri beton zeminle yan yana geldiğinde çok güzel duruyordu. Yaptığımız işten o kadar gurur duyuyorduk ki, duvarlara yapma çiçek bile yapıştırmıştık. Hatta balkonda oturup sorun çıkaran insanların apartmana giriş çıkışlarını gözetliyorduk. Sahip olduğu hayvanın koridorumuza pislemesine izin verdiğini bildiğimiz bir adama, "Umarız köpeğinin apartmanın içine pislemesine izin vermezsin," diye bağırıyorduk. Adam koridorun bu yeni halini hiç sevmemişti, ama Michelle ve ben sevmiştik. Adeta neşe böceği tarafından ısırılmıştık. Bir heves, girişteki eşya dolabı kapaklarını bile rengârenk boyamıştık.

Her ne kadar Michelle'le birlikte pek çok şey yapsak da, yakın arkadaş olma konusunda ben hâlâ biraz çekinceli davranıyordum. Birlikte bir film izlemek ya da alışverişe gitmek için kendi yaşlarımda bir arkadaş edinmek istiyordum. Diğer yandan George'la ilgilenip onu sakinleştirebilecek tek insanın ben olduğumu da biliyordum. Onu birine bırakmak ne George ne de bıraktığım kişi için insaflı bir davranış olurdu. Hayatımdaki önceliği ona vermeliydim ve zaten onsuz dışarı çıkmak da istemiyordum.

Kötü bir günü bir diğeri izliyordu. Uzun bir akşamın ardından George nihayet uykuya daldığında kana kana ağladım. Rahatlayınca kendimi toparlayıp sakinleşmem uzun sürmedi. Ben George'un annesiydim. George ve diğer insanlarla aramıza mesafe koymayı öğrenmiştim. Ailemle görüşüyorduk tabii ki, ama George'un öfke nöbetine kapıldığında yerde kendinden geçmiş bir halde yatarken yabancılar tarafından izlenmesini ya da bir yerde

çığlık attığı için azar işitmesini istemiyordum. İnsanlara okuldaki diğer çocuklarla sorun yaşadığı için öğretmenleri tarafından okula çağırıldığımı, onun istediği gibi oynamak istemeyen çocukları ısırdığını ya da itip kaktığını anlatmak istemiyordum. Dahası, duyma ve görme testleri normal çıkmış olsa da yeniden testlere gireceğinden söz etmek istemiyordum. George artık okula gidiyor olduğu için onunla ilgili bazı şeylerin ters gittiğini söylemek daha kolaydı. Yalnızca ikimiz olsaydık, davranışları bana normal gelmeye başlayabilirdi, ama artık onun diğerlerinden ne kadar farklı olduğunu görmezden gelemiyordum ve bu yüzden belki bir hata olmuştur diye testlerin yeniden yapılmasını istemiştim.

Bütün bunları Ricky ve Ashley adında iki kusursuz çocuğa sahip olan Michelle'e nasıl açıklayabilirdim ki? George'un dışarı çıktığımızda aklına ne gelirse söylediğini, ne kadar uyarırsam uyarayım beni kesinlikle dinlemediğini ona nasıl anlatabilirdim ki?

"Şişko!" diye bağırıyordu kilolu bir kadın yanımızdan geçerken.

"Kıllı!" diyordu saçları örgülü diğer bir kadına.

"Lekeli!" diye bağırıyordu çilli birini gördüğünde.

"İğrenç kokuyor!" diyordu yanına biraz fazlaca yaklaşan herkese.

İnsanlar yollarına devam etmeden önce garip garip George'a bakıyorlardı. George'a bunu yapmaması gerektiğini ne kadar söylesem de kesinlikle susmuyordu. Okul-

dakiler de onunla nasıl baş edeceklerini bilmiyorlardı ve hatta onun bütün davranışlarını listeledikleri bir defter bile oluşturmuşlardı. Mesela insanların önünde bir şey içmiyordu ya da lavaboya gittiğinde yarım saatten önce gelmiyordu, çünkü üzerindeki bütün giysileri çıkarmadan tuvalete girmiyordu. Nasıl baş etmem gerektiğini bilmediğim o kadar çok sorun vardı ki, bir arkadaş edinmekten ölesiye korkuyordum.

Neyse ki, birlikte daha çok zaman geçirmeye başladığımızda Michelle bu tip şeyleri çok da kafasına takmıyor gibi göründü. Belki de profesyonel bir çocuk bakıcısı olduğundan ya da gerçekten sabırlı bir insan olduğundan hiçbir şeyi sorun haline getirmiyor, her şeyi normal karşılıyordu. Hatta bir defasında hep birlikte çimlerde otururken George onun oğlu Ricky'yi yere yapıştırıp ona vurmaya başladığında bile hiçbir tepki vermemişti.

"Dur, yapma!" diye bağırdım onlara doğru koşarken.

George sesime tepki vermedi. Sonunda yanlarına vardığımda Ricky'ye yeniden vurmadan önce bir an için boş boş yüzüme baktı.

"George, yapma!" dedim onu ayırmaya çalışırken.

Bu sefer gerçekten sınırı aştığını ve Michelle'in benimle bir daha asla konuşmayacağını düşünüyordum. Ama Michelle gayet rahattı.

"Çocuklarla böyle şeyler hep yaşanır," dedi ben George'u geri çekmeye çalışırken.

George'un kimseyle arkadaş olamadığını görmek beni çok üzüyordu. Onu Ricky ve Ashley ile oynarken gördüğümde onun diğer çocuklarla nasıl vakit geçirmesi gerektiğini anlamadığını fark ediyordum. Hâlâ Michelle'le bu meseleyi konuşacak kadar cesur değildim, ama o bir akşam dairelerimizin arasındaki merdivende otururken konuyu açtı. Zamanla bu merdivenlerde oturmak gibi bir alışkanlık edinmiştik ve artık Michelle'in kapımı çalmasını iple çeker olmuştum. İkimiz de çocuklar uyanırsa duyabilmek için kapılarımızı aralık bırakıyor ve birlikte merdivenlere oturuyorduk.

"George'un bir sorunu mu var?" diye sordu Michelle o akşamlardan birinde.

Şimdiye kadar hiç kimse bu meseleyi bu kadar doğrudan dile getirmemişti.

"Sanırım," dedim. "Bütün görme ve duyma testlerini yaptırdım ve sonuçları iyi çıktı. Artık dayanacak gücüm kalmadı, çünkü onun bir sorunu olduğuna eminim ve kimse gerçekten beni dinlemek istemiyor."

Michelle kocaman gözleriyle bana baktı. "Ju, artık onun için özür dilemeyi bırakmalısın. George böyle bir çocuk ve herkes onu olduğu gibi kabullenmek zorunda. Bence olayı fazla büyütüyorsun. Diğer insanların ne düşündüğünü bu kadar umursamamalısın. Bunun seni ne kadar rahatsız ettiğini görüyorum, ama etmemeli," dedi.

"Peki ya Ricky'yi itip Ashley'ye kötü koktuğunu söylediğinde ne yapmalıyım?"

"Sen onun için elinden geleni yapıyorsun. Bunu biliyorum. Ama bırak da bazı şeyleri çocuklar kendi aralarında halletsin. Ayrıca insanların George'u olduğu haliyle kabul etmeleri gerektiğini de bilmelisin. Çünkü George böyle bir çocuk ve kısa zaman içinde de değişmeyecek."

Her zaman insanlarla karşılaşmamızın bir nedeni olduğunu düşünürüm ve Michelle karşılaşmak da benim Karma'mdı. Daha iyi tanıdıkça onunla George hakkında konuşmaya başladım. Her gece onu uyutabilmek ve bu sayede Michelle'le onun çığlıkları olmadan birkaç saat geçirebilmek için nasıl çabaladığımı ya da oyun oynayan çocukları gördüğümde George'un da onlara katılmasını ne kadar istediğimi anlatıyordum.

"Bırak nasıl istiyorsa öyle davransın, Ju," diyordu Michelle. "George'u olmadığı biri haline getiremezsin. Ayrıca herkes senin ne kadar iyi bir anne olduğunu görüyor. Davranışlarını değiştirmesi gereken kişi George değil, diğer insanlar. George'u olduğu gibi kabul edemiyorlarsa bu onların kaale alınmayacak insanlar olduğunu gösterir."

Michelle o kadar anlayışlıydı ki, kısa zaman sonra George'u onun dairesine götürecek kadar rahat hissediyordum kendimi. George elindeki pastayı ya da Ashly'nin oyuncak bebeklerinden birini duvara fırlatsa bile kendimi rahatsız hissetmiyordum, çünkü Michelle bunu hiç umursamıyordu.

"Barbi bebeği hizaya mı getirmeye çalışıyorsun, George?" diyerek kahkahalara boğuluyordu Michelle. "Ne harika bir fikir!"

Ricky ve Ashly, George'a ne kadar iyi davransalar da, George onlarla nasıl geçinmesi gerektiğini hâlâ çözememişti. Ama Michelle'i çok sevdiğini anlamıştım. Tahmin edileceği üzere ona hiç sarılmamış ya da hiç gülümsememişti. Hatta Michelle'le konuşurken onun yüzüne bile bakmıyor, varlığından bihabermiş gibi davranıyordu. Ama aylar geçtikçe yaptığı bazı hareketler bana Michelle'den hoşlandığını hissettirdi. Mesela kokluyordu. Ne zaman evden çıksak George derin bir nefes alıyor ve Michelle'in kokusunu aldığını söylüyordu. Evi bir kat aşağıda bile olsa Michelle çamaşır yıkadığında George bunun kokusunu alıyordu ve bu koku onun için Michelle demekti. Michelle bir şekilde onun kalbini kazanmayı başarmıştı ve George da kendine özgü yollarla bunu bana gösteriyordu.

4

Banyoya doğru giderken George'u gördüm ve sessizce durdum. Çığlık atmak istiyordum, ama bir yandan da sakin olmam gerektiğini biliyordum. George bir şekilde pencere mandalını açmış ve pencereye tırmanmıştı. Camın öbür tarafında, pencerenin çıkıntısında duruyordu. Ayakları çıplaktı. Üçüncü katta oturuyorduk ve ani bir hareket-te bulunup onu ürkütmekten korkuyordum.

"George, ne yapıyorsun?" diye sordum.

Elleriyle pencerenin çerçevesine tutunurken bir yandan da kafamın arkasındaki bir noktaya belli belirsiz bakıyordu.

Yavaşça elimi cebime götürerek telefonumu çıkardım ve 112'yi aradım. Operatöre "Yardıma ihtiyacım var," dedim.

Telefonun diğer ucundaki ses benden ayrıntıları aldı ve telefonu kapattım. Gözümü bir an olsun George'dan

ayırmıyordum. Birinin acilen yardıma gelmesi için dua ediyordum. Bir santimetre bile daha ilerlese düşecekti çünkü. Böyle bir şey yapabileceğini daha önceden tahmin etmem gerekirdi. En sakin halinde bile George'un tehlikeyi algılama hissi yoktu ve acıyı da hissetmiyordu. Yere düşünce bana koşmuyor ya da ağlamıyordu. Dizindeki yaradan kan fışkırıyor olsa bile kalkıp yürümeye devam ediyordu. Ama son zamanlarda dışarı çıktığımızda sürekli yüksek bir yerlerden atlayarak bana uçtuğunu söylüyordu.

"Gerçekten uçuyor musun tatlım?"

"Evet."

"Nerede?"

"Büyük bir binanın tepesinde."

"Gerçekten mi? Peki başka nerede uçuyorsun?"

"Ağaçların üzerinde"

O zamanlar yalnızca George'un sınırsız bir hayal dünyası olduğunu düşünüyor ve hayal kurabildiği için mutlu oluyordum. Ama şimdi kalbim güm güm atarken ve George bana bakarken ona daha fazla göz kulak olmam gerektiğini anlamıştım. Çığlık atmak istiyordum, ama sessizce olduğum yerde durmam gerektiğini de biliyordum. Ona doğru atılmamak için kendimi zor tutuyordum. Siren sesleri duyulana kadar belki yalnızca birkaç dakika geçmişti, ama bana sanki sonsuzluk gibi gelmişti. İtfaiye ekiplerine George aşağı düşerse onu yakalamaya hazır olmalarını söylemiştim, çünkü onları içeri alamazdım. Evde yabancı

insanlar görürse pencerenin çerçevesine tutunmayı bırakacağına emindim. George'un kavrayamadığı, bunu yaparsa düşeceğiydi. George gerçekten kuşlar gibi uçabileceğine inanıyordu.

Ona doğru bir adım attım, pencerenin çerçevesini bırakacak olursa koşup onu yakalamaya hazırdım. Sonra sanki sıradan bir günmüşçesine, umursamaz bir tavırla saatime baktım ve:

"Geç kaldık George," dedim. "Haydi büyükannene gidiyoruz, Lewis bizi bekliyor."

George bana baktı. Hareket etmeyi isteyip istemediğini düşünüyor gibiydi.

"Geç kalırsak bizi merak ederler," dedim mümkün olduğunca sakin kalmaya çalışarak.

George santim santim pencerenin pervazından geriye doğru gelmeye başladı, attığı her adımda midem ağzıma geliyordu. Ama açık pencereden içeri adımını attığında onu öyle bir kavradım ki artık düşmesine imkân yoktu. Onu tuttuğum gibi odanın içine çektim.

"Akıllı çocuk," dedim ona sarılmanın özlemiyle. Ona hep sarılmak isterdim, ama sarılamayacağımı da bilirdim. "Bunu sakın bir daha yapma, olur mu, George?" dedim.

Ona dokunduğum yerleri eliyle silkeledi ve gözlerinde beni anladığına dair en ufak bir ışık olmadan yüzüme baktı. George'un arkasından odadan çıkarken hâlâ ellerim titriyordu. O dakikadan itibaren evdeki bütün pencere ve

kapıları kilitleme ve anahtarlarını da saklama kararı almış olsam da, hâlâ o gece bu konu hakkında Michelle'le konuşurken ne yapacağımı bilmiyordum.

"George'a bazı şeyleri göstermemiz lazım, Ju," dedi Michelle. "O kendisini göremiyor. Bu yüzden ona başına neler gelebileceğini biz göstermeliyiz."

Ertesi sabah Michelle kucağında bir kutu yumurtayla bize geldi. George'u yatak odasına götürdük ve pencereyi açtık.

"Bu yumurtayı görüyor musun George?" dedi Michelle, yumurtayı George'un yüz hizasında tutarak. "Şimdi bu yumurta sensin."

Yumurtayı alıp camdan aşağı fırlattı ve George yumurtanın aşağı düşerek beton zeminde paramparça oluşunu gözleriyle görmüş oldu.

"Şimdi sen dene!" dedi Michelle ve onun eline de bir yumurta verdi.

Yarım düzine kadar yumurtayı pencereden aşağı attıktan sonra beton zemine saçılmış yumurta sarılarına ve kabuklarına bakmaya indik.

George ifadesiz bir suratla etrafına bakınıyordu.

"Pencereden atlarsan sen de bu yumurtalar gibi paramparça olursun, tıpkı sokakta bir arabanın önüne atladığında paramparça olacağın gibi," dedim ona. Dizlerimin üzerine çökmüş gözlerinin içine bakıyordum. "Sen bir yumurta kadar kırılgansın George, anladın mı?" diye sordum.

Yüzüme baktı, ama tek söz etmedi. Hiç olmazsa denemiştik. Tekrarladığında bir şeylerin George'un kafasına girmeye başladığını anlamıştım. Diğer anneler çocuklarına bir şey anlatmak istediklerinde yüz kere tekrarlamak zorunda kalıyorlarsa, ben George'a bin kere tekrarlamak zorundaydım. Zaten başka türlü bu hiç anlamadığı dünyaya nasıl uyum sağlayacaktı ki?

George'la okulda yaşadığımız sorunlar giderek artıyordu. Pek çok kişi George'un yalnızca kontrol edilemeyen yaramaz bir çocuk olduğunu düşünüyordu. Tel örgülere tırmanıp öğretmenlerini "aşağı in!" diye bağırtıyordu. Kadınların uzun elbiselerinin altına saklanıyor ya da çocukları itip kakıyordu. George'un bazı şeyleri öğrenmesi gerekiyordu. Ben de her okula çağrıldığımda onunla konuşmaya çalışıyordum, ama George nerede yanlış yaptığını bir türlü anlamıyordu. Birinin omuzuna hafifçe vurmakla çocuklardan birinin kazağını yırtacak kadar sıkı bir şekilde kavrayıp çekmek arasındaki farkı bilmiyordu, diğer yetişkin ve çocukların yanında nasıl davranması gerektiğini anlayamıyordu. Okuldan çıkarken kapılardan insanlara çarpa çarpa koşarak geçiyordu ve insanlar arkasından ona bakakalıyordu. Benimle yürümesini sağlamak için elimden geleni yapıyordum, ama okuldan çıkar çıkmaz koşturuyordu, onu yakalamaya çalıştığımda kendini yerlere atıyor ve dokunduğum anda da çığlık atmaya başlıyordu.

George farklı olanın kendisi olduğunu görmek istemiyordu ve ne zaman yanlış bir şey yaptığını ona anlatmaya çalışsam bana sürekli öyle bir şey yapmadığını söylüyordu.

Ona öğretmeye çalıştığım şey onun için hiçbir anlam ifade etmiyordu ve hep sorunun diğer çocuklarda olduğunu söylüyordu. Ona dünyada işlerin nasıl yürüdüğünü anlatmak zorunda olduğumu bilsem de okulu bu konuda bana yardımcı olmaktan vazgeçmiş gibiydi.

Okuldaki ikinci yılının Aralık ayında, yani beş buçuk yaşındayken, okul yönetimi bana George'un yılbaşı konserine katılamayacağını, çünkü her zamanki öfke nöbetlerinden birini geçirip konseri berbat etmesinden korktuklarını bildirdi. George konsere gidip gitmediğinin çok da farkında olmayabilirdi, ama annesi olarak ben bunu çok önemsiyordum, anneler bunun için değil midir zaten?

Ama öğretmenler günlerinin yirmi dört saatini çocuklarla geçirmiyorlardı. George'u benim kadar tanımıyorlar, davranışlarındaki küçük ayrıntıları göremiyorlardı. Çok da takdire şayan olmayan taraflarıyla iyi tarafları iç içeydi. Mesela derslerin pek çoğuyla ilgilenmiyordu, ama tarih dersi onun ilgiyle dinlediği tek dersti. Ben de bunu görünce onu aklıma gelen bütün tarihî mekânlara götürmeye başladım: Hampton Court Sarayı, Londra Kulesi, Windsor Kalesi ve aristokratların yaşadıkları tarihî evler... Ben çocukken annemle babamın bize Londra'daki bütün eski binaları gezdirip bu binaların tarihini anlattıkları ve bizim bu binaları sevmemizi sağladıkları zamanlardaki hislerimi ona da yaşatmak istiyordum. Favorim hep Hampton Court olmuştu. Ne zaman o binanın devasa girişindeki mermer merdivenleri tırmansam, eski tabloların ve devasa avizelerin arasında durup o evin bana ait olduğunu hayal ederdim.

Bu geziler bizim için kolay olmadı tabii ki. George'un kalabalıklarla arası pek iyi değildi ve onun neyle baş edip neyle edemeyeceği konusunda sürekli kafa yormam gerekiyordu. Metroyla yolculuk etmek onu çok yoruyordu, ama arabayla seyahat ettiğimizde durum biraz daha iyiydi ve gittiğimiz yerler çok kalabalık olduğunda onun saklanmasına izin veriyordum. George gittiğimiz yerler hakkında kesinlikle konuşmuyordu, ama onun favori mekânının Windsor Kalesi olduğunu anlamıştım, çünkü oraya kışın gittiğimizde gözleri hayret içinde kocaman açılıyordu. Kale duvarları, akşamüstü yanan devasa ışıkların da etkisiyle pırıl pırıl parlıyordu. Su, parlak nesneler ve ışıklar onun gerçekten takıntılı olduğu şeylerdi.

George okula uyum sağlayamasa da onun zeki bir çocuk olduğunu biliyordum. Etrafında konuşulan her şeyi anladığını hareketleriyle belli ediyordu. Bir gün annem, büyükannemizin batıl inancı dolayısıyla nasıl omuzlarının üzerinden arkaya doğru tuz serptiğini anlattıktan sonra o da aynısını yapmaya başlamıştı ve George herhangi bir şeyle ilgilenmeye başladığında, bu ister Windsor Kalesi, ister ağaçlar, ister kuşlar, su ya da balıklar olsun, ilgisini çeken şeylere doyamıyordu.

Öğretmenleri onun söyleneni yapmayan ve işleri aksatan, öğrenmeye niyeti olmayan ve hatta bazen de agresif bir çocuk olduğunu düşünüyorlardı. Kırk kişilik bir sınıfta ona ayıracak zamanları yoktu ve ben onun hayatta ihtiyacı olan yardımı hiç göremeyeceğini düşünerek ölesiye endişeleniyordum. Bu nedenle daha önce George'un duyma

ve görme testlerini yaptırdığımız klinikte iki danışmanla görüşmem önerildiğinde bunu kabul ettim, çünkü ikinci defa yaptırdığımız testler de normal çıkmıştı. Belli ki birileri George'un problemlerinin benimle ilgili olduğunu düşünmeye başlamıştı.

Danışmanlarla yaptığımız ilk birkaç seansta George benimle geliyor ve danışmanlar konuşurken sandalyenin arkasına saklanıyordu.

"George yere yatıp ayağa kalkmak istemediğinde nasıl tepki veriyorsun Julia?" diye sordu kadın danışmanlar. Sesleri çok yumuşaktı ve bakışlarında her şeyi bildiklerine dair bir hava vardı.

Acaba ona ne yaptığımı sanıyorlardı? Saçlarından tutarak havaya kaldırdığımı filan mı?

"George bir oyuncağı parçaladığında ona 'hayır' diyor musun?" diye sormuştu bir tanesi.

Acaba BuzzIşıkyılı oyuncağını dövmeye kalktığında ona bir şeyler söylemekten çekindiğimi mi düşünüyorlardı?

"Sence neden yemek yerken kaşık kullanmıyor?"

"Babasıyla ilişkisi nasıl?

"Erkek arkadaşın var mı?"

Bu kadınların tavrını açıklamak için uygun tek bir ifade vardı ve o da 'büyüklük taslamak'tı. Gördükleri tek şey kontrolden çıkmış bir çocuğu olan bekâr bir anneydi ve benim söylediğim ya da söylemeye çalıştığım hiçbir şey onlar için bir önem taşımıyordu.

"Neden okulla görüşmüyorsunuz?" diye soruyordum. "Okuldakiler size George ve onun garip davranışları hakkında daha çok bilgi verebilir. Bunun disiplinli olmakla alakası yok. Bence mesele daha büyük bir mesele."

Yanıt hep aynıydı: "George henüz çok küçük, Julia. Bu yalnızca bir değerlendirme ve zaman alması çok normal."

Okula gidiyor ve neden George için daha fazla şey yapmadıklarını soruyordum.

"Şu anda davranışları değerlendiriliyor. Bu zaman alabilir."

Hepsinin kafasını birbirine vurmak istiyordum, çünkü uzadıkça işler daha da kötüye gidiyordu. Çocukları davranışsal problemler yaşayan aileler için düzenlenen grup terapisine gönderildiğimde resmen çileden çıktım. İlk kez o an başka yerlere de başvurma ihtiyacı hissettim, çünkü verdikleri tavsiye gerçekten çok basitti.

Çocuğunuz bir kere 'yaramaz çocuk' kategorisine sokulduysa, artık onun başkaları tarafından farklı bir şekilde değerlendirilmesini sağlamanın zor olduğunu biliyordum, ama okulun da George'u biraz olsun rahat bırakmasını istiyordum. Örneğin sözle ifade etmese de neyi yemek isteyip neyi istemediği konusunda çok netti. Zaman geçtikçe birbirine karışmış gıdaları yemediğini fark ettim: Yumurtayı seviyordu, fasulyeyi seviyordu, ama eğer bunlar aynı tabağın içinde yan yana duruyorsa onları yemek yerine yalnızca bakışlarını onlara dikiyordu. George'un kafasında yemekler için oluşturduğu bir Berlin Duvarı vardı,

her şeyin ayrılmış olmasını istiyordu. Ben de her şeyi ayrı tabaklarda veriyordum, çünkü yemek yemesinin tek yolu buydu.

Ayrıca dönem dönem bir yiyeceği tutturdu mu tutturuyordu. Önceleri yalnızca kraker yiyordu, sonra meyveli yoğurda dadandı, daha sonra da kaymaklı bisküviye kafayı taktı. Bunun yalnızca basit bir yemek seçme alışkanlığı olmadığını biliyordum, çünkü George bazen tabağına bakıp derin bir nefes alıyor ve gerçekten huzursuzlanıyordu. Ben de sakinleşmesi için istediği yemekleri veriyordum. Reçelli sandviç dönemi başladığında öğretmenlerinin ona daha anlayışlı davranmasını beklerdim. George'un sandviçlerinin çok özel olması gerekiyordu, çünkü eğer ekmeğin kenarından tereyağı çıkarsa asla o sandviçi yemezdi. Sandviçleri doğru yapmış olsam bile çoğunlukla çiğnedikten sonra beslenme çantasına tükürüyordu. Bu durum öğretmenlerinin hiç hoşuna gitmiyordu. Onlara bir diyetisyenle görüştüğümü ve George'un her gün süt, yoğurt ve ekmek tüketmesi halinde herhangi bir sağlık problemi olmayacağını öğrendiğimi, beslenme çantasını evde her gün düzenleyip temizliyor olduğumu söylediğim halde öğretmenleri anlayış göstermiyordu. Kendimi gerçekten tükenmiş hissediyordum. Öğretmenleri neden bana yardımcı olmaya çalışmıyorlardı ki?

Bir yanım, George'un gelişimiyle ilgili herhangi bir problem olup olmadığını anlamak için onun henüz çok erken olduğunu söyleyen doktorlara, bir şey olduğunda üçe kadar saymam gerektiğini söyleyen danışmanlara,

her çocuğun farklı öğrenme hızında olduğunu söyleyen öğretmenlere güvenmem gerektiğini söylüyordu. Diğer yanımsa, okulda geçirdiğimiz birkaç yılın da etkisiyle, artık bir şeyler, ne olursa olsun bir şeyler yapmamız gerektiğini söylüyordu. İlkokul gezimizden sonra, öğretmenleri artık George'un okul gezilerine katılamayacağını, çünkü okul otobüsünde akıllı uslu oturmadığını söylemişlerdi. Howard ona yüzme öğretmişti ve George da yüzmeyi gerçekten çok seviyordu, ama ben neredeyse yalvarmasaydım öğretmenleri söz dinlemediğini bahane ederek az kalsın George'u yüzmeye de göndermeyeceklerdi. Okuldan almaya gittiğimde George'un bir gece önce iyi uyuyamadığı için sınıfta uyuyakaldığını söylerken öğretmenlerinin gözlerindeki soru işaretlerini görebiliyordum. George çoğunlukla sınıfın dışındaki uzun koridorda, ona tahsis edilmiş bir çalışma masasında özel bir öğretim asistanıyla oturuyordu. Sanki artık üzerine düşülmeyen, hatta görmezden gelinen bir durumdu.

Elbette emin olamazdım, ama George'un bütün bu olanları yavaş yavaş anlıyor olduğundan şüpheleniyordum. Çünkü insanlardan her zaman gizlenmekle birlikte insanların ona karşı olduğunu giderek daha fazla hissettiğini düşünüyordum.

"Şu adam bana bakıyor," diyordu George okula giderken yolda yanımızdan bir adam geçtiğinde. "Hayır canım, sana bakmıyor," diyordum. "Yalnızca işe gidiyor ve aklında da yalnızca kendi dertleri var."

Başka zamanlarda George, Pokémon şapkasını gözlerinin üzerine kadar indirerek güneşin ona baktığını ya da bulutların bizi takip ettiğini söylüyordu. Onu diş hekimine götürmek o kadar zor bir işti ki, dişini çektirmek gerektiğinde öncesinde hastaneye götürüp anestezi yaptırıyordum ve uyandığında da doktorun onu öldürmeye çalıştığını söylüyordu.

Sanırım bu nedenle evdeyken ona elimden geldiğince sevgi göstermeye çalışıyordum, dünya onu bu denli korkuturken en azından benimleyken kendini güvende hissetsin diye. Ama ben ona ne kadar çok sevgi gösterirsem göstereyim, o kesinlikle buna karşılık vermiyordu. Ve bir çocuk sahibi olmama rağmen çoğu zaman sanki değilmişim gibi hissediyordum. Kendimi okuldan çıkıp annelerine bir öpücük vermek için koşturan çocuklara bakarken buluyor ve George'un da beni kucakladığını hayal ediyordum. Ama o kesinlikle ona dokunmama izin vermiyor ya da bana karşı hissettiklerini göstermiyordu. Sabahları uyandığımızda sanki her sabah beni ilk defa görmüş gibi tepki veriyordu ve ben her sabah bu duyguyla mücadele etmek zorunda kalıyordum. Bazen yalnızca annesini seven bir çocuğa sahip olmanın nasıl bir duygu olduğunu anlamak için biriyle tanışıp başka bir çocuk daha yapmak istiyordum.

George'un ona dokunmama izin verdiği tek an, evde birlikte itişip kakışarak PowerRanger oynadığımız ve o seviyor diye evin her yanına kurduğum çadırlardan birinde oturduğumuz zamandı. Hatta bir tanesini de içinde uyur umuduyla yatağımın üzerine kurmuştum, çünkü George

bu çadırların içinde saatlerce oturabiliyordu. Bazen ben de onunla birlikte çadırın içine giriyordum ve o zamanlarda birlikte çadırın içinde oynuyorduk. George üzerime tırmandığında ben de onu birkaç saniye için kucaklardım ve tombul bacaklarını, zayıf göğsünü hissederdim. Beraber oyun oynadığımız zamanları çok seviyordum, çünkü George başka türlü ona dokunmama izin vermiyordu. Benimle doğru düzgün konuşmuyordu da: Yalnızca PowerRanger ya da BuzzIşıkyılı gibi belli başlı bazı konular hakkında konuşuyordu. Bazen yalnızca bazı kelimeler söylüyordu bazen de aynı cümleleri tekrarlayıp duruyordu.

"Ah ve işte o uçak, ah ve işte o uçak," diye yüzlerce kere aynı cümleyi tekrarlayarak bağırıyor ve daha sonra da başka bir cümleyi tekrarlamaya başlıyordu.

Yapbozlarla ve boyalarla dikkatini başka tarafa çekmeye çalışıyordum, ama George en ufak bir hatada çığlığı basıyordu ve bu da durumu iyice zorlaştırıyordu, çünkü altı yaşındaki bir insanın hata yapmaması imkansızdı. En sevdiği şeylerden biri de oyun hamuruydu. Bakması için ona oyun hamuruyla değişik nesneler yapıyordum ve o da bu nesneleri elleriyle pelte haline getiriyordu. Ben de ona, oyun hamurunu kafasına bastırınca saç yapabileceği, kafasında delikler olan plastik bir adam figürü aldım. Ben bu hareketleri tekrarlarken George yalnızca beni seyretmişti. Ama saçları kesmek için elime makas aldığımda çığlık atmaya başlamıştı. Kendini yerlere atıp kaskatı kesilene kadar bağırdı. Çığlıkları öyle canhıraştı ki, kendine zarar verdiğinden endişelenerek yanında dizüstü çöktüm.

"George, söyle, neyin var?"

Ama cevabı asla alamadım, çünkü George kendini nasıl hissettiğini bana asla söylemezdi. Nasıl söyleyebilirdi ki? George kendisinin kim olduğundan bile haberi yokmuş gibiydi. Birlikte bir aynanın karşısında durduğumuz bir gün o kadar çok ağlamıştı ki, sonunda evdeki bütün aynaları kaldırmak zorunda kalmıştım. Durum buyken, onu aniden yakalayan sinir krizleri sırasında içinden taşan duyguları açıklamasını nasıl bekleyebilirdim ki... George çözemediğim bir sır ya da bitmiş halini görmeden yapmaya çalıştığım bir yapboz gibiydi. Parçaları ne kadar birleştirmek istesem de olmuyordu.

5

Sıradan bir günde kapınıza bırakılan bir broşürün çok büyük bir olaya neden olabileceği aklınızdan geçer mi hiç? Benim geçmezdi. Ta ki yeni evime taşındıktan bir yıl sonra paspasın üstündeki broşürü görene kadar. Bilgi sınavından vazgeçtikten ve yeni evimize taşındıktan sonra, yeniden çalışmaya başlamak istiyordum, çünkü yardımlarla yaşamaya çalışmak kendimi işe yaramaz biri gibi hissetmeme neden oluyordu. Ben de George okula başladıktan sonra, bir barda iş buldum. Mutfakta yemeğe yardım etmeden önce temizlik işlerini hallediyordum. Dışarıda insanlarla bir arada olmak çok hoşuma gidiyordu, ama yavaş yavaş ev dışında çalışmaya devam edemeyeceğimi fark ettim, çünkü uykusuz gecelerin ardından kendimi gerçekten bitkin hissediyordum. Ayrıca sürekli okuldan çağırmaya devam ediyorlardı. Bütün enerjimi George için harcamam gerektiğini kabullenmek bir yıldan fazla sürdü, ama sonunda işi

bırakmak zorunda kaldım, çünkü George gerçekten tam zamanlı bir işti. Bu nedenle Site Sakinleri Derneği kapının altından anneleri katılmaya davet eden bir broşür attığında da ben de gitmeye karar verdim, çünkü artık bir şeylerle meşgul olmak istiyordum.

Bu derneğe katılmanın hayatımda yapmak istediğim en heyecanlı iş olduğunu iddia edemem. Heyetten birinin nereye hız tümseği yapmak istedikleri hakkında konuşmasını dinlemek bana o kadar da ilginç gelmiyordu. Ama bu konuşmalar esnasında evlerin yanında bulunan bir alanın bir aralar ortak kullanıma açık bir bahçe olduğunu öğrenmiştim. Bunu duyunca aklımda bazı fikirler belirmeye başladı, çünkü bu eve taşındığımdan beri George'la balkonda bir şeyler yetiştirmeye başlamıştık. Çiçeklerle ilgilenmeyi çok seviyordu. Balkonumuz saksı saksı bitkilerle, domateslerle, ayçiçekleriyle ve tavana asılmış saksılardan sarkan çiçeklerle dolmuştu. George'un en sevdiği iş, çiçekleri sulamaktı ve George çiçekleri sulamaya doyamadığı için su saksılardan taşardı. Zavallı çiçekler canlı kalmaya çabalarken alt komşum Michelle'in balkonu da çamurlu suyla kaplanıp onun yeni yıkadığı çamaşırları mahvederdi.

Oturduğumuz evin yanındaki arazinin bir zamanlar herkesin kullanımına sunulmuş bir bahçe olduğunu duyunca orayı yeniden hayata döndürmeye karar verdim. Yıllardır bu konutlarda yaşayan komşularımdan birinde oranın bahçe olduğu zamanları gösteren fotoğraflar vardı ve ben de bahçeyi o eski haline döndürmeyi kafaya koydum. Oturduğumuz sitede içinde elli ailenin oturduğu

beş apartman bulunmaktaydı ve bu da bir şeyler yapabilmek için yeterli sayıda insana sahip olduğumuz anlamına geliyordu. Dernekten bahçe planıma bir bütçe ayırmalarını istediğimde, bir bahçecilik kulübünün pek çok yararı olabileceğini söylemiştim, sonuçta sitenin bir geçmişi vardı ve herkesin birlikte çalışarak bir şeyler yapmasını sağlamak belki iyi sonuçlar verebilirdi. Yıllar geçtikçe her şey giderek değişiyordu ve bizim oturduğumuz site de gerçekten farklı milletlerin bir arada yaşadığı bir yere dönüşmüştü. Ama beyaz ırktan bazı kendini bilmezler bu durumdan hoşlanmamaya başlamıştı ve ben taşınmadan önce Asya kökenli bir aile saldırıya uğramıştı. Tam olarak emin değildim, ama bana öyle geliyordu ki insanlar işte bu yüzden kendilerini korumak için etraflarına bariyerler koyuyorlardı. Herkes kendini, kendine saklıyordu ve çocuklarını da birbirleriyle oynaması için teşvik etmiyordu. Bu da doğal olarak birlikte yaşama ruhunu zedeliyordu.

Bazıları belki benim çok basit düşünen biri olduğumu söyleyebilir, ama ömrümüz bu kadar kısayken bunu neden birbirimizle didişerek harcayalım ki? Birbirimizden ne kadar farklı olursak olalım, nihayetinde herkes aynı kalbi taşıyordu. Sitede birkaç kötü adamın oturuyor olması bütün sitede oturanların kötü olduğu anlamına gelmiyordu. Her zaman, her yerde iyi insanlar kötü insanlardan fazla olurdu ve bahçe konusunda da haklı çıkmıştım. Dernekten bağışı aldığımda insanlar da bana yardım etmeye hazırdı. Babalar ağır işlerde yardım etmek için ve dikmek istediğimiz söğüt ağacının etrafındaki otları temizlemeye

gelmişlerdi, anneler ve çocuklar da Michelle ile bana çiçek dikiminde yardımcı oluyorlardı.

Civardaki bir ucuzcudan birkaç bank, alet edevat ve birkaç tane de gülfidanı aldıktan sonra bahçe işleriyle uğraşmak artık haftalık bir aktivite haline gelmişti. Yaşlı insanlar sohbet etmek, çocuklar ellerinde küreklerle oynamak için geliyorlardı. Çocuklara fidanların nasıl dikileceğini, fidanların etrafındaki toprağı sıkıştırarak büyümesine yardımcı olmayı ya da solmuş yaprakları koparark daha fazla dalda gül açmasını sağlamayı öğretiyordum.

Zamanla Michelle, Ricky ve Ashley ile daha sık dışarı çıkmaya başlamıştık. Michelle ve ben sohbet ederken çocuklar bisiklet sürüyordu ya da hep beraber çimlerde oynuyorduk. George benimle bahçeye geldiğinde içimden onun daha fazla insanla kaynaşmasını diliyordum. Her ne kadar kenarda durup izlese de, birkaç dakikalığına da olsa eline bahçıvan küreği aldığında mutlu oluyordum, çünkü bu baharda ve yazın bahçede vakit geçirmenin bizi yakınlaştırmaya başladığını gösteriyordu. Daha da önemlisi bütün bunlar Michelle ve benim için bazı şeyleri tetikleyen bir durum olmuştu, çünkü artık başka neler yapabiliriz diye düşünmeye başlamıştık. Duvarları boyamakla başlamıştık ve bir birlikte yaşama ruhu canlanmıştı.

Böylece bir sonraki Paskalya'da çocuklarla yumurta bulma oyunu oynamaya karar verdik. Bunun harika bir fikir olduğunu düşünüyordum, çünkü bu benim en harika çocukluk anılarımdan biriydi. Annem en güzel elbisemi

giydirmişti ve Thames Nehri'ne bakan bir arka bahçesi olan kuzenim Sally'nin evine gitmiştik. Biz çalıların arasında yüzlerce yumurtayı ararken nehirden geçen şatafatlı teknelerin görüntüsü gerçekten büyüleyiciydi. Teyzem Rita iyi bir eğitim almıştı ve iyi bir hayat sürüyorlardı. Sally'nin benimkinden ne kadar farklı bir yaşam sürdüğünü hatırlıyorum. Her ne kadar çok fazla yumurta bulduğum için babam yumurtalarımı paylaşmam gerektiğini söylediğinde ağlamış olsam da, o günü asla unutmazdım. Ben de George'a böyle anlar yaşatmaya çalışıyordum, çünkü bir insanın sevildiğini ancak böyle hissedeceğini düşünüyordum. Apartmandaki bazı çocuklar çok iyi bir yaşama sahip olamasalar da, en azından güzel anıları olsun istiyordum.

Michelle ve ben dernekten para almamıştık, ama çikolata almak ve insanlara etkinliği duyurmak için posterler hazırlayabilmek için biraz para biriktirmiştik. Oyunu öğleyin oynamaya karar vermiştik ve bir sürü çocuk gelmeye başlamıştı. Michelle ve ben onları ikişer ikişer oyuna gönderiyorduk. İçimden herkese yetecek kadar yumurta olmasını diliyordum. Bütün çocuklar gelmişti, iyi çocuklar ve biraz daha yaramaz olanlar. Hepsi de çok heyecanlıydı. Kocaman gözlükleri ve güzel sarı saçları olan Georgia adındaki kız bile. Georgia ağaçların altında zıplayıp hoplayarak yumurta arıyor ve daldaki bir yumurtayı almaya çalışırken söylenip duruyordu.

Dayanışma ruhu o günlerde çok çabuk harekete geçen bir şeydi ve Michelle'le birlikte onca şeyi organize ederken

fark etmiştim ki, evlerinde oturup yalnızca bir şeyler içip televizyon seyreden yetişkinleri değiştirmektense çocuklarını bir şeyler için teşvik etmek daha kolaydı. Sonraki yıllarda Michelle'le bir şeyler yapmaya devam ettik. Michelle insanların yarısının bizim enayi olduğumuzu, diğer yarısının da yaptıklarımız karşılığında onlardan bir şeyler beklediğimizi düşündüğünü söylese de, umurumda değildi. Olduğum gibi davranıyordum. Annemle babam beni öyle yetiştirmişti.

Elinden geliyorsa bütün bariyerleri yıkmalısın. Tıpkı bizim apartmanın dışındaki çamaşır iplerini çocuklara Badminton sahası yapmak için birkaç saatliğine indirdiğimizde yol açtığımız kargaşada olduğu gibi.

"Gene neyin peşindesiniz?" diye bağırmıştı insanlar, Michelle ve benim bir şeyler yaptığımızı gördüklerinde. "Çamaşırlarımızın kuruması gerek."

"Çok uzun sürmeyecek," diye yanıt verdik.

İç çamaşırları birkaç saat bekleyebilirdi. Ben küçükken Badminton oynardım ve babam da bana yardım etmek için elimi tutardı. Şimdi de Michelle ve ben aynı şeyi yapıyor, çocukları Badminton oynamaya davet ediyorduk. Biz oynarken küçük bir kızın balkonda durduğunu gördüm. En fazla altı yaşlarındaydı ve yüzünden aşağı inmesinin yasaklandığı belli oluyordu, çünkü ne zaman göz göze gelmeye çalışsam gözlerini uzaklara çeviriyordu. Bir sonraki Badminton saatimizde onların kapısını çaldım ve annesine herhangi bir sertifikam olmadığını, çocukla bütün gün

ilgilenemeyeceğimi, ama çocuğunu aşağı getirmesini temenni ettiğimi söyledim. Annesi ağzını açıp tek bir kelime etmeyince onun benim başkalarının işine burnunu sokan biri olduğumu düşündüğünü zannettim. Ama aslında öyle düşünmemişti, çünkü çocuğunu bizimle oynaması için aşağı gönderdi.

Bu yaşananların en iyi tarafı şuydu, Michelle ve ben artık akşamları çocuklar için oyunlar düzenlemeye başlamıştık. Hoş, pek de iyi bir başlangıç yapamamıştık. O sıralar bahçe düzenlemesi ve Badminton karşılaşmaları gibi işlerdeki başarımız yüzünden kendimize güvenimiz biraz artmıştı, bu yüzden herkesin katılabileceği bir top oyunu turnuvası düzenlemeye karar verdik. Hatta anne ve babaların bile katılmasını istiyorduk. Etkinliğimizi duyurmak için de gizli silahımızı kullandık: Dedikodu! Bilirsiniz, eğer etrafta durmadan konuşacak kadar enerjiniz ve zamanınız varsa duyuramayacağınız şey yoktur. Sürekli olarak etrafımdakilere ne yapmayı planladığımızı söylüyordum ve bunu yayacaklarına da emindim. Ama yeni etkinliğimizin ilk gecesinde, Michelle ve ben George, Ricky ve Ashley'yi alıp yeşil alana indik ve arkadaşımız Sharon'ın çocukları ve birkaç yaşlı hanımla bizi beklediğini gördük. Dedikodu umduğumuz kadar hızlı yayılmamıştı, ama yine de devam etmemiz gerekiyordu, çünkü insanlar balkonlarından bizi izlemeye devam ediyorlar ve bu çatlakların yine neyin peşinde olduğunu anlamaya çalışıyorlardı.

Oyun gecemiz umduğumuz gibi geçmeyince biz de başka şeyler düşünmek zorunda kaldık. Büyük bir plan

yapmalıydık. Michelle ve ben oyun gecesinin reklamını yapmanın en iyi yolunun öncelikle yeşil alanda bir aile günü düzenlemek olduğuna karar verdik. Böylece insanlara amacımızın ne olduğunu anlatabilecektik. Ailemle konuştuğumda bana maddi olarak destek çıkmayı kabul ettiler. Biz de bir günlüğüne ucuz bir şişme çocuk havuzu ve trampolin kiraladık. Bütün bu hazırlıklar bizi çok heyecanlandırmıştı, ama havuzu doldurmak için birkaç kovadan fazla suya ihtiyacımız vardı. Bu havuzda olimpiyat yüzme yarışları bile düzenlenebilirdi.

"Mutfak musluklarını kullanmamız gerekecek," dedi Michelle.

Biz de musluktan havuza kadar bir hortum uzattık ve o gün hayatımın en güzel günlerinden biri oldu. Bir sürü insan geldi. Çocuklar havuzdan çıkmak bilmedi ve trampoline bayıldılar. Michelle çocuklara göz kulak olurken ben de insanları top oynamaya teşvik ediyordum. Topu bile doğru düzgün göremeyecek kadar sarhoş olan komşularımdan biri bile oyuna katılmıştı.

"Senin içkiyi sevdiğini biliyorum, ben de çok severim," dedim ona, aslında yalnızca arada sırada bir kadeh konyak içerdim ve sanırım o en az sekiz kutu birayı devirmiş olmalıydı. "Ama çocuklarla oyun oynarken elinde bira şişesiyle dolaşmanın doğru olduğundan emin değilim. Bu çocuklara kötü örnek olmaz mı?"

Elindeki kutuyu gülerek havaya fırlatmadan önce şaşı gözlerle bana baktı. Daha sonra sohbet etmeye devam

ettik ve ailesini kaybettikten sonra evsiz kaldığını ve içki içmeye başladığını öğrendik. İnsanları dışarıdan gördüğümüz halleriyle yargılamamamız gerektiğine güzel bir örnek olmuştu. Bu hayatta her şey başımıza gelebilirdi, ama o gece her ne kadar topa odaklanamasa da bizimle beraber oyuna katılmış ve eğlenmişti. O gün hepimiz güzel vakit geçirdik, ama muslukları açık bıraktığımız için çatıdaki su deposu patlamıştı. Yaşlılar musluklarından su akmadığı için söylenip durmaya başlamıştı. Yönetimi arayıp bize yardım edecek birisini göndermelerini rica ettik.

"Burada neler oluyor?" diye sordu gelen görevli. Devasa havuza, sırılsıklam çocuklara ve çimlere bakıyordu.

Olayları anlattığımda neyse ki adam güldü ve arızayı tamir etmek üzere çatıya çıktı.

O günü hâlâ gülerek hatırlarım. Farklı dairelerde oturan birbirinden farklı yaşlarda ve şimdiye kadar birbiriyle hiç konuşmamış o kadar insanın arasındaki buzu bu eğlenceli gün eritmişti. O günden sonra daha çok insan oyunlarımıza katılmaya başladı. Sonunda bahçe o kadar popüler oldu ki, yaşlı insanlar sohbet etmek için banklara oturuyor, çocuklar da malzemeleri sakladığımız kulübenin kapısını açmaya gittiğimizde sabırsızlanmaya başlıyorlardı. Bu organizasyonu yapmaktan çok hoşlanıyordum ve her kapının ardında da farklı bir hikâye olduğunu öğreniyordum. Kalabalık bir ailesi olduğunu düşündüğüm yaşlı kadın aslında yalnızdı, dışarı çıkmak için hâlâ kendini tam olarak rahat hissetmeyen Asyalı aile artık bize katılmaya

başlamıştı, çünkü çoğumuzun arkadaş canlısı insanlar olduğunu fark etmişlerdi. En önemlisi de insanın başkaları için bir şeyler yaptığında aslında kendisi için de bir şeyler yaptığını öğrenmiştim, çünkü George ve ben birlikte yaşadığımız insanları tanımaya başladıkça kendimizi daha çok evimizde hissetmeye başlamıştık. Belki de dünya bize yavaş yavaş kapılarını açmaya başlamıştı.

George'un okulu birbirinden çok farklı çocukların birlikte okuduğu bir okuldu. Ortalama bir hızla öğrenenlerin yanı sıra özel ilgiye ihtiyacı olduğu için zorlananlar da vardı. Bunların arasında dikkat eksikliği olan ya da fiziksel sakatlıkları bulunan çocuklar vardı ki, bu da bu çocukların diğerlerine göre daha fazla yardıma ihtiyacı olduğu anlamına geliyordu. Bazı çocuklar özel yardım gruplarında eğitim görürken bazıları da birkaç saat ya da bütün gününü ona ayırmış bir öğretim asistanıyla birlikte oturuyordu, asistan ders esnasında onunla bire bir ilgileniyordu. Danışmanlarla görüşmeye ve ebeveynlik ile ilgili bir kursa gitmeye başladığımdan beri, George'un okul tarafından ihmal edildiğini düşünmeye başlamıştım. Ben de George kadar okula gidip geliyordum. Bazen George'un başı belaya girdiği için bazen de onlardan yapmalarını istediğim bir şeyler olduğu için okula gitmek zorunda kalıyordum ve her defasında da kafamı duvara çarpıyormuşum gibi geliyordu. Zavallı annemin artık beni dinlemekten kafası şişmişti.

Ama George küçük çocukların okula başladıkları zaman üç yıl boyunca gitmek zorunda oldukları başlangıç sınıfından, daha sonra on bir yaşına geldiğinde başlayacağı

ortaokula kadar olan dört yılını geçireceği ara sınıfa geçtiğinde, nihayet bir şeyler oldu. Okul yönetimi bundan sonra özel ihtiyacı olan çocuklar bölümünden destek alınması gerektiğine, çünkü George'un doğru düzgün öğrenemediğine karar vermişti. Bu aslında hafif kalan bir ifadeydi: George yedi yaşındaydı, tek kelime bile okuyup yazamıyordu, A harfini ancak önüne bir araba koyduğunuzda söyleyebiliyor ya da kendi ismini ancak yazılı olduğunda tanıyabiliyordu. Artık bir şeylerin değiştiğini görmekten memnundum, çünkü bütün bu yaşananların beni ne hale getirdiğini size anlatamam. Bazı geceler kendimi tuvalete kilitliyor ve bir havluya yüzümü bastırarak ağlıyordum çünkü George'un benim üzgün olduğumu anlamasını istemiyordum. Bazen yalnız, bazen üzgün hissediyordum, ama yine de umutlu olmaya çalışıyordum.

George özel ihtiyacı olan çocuklar bölümüne başladığında öğretmeni Bayan Proctor'la görüşmek üzere okula davet edildim. Bayan Proctor, George'un bütün özel davranışlarını, sevdiği ve sevmediği şeyleri duymak istiyordu. Konuştuğumuz sırada tepkilerini pek dışarı vurmamıştı, ama ben söyleyeceklerimi bitirdiğimde gözlerinde bir şok ifadesiyle bana bakarak,

"George okula başladığından beri ne yaptı Allah aşkına?" diye sordu.

"Bilmiyorum," diye yanıt verdim.

"Endişelendiğinizi biliyorum ve buna hakkınız da var, Bayan Romp. George sınıfının çok gerisinde. Kimseye

yanıt vermiyor ya da gruptaki diğer çocuklara karşı duygularını belli etmiyor. Ayrıca sınıf arkadaşlarını da üzen sinir krizleri geçiriyor ve bazen saldırganlaşabiliyor da."

Bir an için Bayan Proctor'un da George'un yaramaz bir çocuk olduğunu söyleyip konuyu kapatacağını düşünmüştüm. Ama hiç de öyle olmadı. Madalyonun her zaman iki yüzü vardır ve Bayan Proctor, George'u yaramaz ve kontrol edilemeyen bir çocuk olarak görmek yerine ona çok daha farklı bir gözle bakıyordu.

"Çok endişeleniyorum," dedim heyecanla. Zavallı Bayan Proctor'un karşısında ağlamaktan korkuyordum. O kadar mücadeleden sonra biri çıkıp "Bütün bunlar çok yorucu değil mi?" dediğinde nasıl duygulandığımı anlatamam.

"Doğduğundan beri yaşam gerçekten çok zor ve etrafımda kimse beni dinlemiyor," dedim Bayan Proctor'a. "George yabancı biri gibi. Bunun kulağa korkunç geldiğinin farkındayım, ama gerçekten böyle hissediyorum. Onun diğer çocuklarla oynamasına izin veremiyorum, çünkü neler yapacağını asla önceden kestiremiyorum.

Kimseyle ilgilenmiyor, hatta çoğu zaman ben bile onun dikkatini çekemiyorum. George'u kucaklayamıyorum. Birlikte gülemiyoruz ve bana söylenen tek şey onun bunu atlatacağı. Bu durum gerçekten çok zor, çünkü çoğu zaman kim olduğumu bile bilmiyor. Yani biliyor, ama bu onun için bir şey ifade etmiyor. Sanki onun annesi olmamın ne anlama geldiğini anlamıyor gibi bir hali var."

Bayan Proctor anlayışlı gözleriyle bana bakarak "George'a yardım edeceğiz," dedi. "Öğrenmeye karşı ilgisiz olan çocukları kazanmak için kullandığımız pek çok teknik ve yol var. George'un bazı zorluklar yaşadığı ortada, ama her zaman bir çözüm yolu bulunur."

Bayan Proctor'u karşılaştığımız ilk andan itibaren sevmiştim ve özel ihtiyacı olan çocuklar grubuyla normal dersler arasında mekik dokurken George'a göz kulak olacak olması da beni memnun etmişti. Beni yanlış anlamayın: Hayatımız bir sihirli değnek darbesiyle değişmiş ve bir masal perisi bizi kurtarmaya gelmiş değildi. Bayan Proctor okulda bir sürü çocukla çalışıyordu. Ama George sonunda biraz yardım alabilecekti ve birkaç ay içinde eğitim psikologu Michael Schlesinger de hayatımıza dâhil oldu. Bana söylenene göre psikolog George'un öğrenme ve sosyal becerilerini değerlendirecek ve hangi aşamada olduğunu belirleyecekti ve ben de heyecanla bu değerlendirmenin sonuçlarını bekliyordum.

Öfkeyle "Bu gün bir adamla görüştüm," dedi George okuldan eve geldiğinde. O gün Bay Schlesinger'le görüşeceğini biliyordum.

"Nasıl bir adam?" diye sordum.

"Kahve kokan bir adam."

"Gerçekten mi?"

"Çok yakınıma oturdu. Kocaman pörtlek gözleri vardı."

"Gerçekten mi?"

"Evet. Onun bir daha asla yanıma oturmasını istemiyorum."

George'u endişeli gördüğümü söyleyebilirim. Ama yine de Bay Schlesinger'in onun için bir şeyler yapmasını umuyordum. Uzun süredir, sanki bir gemi kazasından kurtulmuş yolcular gibi sahilde otururken, denizdeki gemilerin yolcularının bize el sallayarak önümüzden geçtiklerini seyrediyor gibiydim. Belki artık birisi bizi kurtarmayı deneyebilirdi.

Birkaç gün sonra Bay Schlesinger'i ziyarete gittim ve karşımda çok uzun boylu, hoşsohbet ve sıcak bakışlı birini buldum. Kendimi hemencecik çok rahat hissettim, çünkü gerçekten insanı rahatlatan bir havası vardı. Bay Schlesinger söze George'un değerlendirmesini tamamladığını, ona bazı resimli kartlar gösterip üzerindekilerin anlamını sormak gibi bazı testler uyguladığını anlattı.

"Kahverengi," kelimesi bir piyano resmine birkaç dakika baktıktan sonra George'un söylediği tek şeydi.

Bay Schlesinger, çocukların çoğunun bu resme baktıktan sonra "müzik" ya da "şarkı söylemek" dediğini söyledi. Ayrıca George'un yüz ifadelerini algılamakta ve değerlendirmekte de bazı zorlukları olduğunu ekledi.

"Çok ağır öğrenme güçlüğü ve sosyal etkileşim sorunları yaşıyor," dedi Bay Schlesinger. "George'un öğrenme kapasitesi üç yaşındaki bir çocuğunki kadar. Çok karmaşık bir durumla karşı karşıyayız ve bu durumu anlamak için de henüz yolun başındayız. Ama şunu söyleyebilirim ki,

George'un ileride yardıma ihtiyacı olacak ve biz de bütün sorunları belirleyip onları bir bir çözeceğiz."

Hiçbir şey söylemeden Bay Schlesinger'e baktım.

"İyi misiniz Bayan Romp?"

Doğruyu söylemek gerekirse emin değildim. Onca yıldan ve onca sıkıntıdan sonra işinin ehli bir uzman karşıma geçip sonunda her şeyi çok net bir şekilde ifade etmişti. Ama kendimi üzgün değil rahatlamış hissediyordum. Bay Schlessinger sarı saçlı, mavi gözlü, kusursuz derecede güzel çocuğun ardındaki yalnız, korkmuş ve kendi içinde de mücadele eden çocuğu görmüştü. Ve bu durum kara bulutların arasından doğan güneş gibiydi, güneş ışınlarının sıcaklığını hissedebiliyordum.

Ben'i Bulmak

6

İlk gördüğümde Mike Tyson'la on raunt maç yapmış kadar bitkin görünen cılız bir kedinin George'un içinde yıllardan beri birikmiş olan sevgiyi ve hayal gücünü ortaya çıkaracağı hiç aklıma gelmemişti. Ben, bize 2006 yılının yazında geldi. George on yaşına girdikten kısa bir süre ve onun otizmli olduğunu öğrenmemden birkaç ay sonra. Bay Schlesinger'le tanıştıktan sonra tanı konulma süreci iki yıl sürmüştü ve ben bu süre boyunca bize yardım eden doktorların, psikologların, öğretmenlerin ya da konuşma terapistlerinin George'u çözeceğini düşünüyordum. Ama hayat o kadar da mantıklı işlemiyor değil mi? Oldukça deneyimli olan bu kadar insan George'a bu kadar emek harcamışken George'un hayatını sonsuza dek değiştiren Ben oldu. Tabii benim hayatımı da...

George'un sorunlarının tanısını koymak çok uzun zaman almıştı, çünkü gerçekten çok fazla sorunu vardı. Öncelikle DEHB (Dikkat Eksikliği ve Hiperaktivite Bozukluğu) tanısı konmuştu ve bu da sınıfta ya da evde neden sessizce oturamadığını açıklıyordu. Ama çocuklarında DEHB olan ailelerin gittiği bir terapiye katıldığımda bazı şeyler bana biraz ters gelmişti. Çünkü terapiye katılan bazı ebeveynler çocukları mobilyaları parçalarken sessizce oturuyorlar ve çocuklarından umudu kesmiş gibi görünüyorlardı. Ama ben George'la bu şekilde baş etmek istemiyordum. Daha sonra George'u otizm açısından değerlendirmeye alan bir psikologla karşılaşınca taşlar daha çok yerine oturmaya başlamıştı. Bu psikolog bu mesele hakkında benimle konuşan ilk insandı ve konuşmaya başladığımızda da bu tanının George'un dünyasını anlamakta kilit rol oynayacağını düşünmüştüm. Doktor bana otizmin çok farklı karakteristik özellikleri olduğunu ve bunların kendini çok farklı şekillerde gösterdiğini ve George'un alışılmadık davranışlarının da başka problemlerinin olması nedeniyle ortaya çıktığını söyledi. Bu problemlerin arasında DEHB ve paranoyak eğilimler de vardı. Durumu karmaşıklaştıran başka bir şey de diğer otizmli çocuklara göre daha konuşkan olmasına karşın George'un onu değerlendirmeye alan kişilerle konuşmayı reddediyor olmasıydı ve bu da ona yardım etmeyi zorlaştırıyordu.

Psikiyatrist, George'la haftalar boyu görüştükten sonra bana onun hakkındaki gözlemlerini ve vardığı sonuçları anlattı: Kokuya ve gürültüye karşı hassastı. Göz teması

kurma konusunda yeteneksizdi ve hiçbir şeyle bağ kuramıyordu. Geçirdiği sinir krizleri ya da ritüeller ve rutinlere olan saplantısı otizmin tanımına uyuyor gibiydi. Psikiyatrist otizm hakkında konuştukça bu tanı bana daha mantıklı gelmeye başlamıştı. George'un duyularının ortalama bir insanınkinden çok daha hassas olduğunu ve bu nedenle bir arabanın sesinin ona bir yük treninin sesi gibi geldiğini, kokuların bunaltıcı olduğunu ve birinin dokunuşunun da rahatlatmak yerine korkutucu olduğunu söyledi. Dinledikten sonra birçok şeyi daha iyi anlamaya başlamıştım: Neden George'un beni yanına yaklaştırmadığını, neden gözlerime bakmadığını ve neden bazen sanki onun düşmanıymışım gibi davrandığını... Ve artık sonunda onun dünyasını anlama şansım olduğu için çok memnundum, çünkü George'un hâlâ onun annesi olduğumdan, onu ne olursa olsun seven insan olduğumdan haberi yokmuş gibi davranması dünyanın en zor şeyiydi.

Yine bir sabah okula gitmek için acele ediyorduk, çünkü George sabahın beşine kadar uyumamıştı ve bu yüzden de uyanamıyordu. Daha sonra giyinme rutininde bir terslik oldu, çünkü tişörtü yeterince yumuşak değildi ve her şeyi üzerinden çıkarıp yeniden giymemiz gerekiyordu. Kahvaltı da uzadı, çünkü George tostunu fazla pişirdiğimi söylemişti ve başka bir tost yapmak üzere elime aldığım ekmeğin çok kahverengi olduğunu söyledi. Bazen yiyebileceği ekmeği bulana kadar dört ekmek değiştirdiğimiz oluyordu. Acele etmemiz gerektiği için tereyağını hızlıca ekmeğe sürdüm ve elimdeki bıçağı da işim bittiğinde yere düşürdüm.

"Eve geldiğimde her şeyi toparlarım," dedim ona kahvaltısını verirken.

Onu okula bırakıp birkaç saat sonra eve geldiğimde telefon çaldı.

"Bayan Romp?" diyordu telefonun ucundaki ses.

"Evet, buyurun benim."

"Hounslow Sosyal Hizmetler Bürosu'ndan arıyorum. Sizinle konuşmam gerekiyor, çünkü oğlunuz bir suçlamada bulundu ve biz de bunu soruşturuyoruz."

"Ne demek istiyorsunuz?"

"George, onu bıçakladığınızı iddia ediyor."

"Şaka mı yapıyorsunuz? George bıçaklanmadı. Biraz önce onu okula bıraktım."

"Anlıyorum, ama öğretmenine bıçaklandığını söylemiş."

"Ciddi misiniz?"

"Evet, Bayan Romp."

Kulaklarıma inanamıyordum. Tabii ki büyük bir soruşturma açılmıştı. Benim ve George'un ifadesi alındı. Ona saldırmadığım anlaşılana kadar bu soruşturma devam etti. Ama o bıçağın yere düşmesi bir şekilde George'un ona zarar vereceğimi düşünmesine neden olmuştu. Bu olayın üzerinden günler geçse de hâlâ bana öyle bir bakışı vardı ki tüylerim diken diken oluyordu. Sanki camdan yapılmış gibiydim, beni hiç görmüyordu.

"Annem beni öldürmeye çalıştı," diyordu. "Annem beni öldürmeye çalıştı."

Kendi çocuğunuzun ağzından bu cümleyi duyduğunuzu hayal edebiliyor musunuz? Ama psikiyatrist bu durumu anlamama yardımcı oldu. George'un otizminin günlük, sıradan şeyleri de kapsadığını ve buna yere düşen bir bıçağı bir tehlike olarak görme ihtimalinin de dâhil olduğunu söyledi.

Önceleri 'otizm' kelimesi beni biraz korkutmuştu, çünkü tam olarak anlamamıştım. Ama doktor bütün sorularıma sabırla yanıt verdikten sonra konuyu araştırmak üzere aldığım notlarla eve gittim ve George'un dünyasını daha iyi anlamaya başladım.

Hayatımızda artık profesyonel insanlar olduğu için her şeyin mükemmel bir hale geldiğini düşünmeyin. Onlarla her zaman aynı fikirde değildim ve eğitimli, sertifikaları olan insanlarla aynı fikirde olmamak gerçekten çok zor bir işti. Örneğin psikiyatrist George'taki Dikkat Eksikliği ve Hiperaktivite Bozukluğu'nun ilaç tedavisiyle daha iyi bir hale getirilebileceğini söylemişti. Ben de onun bu önerisini kabul ettim. Ama George'u ağzından salyalar akarken ve kendinden geçmiş bir halde koltukta yatarken görünce ilaç vermeyi kestim. Doğru olanın ne olduğuna karar vermek için kalın kitaplara ya da beyaz bir önlüğe ihtiyacım olduğunu düşünmüyordum.

"Onu bu halde görmektense onunla her zamanki gibi ilgilenmeyi tercih ederim," dedim doktoruna.

Bir yanım, bunca yıl yardım istedikten sonra şimdi tavsiyelere uymamamın, beni bu yardımdan da yoksun bırak-

masından korkuyordu. Ama doğru olduğuna inandığım şeyi yapmam gerektiğini düşünüyordum. İlaçlar onlarca testten geçiriliyordu ve insanlar o ilaçları yazabilmek için yıllarca eğitim alıyorlardı, ama bazı çocuklar için çok yararlı olan ilaçlar belli ki George için hiç de faydalı değildi.

Psikiyatristiyle bu konuda anlaşamasak da diğer konularda bana karşı çok iyi davranıyordu. Mesela koyduğu bazı tanılar her şeyi hemen düzeltmese de durumu biraz daha katlanılabilir bir hale getiriyordu, çünkü artık en azından neyle karşı karşıya olduğumu biliyordum ve bu da George'a dünyayla başa çıkma konusunda biraz daha yardımcı olabileceğim anlamına geliyordu. Yine de hâlâ çok zor gelen bir şey vardı: Psikiyatriste göre, George diğer çocukların annelerine gösterdiği sevgiyi bana göstermeyi muhtemelen asla öğrenemeyecekti.

"Bu hayatı boyunca yaşamak zorunda olacağı bir durum," demişti psikiyatristi. "Otizmi anlayarak yaşam standartlarını yükseltebilir, George'un dünyayı nasıl algıladığını öğrenebilirsiniz, ama otizmin tedavisi yok. George hiçbir zaman hayalini kurduğunuz sevimli çocuk olmayacak Bayan Romp. Bu yaşananlar onun durumunun bir parçası ve ne yazık ki sihirli bir tedavimiz de yok."

İşte beni mahveden de buydu. Davranış bozukluklarını, yemekle ilgili yaşadığımız sıkıntıları, sinir krizlerini ve değişken ruh halini unutsam bile George'un ben de dâhil hiç kimseye ve hiçbir şeye ihtiyaç duymamasını bir türlü kabullenemiyordum ve bütün hayatım boyunca da bu ger-

çekle mücadele ettim. Bir gün ailesinde mutluluğu bulabilmesi ve etrafında arkadaşları olması için, ona çocukken sahip olduğum mutlu hayatı vermek için elimden geleni yapıyordum. Ama belli ki bu kadar zamandır bunu umut ederek gerçekten aptallık ediyordum, çünkü doktorlar bunun hiçbir zaman gerçekleşmeyeceğini söylüyorlardı.

Peki, ben ne yaptım? Vaz mı geçtim? Gerçekçi olup George'un bana sevgisini asla göstermeyeceğini kabul mü ettim? Hayır. Asla. Kendi kendime hep "Doktor doktordur, ama ben onun annesiyim," demeye devam ettim. Denemeye devam etmek istiyordum, çünkü hâlâ George'a yaşadığı dünyanın bir parçası olabileceğini ve bu dünyada kendine bir yer bulabileceğini anlatmak için nefesim vardı. George'un her gün içinde gerilim ve öfkeyle mücadele etmeye çalıştığını görmek dünyanın en korkunç şeyiydi. Onun farklı bir çocuk olduğunu kabul etmişken ve otizm tanısı konulmadan çok daha önce onu olduğu gibi sevmişken, şimdi durumuna bir ad konuldu diye yaşam koşullarını iyileştirmek için ona yardım etmekten vazgeçecek değildim.

Bir şekilde, derinlerde bir yerde onun içinde kilitlenmiş olan duyguları ortaya çıkaracak bir anahtar bulacağıma inanıyordum. Onun için arzu ettiğim mutluluğu ona veremesem de hayatına en azından biraz huzur katmayı istiyordum. O anahtarı bulmak binlerce yıl sürebilirdi, buna hazırdım, ama anahtarın karşıma böyle apansız çıkacağını da hiç tahmin etmemiştim: parlak yeşil gözlü, pofuduk, siyah beyaz bir kedicik olarak... Sıradan bir günün saba-

hında onu gördüğümde, onun hayatımızı sonsuza kadar değiştireceği aklımın ucundan bile geçmezdi.

Kedicik çok zayıf ve hasta görünüyordu. George'la yeni taşındığımız evin bahçesindeki kulübenin çatısında duruyordu. Sosyal Hizmetler bize bir yıl önce anneme ve Lewis'e çok yakın olabileceğimiz iki yatak odalı, yirmi beş metrekarelik bir bahçesi olan bir ev vermişti. Bahçeden çok bir bataklığı andırıyordu, ama biraz çim ekip üzerine de yürüme taşları yerleştirmiştim. Daha sonra güller, hanımelleri ve yabanasmaları ekmiş, internetten ikinci el bir bahçe kulübesi almıştım. Kulübeyi açık yeşile boyayıp iç duvarlarına da çiçekler yapmıştım. Daha sonra aynı renkte küçük bir çardak satın almıştım. Pencereden dışarı bakıp şirin bahçemi her gördüğümde ne kadar şanslı olduğuma inanamıyordum.

Kediyi uzaktan ilk gördüğümde 2006'da bir yaz sabahıydı. İyi olmadığını hemen fark etmiştim. Kedi siyah beyazdı, ama o kadar kirliydi ki beyaz tüyleri kararmıştı ve onu gördüğüm an ortadan kayboldu. Onun için o kadar üzülmüştüm ki o gece hemen bahçeye biraz süt ve ekmek bıraktım ve ertesi gün koyduğum kapların boşalmış olduğunu gördüm. Daha sonraki birkaç gün boyunca kediyi yine gördüm, ama yalnızca birkaç saniye kadar; kendini gösteriyor, ben kapıyı açar açmaz da hemen ortadan kayboluyordu. Birkaç gün sonra çimlerin üzerinde usulca yanına sokulup daha yakından görebilme şansım olmuştu.

Daha önce pek çok sahipsiz kedi görmüştüm. Bu kediler doğal yaşamın içinde ne bulurlarsa onunla beslenerek hayatta kalmayı başarıyorlardı. Ama bu kedi gerçekten farklıydı ve çok hasta görünüyordu. Yardıma ihtiyacı vardı.

Yanına yaklaşınca kedi kafasını kaldırdı. Boynunun etrafında kel kalmış bir bölge, onun üzerinde de kabuk bağlamış kanlı bir yara vardı. Sanki birisi kediyi boynundan asmayı denemiş gibiydi. Kedinin poposunda da açık bir yara vardı. Ayrıca el kadar bir sokak kedisi için çok büyük bir karnı vardı, hamile olduğunu düşünüp paniğe kapıldım. Açıkçası yavrularını dünyaya getirecek kadar yaşayacakmış gibi de görünmüyordu. Yavrularına sahip çıkacak kadar güçlü olabilmeyi nasıl başaracaktı?

Daha iyi görebilmek için bir adım daha yaklaştım, ama kedi panikledi. Tıslayıp beni tırmalamaya çalışarak çite tırmandı ve oradan da kulübenin çatısına fırladı. Daha sonra da gözden kayboldu. Onu bir daha görüp görmeyeceğimden emin değildim. Benden çok korkmuştu, ama kediler kin tutan yaratıklar değildirler, değil mi? Sokak kedisi o gece ve ertesi gece süt ve ekmek için geri döndü ve daha sonra gündüzleri de gelmeye başladı.

Bize gelmeyi seviyor gibiydi, ama gidip gelmeleri kaygılanmama neden olmuştu. Etraftaki birkaç kapıyı çalıyor ve birilerinin kedisini kaybetmiş olduğunu umuyordum, çünkü kedilerin sokağa çıkıp sonra evlerinin yolunu unutmaları hiç de alışılmadık bir durum değildi. Semtimizde bulunan Hayvanseverler Derneği'ni bile arayıp siyah beyaz bir kedi kaybetmiş birilerinin kendilerine başvurup

başvurmadığını sormuştum. Sonuçta diğer kedilerden kolaylıkla ayırt edilebilen bir kediydi. Burnunun altında kelebek şeklinde ve göğsünde de bir önlük gibi beyaz tüyler vardı. Ayrıca çok dikkat çekici yeşil gözleri vardı, daha önce hiç görmediğim uçuk bir yeşildi, ama parlaktı da. Ne var ki, kimse hamile, siyah beyaz bir kedi kaybetmemişti. Onu bir an önce veterinere götürmem gerektiğini biliyordum, çünkü her an yavrulayabilirdi.

Bütün bunları yapmamın nedeni tesadüfen bir hayvan kurtarıcısı olup çıkmamdı. Her şey George'la hâlâ eski oturduğumuz apartmanda başlamıştı. Michelle sahibinin yaptırdığı antrenmanlarda istediği performansı gösteremediği için sokağa attığı labrador cinsi bir köpeğe sahip çıkmıştı. Michelle'in gürbüz bir yavru köpek bir yana, bir kediye bile yetecek kadar yeri yoktu, ama köpek çikolata rengi tüyleri ve kocaman gözleriyle gerçekten çok güzeldi. Bu yüzden Michelle'in ona neden yardım etmek istediğini çok iyi anlıyordum. Tek problem şuydu: Evde hayvan beslememize izin yoktu. Michelle'in büyüme çağındaki bir labradora evde gizlice bakması olanaksızdı, onu yürüyüşe çıkardığı anda dedikodular ağızdan ağıza yayılmaya başlamıştı. "Evde köpek mi besliyormuş?" diye konuşmaya başlamışlardı. "Ama biz besleyemiyoruz. Altmış yıldır bu evde yaşıyorum tatlım ve kesinlikle ev hayvanlarına izin vermiyorlar. Yönetim bunu kesinlikle kabul etmez."

Michelle'e köpeği göndermesi gerektiğini aksi takdirde yönetime şikâyet edileceğini söyledim. Ama köpeği bir sığınağa vermek gibi mantıklı bir iş yapmak yerine, onu

gizlice benim daireme kaçırdık. Evcil hayvan beslemek elbette benim dairemde de yasaktı. Köpeğin emin ellerde olacağını bilmeden onu bırakmak istemiyorduk. Bu nedenle onu benim daireme getirdik, ben de onun elimden geldiğince sessiz durmasını sağlamaya çalıştım. Ancak ne zaman kapı çalsa köpek çılgına dönüyordu.

"Evde köpek mi besliyorsun?" diye soruyordu birisi kapımı birazcık aralayınca.

"Hayır, yalnızca televizyondan gelen sesler," Baskerville'in Köpeği[2] yanı başımda havlarken.

Sonunda köpeğin bana tatile geldiğini söyledim, ama kim Hounslow'da tatil yapmak isterdi ki? Kaldığımız yerin bir labrador için bile Barbados'a benzer bir hali yoktu. Şans eseri birkaç hafta sonra Kent'te yaşayan bir tanıdığın yanında ona bir yer buldum ve onu deniz kenarında şirin bir hayat sürmeye gönderdim.

İşte hayvan kurtarıcısı kariyerim böylece başlamış oldu ve George sayesinde taşındıktan sonra bile devam etti. Hayvanları hep sevmişti ve annemin köpeği Polly öldüğünde bahçedeki mezarı için bir haç yapmış, büyükannesine asla taşınmaması gerektiğini, çünkü bunun Polly'yi bırakıp gitmek anlamına geleceğini söylemişti. Evde hayvan beslememize izin olmadığı için hayvanları görmesi için George'u çiftliklere götürüyordum. Hayvan yasağının

2 Sir Arthur Conan Doyle'un, ünlü kahramanı dedektif Sherlock Holmes'ün vahşi bir hayvan tarafından parçalanarak ölen Sir Charles Baskerville'in gizemli ölümünü çözmeye çalıştığı hikâyesi. Şüpheli ölümün sebebi olarak azgın bir köpekten şüphelenilmektedir.

kaldırılma ihtimali olduğunu biliyordu ve bahçeli bir eve taşınır taşınmaz balık, kuş ve köpek aklına gelen her türlü hayvanı istemeye başlamıştı. Ona parlak yeşil tüyleri olan bir muhabbet kuşu aldım ve adını da Polly koyduk. Ama kuşcağız yalnızca birkaç hafta bizimle kalabildi, çünkü ötüşü George'a biraz fazla gelmişti, sonunda annemle Lewis'in yanına taşınmak zorunda kaldı. Daha sonra bir tavşan istediğini söyledi, ama Polly'yle işler pek de yolunda gitmediği için bu konuda tereddütlüydüm. Bu yüzden onu hayvanların satıldığı bir mağazaya götürerek tavşanları gösterdim ve bunun ona yeteceğini umuyordum. Ne var ki gittiğimiz gün o kocaman, güzel, kepçe kulaklı tavşancığı gördüm. George onu almak istedi ve ben de pes ederek kabul ettim. Adını Pofuduk koyduk ve hemencecik de çiçekli kulübemize kuruluverdi. Ama George'un ilgisi bir kez daha çok uzun sürmedi ve fark ettim ki ne kadar istesem de evcil bir hayvana bağlanamayacaktı.

Komşular bir tavşanımız olduğunu öğrenmişlerdi, sitede zaten herkes her şeyden çok kolay haberdar oluyordu. Bu nedenle bir komşu yol kenarında bir tavşan bulduğunda önce benim kapımı çalmıştı. Ne yapacağını bilmiyordu ve ben de tavşanı almaya karar verdim. Böylece gayriresmi hayvan barınağı işine başlamış oldum.

Daha sonra her şey kartopu gibi büyüdü. Tavşanı eve alıp etrafa soruşturarak ona yeni bir ev bulduktan sonra, evim sahipsiz hayvanlarla dolup taşmaya başladı: bir çocuğun civardaki parkta bulduğu sahipsiz, bembeyaz bir tavşan da kendisine çok iyi bir yuva buldu, birilerinin ço-

cukları için satın aldığı, ama sonra istemediği birkaç kobay da. Evsiz olmaları hayvanların suçu değildi ve tavşanların çimlerin üzerinde hoplayıp zıplaması ya da kobayların çimlerin üzerinde debelenerek az da olsa güzel vakit geçirmesi çok hoşuma gidiyordu.

Hayvanları çocukluğumdan beri sevmeme rağmen, tavşandan başka bir hayvanın sahibi olmama konusunda kararlıydım ve kediler de istenmeyenler listesinin en üst sıralarındaydı. Ben çocukken eve bir sürü sokak kedisi alan ve okulda üzerime yapışan kedi tüyleri yüzünden "tüylü" lakabı takılmasına neden olan annem beni kedilerden soğutmuştu. Evimi hayvanlarla doldurma konusunda tövbeliydim. Daha sonra tavşanlar ve kobaylar gelmeye başlayınca yardım edebildiğim için çok mutluydum, ama onlara bağlanmamaya da dikkat ediyordum. Onlara ad takmıyordum, çünkü daha sonra kalıcı gerçek evlerine gideceklerdi. Yalnızca kobaycık ya da tavşancık olarak adlandırıyordum. Aramızda yalnızca iş ilişkisi vardı, daha doğrusu bir hayır işi ilişkisi.

Daha sonra bu sokak kedisi geldi ve bahçemizi ziyaret etmeye başladığında her şey değişti. Beni en çok kocaman yeşil gözleriyle bana bakışı etkiliyordu. Bana sanki yaşlı bilge bir kadın gibi bakıyordu. Beni yanına yaklaştırmamakta kararlı olsa da, o kadar huzur dolu ve rahatlatıcı bakışları vardı ki. Kendimi her gün onu görmek için can atarken buldum. Nerede kaldığını, neler yaptığını, nasıl bir hayatı olduğunu ve onu bahçeme getiren nedenleri merak ediyordum. Ona yardım etmem gerekiyordu, onu

yakalayıp veterinere götürmem gerektiğini de biliyordum. Kısa bir süre sonra kulübeye, içine rahat bir yatak yaptığım kedi taşıyıcısının yanına yemek bırakmaya başladım. Uyumak için içine girer girmez de taşıyıcının kapısını kapatıp onu veterinere götürmeyi planlıyordum.

Ama kedi aptal değildi. Yataktaki battaniyenin üstünde tüylerine rastlasam da, onu görmeye gittiğimde hiçbir zaman taşıyıcının yanında olmuyordu ve ben de oflaya puflaya yeniden eve dönüyordum.

"Kulübenin içinde ne var?" diye sordu bir gün George içeri girdiğimde.

"Yalnızca sokak kedisi," diye yanıt verdim ona.

"Görebilir miyim?"

"Emin değilim George. İnsanlardan pek hoşlanmıyor. Çok ürkmüş ve ikimiz birden yanına gidersek gerçekten ürkütebiliriz."

"Neden burada?"

"Çünkü yavrulamak üzere ve ben de ona yardım etmeye çalışıyorum."

George "yavru" kelimesini bir kere duymuştu. Ertesi gün kediyi görmeye gittiğimde beni takip etmesini kesinlikle engelleyemedim çünkü diğer bütün on yaşındaki çocuklar gibi o da hayvan yavrusu fikriyle büyülenmişti.

"Arkamda dur," dedim. "Eğer çok yaklaşırsan seni tırmalayabilir. Yaralanmanı istemiyorum."

George kapıyı açtığımda arkamda durdu ve kulübenin karanlığına dikkatle bakmaya başladı. Karanlıktan hiçbir şey göremiyordum.

"İşte orada," dedi George eliyle işaret ederek.

Gösterdiği noktaya bakınca parıldayan bir çift yeşil göz gördüm. Kedi bir rafa kurulmuş bize bakıyordu. Kediye doğru atılmak yerine George tam da ona söylediğim gibi sessizce yanımda durmaya devam etti.

"Yakında yavruları olacak, değil mi?" diye sordu.

"Her an olabilir, sanırım."

O günden sonra hep benimle gelmeye başladı. George kedinin yanında hiç ses çıkarmıyordu, çünkü onu yakalamaya çalıştığımı biliyordu, ama kedi de yardımı reddetmek konusunda kararlıydı. Onu her gün ayrı bir yerde buluyorduk, bir tek taşıyıcının içine girmiyordu, sürekli tıslıyor ve bir adım atsak tırnaklarını gösteriyordu.

"Onun neyi var?" diye sordu George.

"Sanırım çok korkuyor."

"Neden?"

"Çünkü insanlara alışık değil."

"Ona yardım etmek istediğimizi bilmiyor mu?"

"Sanırım bilmiyor."

George'un karanlıkta oturup ona bakarken yardım etmek istemesi hoşuma gitmişti. Lewis'le olduğu gibi George yardımına ihtiyacı olduğunu düşündüğü herkese ya

da her şeye yakınlık hissediyordu. George için dünya ikiye bölünmüştü: Garip davranan ve onun sahip olmakla itham edildiği bütün problemlere sahip olanlar ile ilgiye ihtiyacı olanlar.

"Böööl" dedi George kediye birdenbire ve gülümsedi.

Kedi kıpırdamadı bile.

"Böööl" dedi George yeniden ve şaşkınlık içinde kediye bakıyordu.

George oyun oynamak istiyordu. Kedinin onun en favori oyunu olan saklambaç oyununa katılmasını istiyordu, ama kedinin hiç niyeti yoktu. George'a dik dik bakıyor ve George ne kadar konuşursa konuşsun kılını kıpırdatmıyordu. Ama kulübenin içine doğru adım atar atmaz sarımsak görmüş vampir gibi şahlanıverdi.

"Böööl" diye haykırdı George ona bakmaya devam ederken. "Böbööö! Babuuu"

"Babu ne?" diye sordum.

"Onun adı."

"Babu mu?"

"Evet. Babu."

Bir kere ad konulmuştu. Günler haftaları kovalıyordu. Her sabah yavru kedileri görme ve George'un kediyle ilgilenmeye devam edeceği umuduyla uyanmaya devam ediyordum. Ama kedicik hâlâ yanımıza yaklaşmıyordu ve ben de hâlâ bakımını nasıl yapacağımı bilemiyordum.

Babu'yu ne kadar beslesem de kocaman göbeği dışında hâlâ çok zayıftı.

Ben de bir sabah artık yumuşak davranmanın işe yaramadığına karar verdim. George'u okula bıraktıktan sonra bahçeye inip gizlice kulübe kapısına doğru yaklaştım. İçeri bakarken içimden dua ediyordum, çünkü gerçekten şansa ihtiyacım vardı.

Oldu! Kedi taşıyıcının içinde uyuyordu, ben de dikkatlice elime bir süpürge alarak sapını karanlığa doğru uzattım. Nefesimi tutarak, taşıyıcının kapısını ittirdim ve kedinin kilitlendiğini fark edip çıldırmasını bekledim. Ama bir çizgi film kedisi gibi tıslayıp tükürmek yerine sessizce taşıyıcının içinde oturmaya devam etti. Bu kadar zaman neyi bekledin, der gibi bir hali vardı.

7

Kediyi veterinere götürdüğümde hâlâ kendi kendime onunla aramda özel bir bağ olmadığını söylüyordum. Ama kimi kandırıyordum ki? Daha önce bir sürü hayvana yardımcı olmuştum, ama bu farklıydı. Kedinin gözlerinde farklı bir şeyler vardı ve bana bilgece bir ifadeyle bakıyordu. Her zaman hayvanların da insanlar gibi bir ruhu olduğunu düşünmüştüm ve bu kedinin ruhu çok yaşlıydı. Sanki yıllar boyunca öğrendiği bir şeyi benimle paylaşmak ister gibi bir hali vardı. Bana anlatmak istediği neydi acaba?

Kediyi veterinere teslim ettikten sonra muayene bitene kadar bekledim, çünkü yavruların ne kadar zaman sonra geleceğini bilmek istiyordum. Ama veterinerin bana başka haberleri vardı.

"Bu kedi bir erkek," dedi dikkatlice bakarak.

Gözlerimi veterinere dikerek, "Ne demek istiyorsunuz?" diye sordum.

"Bu erkek bir kedi."

"İyi ama eğer hamile değilse o karnındaki şişlik ne o zaman?"

"Karnında büyük bir kist var ve ameliyatla alınması gerekiyor. Ayrıca bu kedi kısırlaştırılmış. Bu da demek oluyor ki bir zamanlar bir sahibi varmış."

Zavallıcık ya terk edilmişti ya da başına tatsız bir şeyler gelmişti. Veterinerden ayrıldığımda kendi kendime kedinin artık emin ellerde olduğunu, veterinerin ya da bir başkasının ona göz kulak olacağını söylüyordum. Babu ameliyat olacak ve daha sonra da iyileşecekti. Eve gidip sahipsiz hayvanlarla ilgilenmeye ve işlerini kolaylaştırmaya devam etmeliydim. Kediyi unutmalıydım.

Ama bunu nasıl yapacaktım?

Ameliyatın nasıl geçtiği hakkında bilgi alabilmek için telefon numaramı veterinere bıraktıktan sonra sürekli kediyi düşünmeye başladım. Hamile bir dişi kedi yerine bir erkek kedi hakkında arama ilanları hazırlarken, kedinin sahiplerini bulması için herkesin zaten yapması gerekeni yaptığımı düşünüyor, bir yandan da kedinin ne halde olduğunu merak ediyordum. Veterineri arayıp kedinin ameliyattan sağ çıkamayabileceğini, çünkü kistin kansere neden olabilecek boyutlara gelmiş olabileceğini duyduğumda gerçekten çok endişelenmiştim.

Evcil hayvan beslememe kararımı yeniden gözden geçirmeye başlamıştım, George da veterinerle yaptığım her konuşmadan sonra bana kediyi soruyordu, ama yine de sözümden dönmeyi düşünmüyordum. Kediyi eve aldığımda

başıma gelecekleri biliyordum. Polly ve Pofuduk'la yaşadığımız hikâyenin tekrarlanacağına emindim ve George'la ilgilenmek de başlı başına bir işti zaten. Yalnızca otuz üç yaşındaydım, ama bazen kendimi yüz yaşında gibi hissediyordum, çünkü George hâlâ günde yalnızca üç ya da dört saat uyuyordu. Büyüdükçe giderek daha gergin bir çocuk haline gelmişti ve bu da ciddi problemlere neden oluyordu.

Her şey bir yıl önce 2005 yılının Temmuz ayında başlamıştı. Londra çok acı bir gün yaşıyordu. Biri otobüste diğer üçü metro istasyonlarında yaşanan bombalı saldırılarda elli iki kişi hayatını kaybetmişti ve George tüm bunları haberleri seyrederek öğrenmişti. Kafasını kurcalayan diğer bazı şeyleri hemencecik unuturken bombalama olayları resmen aklına kazınmıştı. Sürekli bu olaylar hakkında konuşuyor ve tıpkı Londra saldırılarını yapan kişi gibi koyu renk tenli birinin dışarılarda bir yerlerde insanlara zarar vermek istediğini düşünüyordu. Ona ne kadar derisinin rengi ister beyaz, ister siyah isterse mor olsun, her yerde iyi ve kötü insanlar olduğunu, bunun onların deri renkleriyle alakası olmadığını anlatmaya çalıştıysam da bir türlü kabul ettirememiştim. Günün en kötü anı, onu okula götürürken içi işe giden insanlarla dolu olan bir otobüse bindirmek zorunda kaldığımda yaşanmıştı.

George ne zaman sırt çantalı bir Asyalı görse "Otobüste bomba var, otobüste bomba var," diye bağırmaya başlıyordu.

Ya da otobüse binmeye çalışan insanlar gördüğünde "On, dokuz, sekiz, yedi, altı, beş..." diye bağırarak sanki bir patlamayı bekler gibi geriye saymaya başlıyordu.

Bu gerçekten çok korkunç bir andı ve George böyle davrandığında keşke yer yarılsa da içine girsek diye düşünüyordum. Onu susturamayacağımı biliyordum, ama insanlar bize bakmaya başladıklarında elimi ağzına bastırıyordum.

"Nefesini üzerime üfleme, bana dokunma," diye bağırıyordu. "Bu otobüsten inmeliyim. Geri çekil. Bana dokunma."

Ben de inmek için düğmeye basıyordum ve okula iki kilometre kadar bir mesafeyi yürümek zorunda kalıyorduk.

Bir gün yine George bağırmaya başlayınca otobüs şoförü frene basarak bizi inmeye zorladı. "Derhal otobüsten inin," dedi. "Oğlunuz insanların moralini bozuyor."

Ne yapacağımı bilmiyordum. Şoföre "Ne söylediğini bilmiyor," dedim. "Aslında öyle demek istemiyor. Kötü niyetli bir çocuk değil. Yalnızca endişelendiği için böyle konuşuyor. Bilerek insanların moralini bozmak istemiyor."

"Ne dediğimi duydunuz. İkiniz de otobüsten inmek zorundasınız. Bu şekilde yola devam edemem."

İnsanların bakışları ve söylenmeleri arasında, George olanlardan bihaber bir halde ayağa kalktı. Onu otobüsten indirdim. Kapılar arkamızdan kapandığında neredeyse ağlayacaktım.

Bu olaydan sonra George iyice gerginleşti: Yoldaki trafik çizgilerinin öbür yanına geçmek istemiyordu, çünkü geçerse bir çukura düşeceğinden ve bir daha asla çıkamayacağından korkuyordu. Eğer kaldırım taşlarının arasındaki çizgilere ayağım değerse nefesini tutuyordu ve biz de bu yüzden okula kadar çizgilere basmadan çok dikkatli yürü-

mek zorunda kalıyorduk. Yanımızdan bir araba geçtiğinde başını saklıyordu, çünkü araba sesi onu çok ürkütüyordu.

George'u okula götürmek bile bir çileyken çok istesem de nasıl eve bir kedi almayı düşünebilirdim? Çok fazla ilgi gerekmediğinin farkındaydım, ama hayatımın yarısında kendimi kopmak üzere olan bir paket lastiği gibi hissederken hasta bir kedinin sorumluluğunu üzerime alamazdım. George hâlâ psikiyatristiyle görüşüyordu. Her ne kadar ofisine gidip psikiyatristi konuşurken sessizce oturacak kadar ona güvendiğini bilsem de, herkese olduğu gibi ona da mesafeli davranıyordu. O oyuncaklarla oynarken psikiyatristi onunla konuşmaya çalışıyordu, ama o pencereden dışarıya bakarak kimseyle görüşmeye ihtiyacı olmadığını söylüyordu. Gönderildiği terapi grubunu da sevmemişti ve her zaman olduğu gibi hâlâ kendi dünyasında yaşıyordu. Bu yüzden her ne kadar bir kedisinin olmasının onun için iyi olabileceğini düşünsem de bu yavru bir kedi olmamalıydı. Ona bir kediyle bağ kurmasını sağlamak için verilecek en iyi şans hayvan hakları savunucularının hazırladığı posterlerden birindeki gibi yaşlı bir kedi olmalıydı.

Tam o sırada telefon çaldı.

"Kedi evine dönmeye hazır," diyordu veteriner telefonda. "Aklında bir yer var mı?"

"Ne yazık ki yok," diye yanıt verdim.

Güçlü olmalı ve kararımdan vazgeçmemeliydim. Geri adım atamazdım.

"Peki, kediyi ziyaret etmeyi düşünür müsün?" diye sordu. "Gerçekten üzgün görünüyor. Kafesinde boynunu bükmüş öylece oturuyor. Belki bir ziyaret hoşuna giderdi?"

O kediyi eve almayacaktım. Kesinlikle kararlıydım.

Ama daha sonra neler olduğunu biliyorsunuz: George odadan içeri girdi. Kedi gözlerini George'a dikmişti ve George da ona bakıyordu. Bunu hayatı boyunca hiç yapmamıştı. İnsanlarla göz göze gelmeye yalnızca birkaç saniye kadar tahammül edebiliyordu ve bu insanlar da genellikle ben, annem ya da Lewis oluyorduk. Yabancılarla kesinlikle göz göze gelmiyordu, hele ki tanımadığı kedilerle asla. George kediyle daha önce hiç duymadığım şarkı söyler gibi bir sesle konuşuyordu. Bu genelde yetişkinlerin bebeklerle ve küçük çocuklarla konuşurken kullandığı bir ses tonuydu. İçinden adeta dalga dalga yayılan, şefkat dolu bir sesti ve kedi de hemen dinlemeye başlamıştı. Kulübede yaşarken bizi yanına bile yaklaştırmak istemeyen kedi şimdi George onunla böyle yumuşacık ve tatlı tatlı konuşunca yürekten değişmiş, içinde bulunduğu kafesin demirlerine sürünerek George'a bakarken sanki George'un ağzından çıkan kelimelerin ritmiyle dans ediyor gibiydi. Birbirlerini gördüklerine gerçekten çok sevinmişe benziyorlardı. Ve aralarındaki kıvılcımı görür görmez tek bildiğim bütün şüphelerimin uçup gittiğiydi. Babu bizimle eve geliyordu.

Babu sanki ünlü biri gibi biri resmî ve diğeri gayriresmi iki adla anılıyordu. Hem Babu hem de Ben diye çağırıyorduk, çünkü annemin de yıllar önce bu adda bir kedisi vardı ve George da diğer ismi istemişti. Kedinin kaç tane ismi olduğu da umurumda değildi, çünkü George kedinin eve gelmesini dört gözle bekliyordu.

Ben'i veterinerden alacağımız gün yaklaşırken "Ne zaman geliyor? Ne zaman geliyor? Ne zaman geliyor?" diye sorup duruyordu.

Birkaç gün için Ben'i küçük kapalı bir odada tutmam gerektiği söylenmişti: Veteriner kedinin odadan çıkmasına izin verdiğim ilk gün koşarak fırlayabileceği konusunda beni uyarmıştı. Bir kutunun içine yerleştirdiğim yumuşak battaniyelerle ona bir yatak hazırladıktan sonra onu alt kattaki tuvalete yerleştirdim ve gözümü üzerinden ayırmadım. Ben'e yemek ya da su vermek için kapıyı açtığımda en fazla kutunun içinden çekinerek dışarı çıkardığı burnunun ucunu görebiliyordum, çünkü hâlâ çok korkuyordu. Saklandığı yerden çıktığında bile hâlâ üzgün görünüyordu. Kistin alındığı yerdeki tüysüz bölgedeki yaralarıyla ve dikişlerle oynamasını engellemek için boynuna taktıkları koni şeklindeki plastik boyunlukla sanki savaştan çıkmış gibi görünüyordu.

George hâlâ ilgisini kaybetmişe benzemiyordu ve Ben'i yatağının olduğu tuvalette kontrol etmeye devam ediyordu.

"Kamp yapıyor," diyordu kapıya doğru bakınca George ve yine ilk defa veterinerin kliniğinde duyduğum o yumu-

şak sesiyle, "İyi misin, Babu? Babu akşam yemeğini ister miymiş? İstermiş, istermiş, istermiş."

George ne zaman Ben'le konuşsa, sesi bir çizgi film karakteri gibi çıkıyordu. Tiz sesi yumuşacık ve sevgi doluydu; Ben için çıkardığı çok özel bir sesti bu. Ben'in nerede olduğunu, neler yaptığını, yemek ya da suya ihtiyacı olup olmadığını anlatmak istediği için artık daha fazla konuşmaya başlamıştı. Kısa zaman sonra ben de onu cesaretlendirmek için sorularını aynı tiz sesle yanıtlamaya başlamıştım. Her ne kadar bu kedi seslerimizin nereden çıktığını ya da ne anlama geldiğini anlayamasam da, bizi nereye götüreceğini merak ediyordum. Çünkü çok uzun zaman önce George'un iletişim kurma biçimlerine uyum sağlamam gerektiğini anlamıştım. Beş yaşlarındayken sürekli havladığı bir döneme girmişti ve sonunda anladım ki arka arkaya iki havlama evet, bir tanesiyse hayır anlamına geliyordu. Kedi sesinin de çok uzun sürmeyeceğini biliyordum ve George kendini bu şekilde rahat hissediyorsa ona katılmakta bir mahsur görmüyordum. Durumumuzu daha iyileştirecek her şeyi deneyebilirdim.

Ben'i dinlendiği tuvaletten dışarı çıkaracağımız gün George'un sabırsızlandığı çok açıktı. Ama ona özgürlüğü tattırmadan önce güçlenmesi için biraz daha zaman vermemiz gerektiğini düşünüyordum.

Ben tuvalette bir hafta geçirdikten sonra George'a, "Onu tuvaletten çıkardığımızda gerçekten çok sessiz olmalıyız," dedim. "Çok korkmuş olacak. İşte bu yüzden sakin olmalı ve onu ürkütmemeliyiz."

Kapıyı araladım ve oturma odasına gittim. George da orada kanepede oturuyordu. Önce hiçbir şey olmadı, sonra Ben birdenbire odaya girdi. Şimşek gibi koşturuyordu. Siyah beyaz bir tüy yumağı, özgürlüğü için pencereye doğru yönelmişti. Boyunluğu kendinden önce cama çarpınca gerileyerek yere düştü. Ben'in patileriyle tutunmaya çalışarak televizyon sehpasının yanına düştüğünü gördüğümde gerçekten bayılacak gibi olmuştum. Onu yakalamak ve iyileştirmek için harcadığımız onca çabanın ardından büyük ihtimalle kendi kendini yaralamıştı.

"Hayır, olamaz," dedi George. "Ona ne oldu? Kaybettik. Babu ortadan kayboldu." Gülerek çığlık atıyordu, onun daha önce böyle güldüğünü duymamıştım hiç. Sanki bir yanardağdı ve harekete geçmişti.

Onunla birlikte oyuna katılmak için şansımı denedim. "Hemen bir ambulans çağır!" dedim kedi sesimle. "Ben'in doktora ihtiyacı var."

"Ama saklanıyor. Korkmuş."

"Gerçekten mi?"

"Evet. PowerRanger'ların onu yakalayacağını düşünüyor."

"Ne yapacaklar ki?"

"Onu dövecekler. Ben çok korkmuş."

"Neden onunla konuşmuyorsun? Belki bu onun kendini daha iyi hissetmesini sağlar."

George yere diz çöktü. "Haydi, ortaya çık Babu. Hadi yanımıza gel."

George, Ben'in ortaya çıkması için yumuşak kedi sesiyle konuşmaya devam etti. Yalnızca Ben'in ürktüğünü anlamakla kalmamıştı, aynı zamanda pek sık yapmadığımız türden bir sohbete de başlamıştık. George endişeli ya da üzgünken şarkı söyleyerek ya da aynı soruları sürekli tekrarlayarak iletişim kuruyordu. Az önce yaptığımız gibi, konuşmaya devam etmek için benim cümlelerime yanıt verdiği yaratıcı sohbetleri normalde yapmıyorduk.

"Babu?" diye seslendi televizyon sehpasının altına bakarken. "Sen korktu mu?"

Ben için yapabileceğimiz tek şey, kendini saklandığı yerden çıkabilecek kadar iyi ve hazır hissetmesini beklemekti. Ve sonunda kendini hazır hissettiğinde Ben odanın ortasına yürüdü, onu hiç bu kadar sakin görmemiştim. Sanki saklandığında büyük bir karar almış gibiydi: Ya bizle mücadele etmeye devam edecekti ya da kendini evinde hissetmeye başlayacaktı. İkincisine karar vermiş gibi görünüyordu. Gözleri onu kulübede gördüğüm zamanki gibi huzur doluydu ve ikimize de uzun uzun bakmadan etrafta önce şöyle bir gezindi.

Neden bu kadar yaygara koparıyorsunuz ki? der gibi bir hali vardı. *Ben şimdi iyiyim. Merak edecek bir şey yok.*

Ben, George'a doğru yaklaşmadan önce havayı kokladı. Bedenini boylu boyunca döndürerek George'un bacaklarına sürünmeye başlamıştı. Peki, George dokunulmaya karşı nasıl bir tepki verecekti? Ben'i kovalayarak korkutmasını istemiyordum.

George ne geri kaçtı ne de kediyi kendinden uzaklaştırdı. Dokunuluyor olmaktan kaçmak için hiçbir şey yapmadı. Yalnız kalmak istediğini de haykırmadı. Ben uzaklaşana kadar sakince oturdu. Bunun bir kerelik bir şey mi yoksa yeni bir şeylerin başlangıcı mı olduğunu düşünmeye başladım.

Bunun cevabını kesin olarak bir gün sonra aldım. George'u kimsenin dokunmaya bile izni olmayan battaniyesini Ben'in üzerini örtüp televizyon izlerken bulmuştum. Birkaç dakika sonra geldiğimdeyse Ben'i üzerinde gerinirken bulmuştum. Battaniyenin üzerine öyle bir yayılmıştı ki gören sanki İspanya sahillerinde bir şezlongda uzandığını sanırdı. George da bir kedinin onunla oynaması sanki çok sıradan bir şeymiş gibi davranıyordu.

"Ben televizyonu sevdi, anne."

"Gerçekten mi?"

"Evet. *Pokémon* izlemek istiyor. *Peter Pan*'ı görmek istiyor. O da *Peter Pan*'daydı."

"Uçabiliyor mu?

"Evet. Çok güzel uçuyor. Tinkerbell ve Süpermen'le de tanıştı. Çok televizyona çıkıyor."

Ve o sırada fark ettim ki Ben yalnızca bir kedi değildi. Çok, çok daha fazlasıydı.

8

Hayatınızda hiç dondurma yiyen ya da trampolinde zıplayan bir kedi gördünüz mü? Ya da yatağa gitmeden önce bitkin düşene kadar saklambaç oynayan ve sonra da patilerini havaya kaldırarak sırt üstü uzanan? Ben'e rastlayıncaya kadar ben görmemiştim ve eğer bana birisi bir kedinin bütün bunları yapabildiğini söylemiş olsaydı herhalde biraz çatlak olduğunu düşünürdüm. Ama Ben bütün bunları ve daha fazlasını yapıyordu.

Onu tuvaletten dışarı çıkardığımız ve George'la oynamaya başladığı günden beri Ben, George'a tutkalla yapıştırılmış gibiydi. Bir kediden çok bir köpek gibi davranıyordu: Davranışları kesinlikle çok mantıksızdı, kedilere özgü olduğu söylenen hiçbir hareketi yoktu. Ben, sadık bir köpek gibi davranıyordu. Sabahları yataktan kalktıktan akşam yatağa gitmek için merdivenleri tırmanıncaya kadar sürekli George'un peşinden gidiyordu. Hatta daha sonra George'un üzerini örtmeye gittiğimde bile beni takip ediyor, gece ne zaman George'a bakmaya gitsem yanımdan

ayrılmıyordu. George uyandığında Ben'i her zaman aynı yerde, yatak odamdaki sandalyenin üzerinde buluyordu. George onu almaya geldiğinde bir güzel geriniyor, daha sonra dişlerini fırçalamaya banyoya giden George'u takip ediyordu. Daha sonra ben George'u giydirirken yatağın etrafında dolanıp duruyor ve daha sonra George okula gitmeden önce son bir defa sevilmek için miyavlamaya başlıyordu.

Her gün aynı şeyleri yaşıyorduk. Ben, rutinin George'un hayatındaki önemini anlamış gibiydi ve eve geldiği ilk andan itibaren bunu ona sağlamıştı. Aynı zamanda gerçek bir ev kedisiydi de. Küçük evimizde ve bahçemizde gayet mutlu görünüyordu ve tabii ki George'un tam ihtiyaç duyduğu şeydi. Bahçeye ilk kez çıkardığımızda George gerçekten paniklemişti.

"Kaçacak, kaçacak," diye bağırıyordu kapıyı açtığımızda.

Ama Ben yalnızca çimlere doğru yürüdü ve yeniden içeri girmeden önce biraz etrafa bakındı. Daha sonra kanepeye zıpladı ve kıvrılıp uyudu. İki gün boyunca bir daha dışarı çıkmadı ve çıktığında da yalnızca bahçede şöyle bir hava alıp geri geliyor ya da saatlerce oturduğu küçük çardağa gidiyordu. Başka bir yere gitmek istemiyordu ve çoğu zaman onu oyun oynamak için dışarı çıkmaya ikna eden de George oluyordu. Biz bahçede otururken George pencereye doğru gidiyor ve onu oyun oynamak için dışarı çağırıyordu.

George'un en sevdiği oyun taşındıktan sonra aldığım trampolin üzerinde zıplamaktı. Onları ilk kez birlikte zıplarken gördüğümde Ben ve George'un birlikte zıplamalarının doğru bir şey olup olmadığını düşünmüştüm. Ben'in dikiş yerleri daha yeni kapanmıştı ve hâlâ da iyileşme sürecindeydi, ama yine de biraz huzura ve sükunete ihtiyacı olduğu kesindi. George oyun oynarken bazen sertleşebiliyor, olaylar kontrolden çıktığında durmak nedir bilmiyordu.

"Bunu yapabileceğimize emin değilim," dedim bahçeye doğru yürürken. "Bu Ben için çok da eğlenceli olmayabilir."

George birden bire yere çöktü ve daha sonra kılını bile kıpırdatmadı. Artık Ben hayatımızdaydı yavaş yavaş beklenmeyeni beklemeye alışmaya başlamam gerektiğini fark ediyordum.

"Sen iyi misin, Babu?" dedi şarkı söyleyen kedi sesiyle. "Benimle birlikte trampolinde zıplamaktan hoşlanıyor musun?"

George, Lewis için her zaman endişelenmişti. Öncelikle kullanmak zorunda olduğu oksijen tüpleri ve sonrasında büyüdükçe diğer çocukların ufak tefek bedeni yüzünden onunla dalga geçmeleri nedeniyle. George, hakkında yapılan şakaları duymaması için Lewis'in kulaklarını kapatırdı. Ama George asla bu konu hakkında konuşmamış ya da Ben'e sorduğu gibi Lewis'e asla nasıl olduğunu sormamıştı.

"Zıplamayı seviyor musun sevmiyor musun?" diye sordu. "Zıplamak seni sinirlendiriyor mu?"

Ben trampolini seviyor gibi görünüyordu, ama ben hâlâ ikna olmamıştım.

George, Ben'i okşarken, "Bence artık onu aşağı indirmenin zamanı geldi," dedim.

Ben önce George'a daha sonra da bana baktı. Gözlerini bana dikmişti. *Bizi rahat bırak. Oyun oynuyoruz görmüyor musun? George ve ben yalnızca eğlenmek istiyoruz,* der gibiydi.

Ne yapmam gerektiğini bilmiyordum. Kediye kalsa yumuşak davranmalıydım. Ama George'un Ben'i metrelerce havaya fırlatmasına da izin veremezdim.

"Ben'in trampolini seveceğini sanmıyorum. Ayrıca kedinin tırnakları iz bırakmaya devam ederse trampolinin lastiği de mahvolabilir," dedim Ben'i trampolinin üzerinden alırken.

"O öyle bir şey yapmaz."

"Zaten bunu bilinçli olarak yapmıyor ki, George."

Ben'i yere, yanıma koydum. Birkaç saniye kadar hareketsiz durdu, ama sonra önce geriye doğru yaslandı ve birden kuyruğunu yere vurarak yeniden trampoline fırladı.

Gördün mü! der gibiydi Ben. *Oyuna dâhil olmak istiyorum. Lütfen keyfimizi kaçırma. Biz gerçekten eğleniyoruz!*

Yenildiğimin farkındaydım. "Tamam, dikkatli davran!"

George bu sefer yavaş yavaş zıplamaya başladı, ama kısa bir süre sonra yine havada uçuyordu. Ben de onunla beraber hoplayıp duruyordu.

"Gülümsüyor," diye bağırdı George yukarıya doğru uçarken ve bunun gerçek olduğunu kendi gözlerimle görebiliyordum: Ben havaya doğru zıpladıkça dudağının kenarları kıvrılıyordu.

Daha sonraki birkaç gün boyunca George hangi oyunu oynarsa oynasın aynı şey tekrarlandı: Ben hiçbir şeyden çekinmiyordu. Kulübede yaşadığı zaman çıkardığı tıslamalardan sonra, eğer işler çığrından çıkarsa George'u tırmalar mı diye endişe ediyordum. Ama Ben, George'un yaptıklarına asla tepki vermiyordu. Kuyruğunu da tutsa, kulaklarıyla da oynasa George'un arkasında sakin sakin gezinmeye devam ediyordu. George okula gittiğinde Ben bütün zamanını sakin sakin evde geçiriyordu. Ama ön kapının sesini duyduğunda George'u görmek için kapıya koşuyordu.

"Babu!" diye bağırıyordu George kediyi okşamak için eğilirken.

İkisinin arasındaki bu rahatlık, sanki yukarıdan bir yerlerden birinin hediyesi gibiydi, çünkü George'un Ben'leyken olan rahat davranışlarıyla okulda yaşananlar arasında büyük bir tezat vardı. Ben geldikten sonra okulda durum o kadar kötü bir hale gelmişti ki George okuldan atılma tehlikesiyle karşı karşıyaydı. Sürekli arka arkaya okula çağrıldığımdan gerçekten çok endişeliydim. Bayan

Proctor'un elinden geleni yaptığını biliyordum. George, Bayan Bahsin adlı bir öğretim asistanıyla çalışmaya başlamıştı, bunun olumlu sonuçlarını görüyorduk. Bayan Proctor, George'un öğrenmesini sağlamak üzere bildiği bütün yolları denemişti. Parlak şeyleri ne kadar çok sevdiğini fark ettikten sonra, iyi çalıştığı zamanlarda Bayan Bahsin ona üzerinde gümüş rengi simler olan silgi gibi küçük hediyeler veriyordu. Bayan Bahsin ve Bayan Proctor onu cesaretlendirmek ve güvenini kazanmak için ona üzerinde yapışkanlar olan kartlar hazırlıyorlar, diğer çocuklarla birlikte oynayabilmesi için ona yardım ediyorlardı. Oyun sahasında başka çocuklarla birlikte oynayabileceği özel oyunlara onu da dâhil ediyorlardı, ama buna rağmen George'un okuldaki davranışları giderek kötüye gidiyordu.

"Bende DEHB var," diyordu George, etrafında yapılmakta olan konuşmaları keserek. Birlikte bir kitaba bakmayı önerdiğimde de bunu yapamayacağını, çünkü diğer çocuklar gibi okuyup yazamadığını söylüyordu.

Anlıyorsunuz ya, George insanların ona karşı davranışları yüzünden farklı biri olduğunu anlamıştı ve bu davranışların ortaya çıktığı en kötü yer de oyun bahçesiydi. Aslında bunu ona hissettiren çocuklardan çok anneleriydi, çünkü ne zaman öğrendiği bir küfrü söylese ya da oyun alanının dışına çıkarken insanları itmeye başlasa anneler hemen tepki veriyorlardı. İki farklı George olduğunu düşünüyordum: özel ihtiyacı olan çocuklar grubundaki tekerlekli sandalyeli çocukların sandalyelerini mutlu olmaları için onlar kahkahalarla çığlık atana dek oyun alanında

hızla iten George ve içinden öfke fışkırıyormuşçasına koşturup duran ve genellikle insanların bu haliyle gördüğü George.

Annelerin, "Bu çocuk iyice kontrolden çıkmış," diye homurdandığını duyuyordum yanlarından geçerken. Bir yandan da buz gibi bakışlarıyla beni süzüyorlardı.

"Eğer benim Casey'min yanına yaklaşırsa hemen öğretmenleriyle konuşmaya gidiyorum."

"Nasıl konuştuğunu duydun mu?"

Oyun alanı mücadele etmek zorunda olduğum bir savaş alanı gibiydi. Her gün sabahtan akşama kadar fısıltıları duymazdan gelmeye çalışsam da daha ne kadar vurdumduymaz olabilirdim ki? Her gün yüzüme zorla yerleştirdiğim bir gülümsemeyle oraya gidiyor ve sırıtarak gördüğüm herkese "Merhaba" diyordum, ama daha önce George'un bazı sıkıntıları olduğunun farkında olan ve benimle sohbet etmeye hazır olan iki anne bile George küçük çocuklarından biriyle kavga edince selam vermeyi kesmişti. Dikkatimi bir an için başka bir yere vermiş olmalıydım ki başımı kaldırıp George'u gördüğümde bir çocuğu yere yatırmış olduğunu görmüştüm.

"George, yapma!" diye haykırdım George'u çocuğun üzerinden kaldırırken. Neden birden bire bu kadar öfkelendiğini gerçekten anlayamamıştım.

Çocuğun annesi bana bakarken öfkeden kaskatı kesilmişti ve kısa süre sonra ikimiz de öğretmenle görüşmek üzere çağrılmıştık.

"George tam bir zorba," diyordu anne sürekli. "Onun hakkındaki bütün diğer hikâyeleri duydum ve bir de şimdi yaptığına bakın!"

Yapabildiğim tek şey yeniden yeniden özür dilemekti, ama anne bir türlü beni dinlemek istemiyordu. O günden sonra benimle tek kelime bile konuşmadı.

"Hiç anlamıyorum," dedim öğretmene daha sonra. "George ve diğer çocuk iyi anlaşıyor gibilerdi."

"Çocuklar bazen böyle şeyler yaparlar," dedi öğretmeni. "Ama çocukların çoğu George'dan ürküyor ve ona mesafeli yaklaşıyorlar."

Bu sözler kalbinizi nasıl kırıyor bilemezsiniz. Daha sonra meseleyi ayrıntılı bir şekilde tartışınca anladık ki, George'un kavga ettiği küçük çocuk onun *Pokémon* kartlarını almak istemişti. Bu George'un davranışını doğru kılmazdı, ancak en azından durduk yere saldırmadığını, bunu neden yaptığını bildiğini anlamıştık. Ama kimse bunu duymak istemiyordu: George bela bir çocuktu ve diğer aileler de çocuklarını bizden uzak tutmaya devam ediyorlardı. Okula giriş için farklı bir giriş kapısı kullanmaya başladık, çünkü bunun hem George hem de diğerleri için daha iyi olduğunu düşünüyorduk.

İşte bu nedenle Ben tam zamanından gelmişti. Ona ihtiyacı olan duyguyu tam da ihtiyacı olan bir dönemde verecekti: Kabul görme. Ben, George'u tam da olduğu gibi sevdi ve George'un kendini dünyaya böylesine açtığını kendi gözlerimle görene kadar, onun buna ne kadar ihti-

yacı olduğunu tahmin bile edemezdim. Aynı şekilde onun mutlu olduğunu görmeye ne kadar ihtiyacım olduğunu da anlatamam. Sanki kemiklerime işlemiş bir ağrının varlığını yıllar içinde kanıksamış gibiydim. George'un Ben'le oynarkenki kahkahalarını duyduğumdaysa sanki bu ağrılar artık iyileşmeye başlamıştı.

Ben de, herkes gibi, sevdiği ve sevmediği şeylerle renkli bir karakterdi. Konu yemek olduğunda; tavuk, jambon, tereyağlı tost, somon balığı, patates püresi, sosisli sandviç ve George'un dondurmasından bir kere yalamayı çok seviyordu. Konserve yiyeceklerden, elektrik süpürgesinin sesinden George'un nefret ettiği kadar nefret ediyordu. Öyle ki, bu ses onda sanki peşinden vahşi bir köpek sürüsü kovalıyormuşçasına kaçma etkisi yaratıyordu. İnsanların haricinde, en sevdiği şey sıcaklıktı. Çardaktan süzülen bir parça günışığı, kaloriferin üstü ya da kurutucudan çıkmış giysilerin arasına sokulmak onu inanılmaz mutlu ediyordu. Artık yatağıma da girmeye başlamıştı. İlk geldiğinde onu, yatak odalarımızın dışındaki merdiven boşluğunda bir sepete yerleştirmeye çalışmış olsak da, kesinlikle orada uyumuyordu. Ben gerçekten çok inatçıydı ve konu kapalı bir kapının ardında miyavlamak olduğunda bunu saatlerce sürdürebilirdi. Yumuşak bir ağlamayla başlayıp giderek yükselen ve en sonunda çığlıklar atan bir bebeği andıran bir sesle devam eden bir süreçti bu. George, tabii ki Ben'in kendisiyle uyumasını istiyordu, ama onu çok sık uyandırdığı için benim yatağımda uyumasına karar vermiştik. Çok

kısa zaman sonra Ben'in kendi yastığı da oldu. Yatağımın boş tarafında, yanımda uzanıyordu. Ben uyanmadan o da kalkmıyordu ve pek çok sabah onu sırtüstü uzanmış bacakları havada gerinirken buluyordum. Hareket ettiğimde de gözlerini kocaman kocaman açarak bana bakıyordu.

İşte hayat bu, öyle değil mi Ju? İşte böyle güzel ve rahat. Ne güzel uyudum ama!

Ben için dünyadaki en kötü şey yalnız uyumaktı, çünkü o zaman sıcak olmuyordu. Onu tanıdıkça nasıl olup da bu kadar zaman dışarıda uyuyabildiğini anlayamıyordum. Soğuktan o kadar nefret ediyordu ki yağmurda dışarı çıkmak istemediğinden bahçede onu gezmeye çıkardığımızda üzerine bir şemsiye tutmuştuk. Onun önceki hayatında Saba Melikesi falan olabileceğini düşünüyordum, çünkü onunla ilgilenilmesinden çok hoşlanıyordu. Eğer kanepede uzandığında George okşamayı bırakmaya cüret edecek olursa hemen ağlamaya başlıyor ve karnı yeniden okşanana kadar devam ediyordu. Televizyon izlerken de halinden memnun bir şekilde arkasına yaslanıyordu. Televizyonu çok seviyordu, ama ne zaman Katie Price ekranda görünse gözleri daha da fazla televizyona yapışıyordu ve onu izlerken tamamen sessiz duruyordu. Ben, Londra'daki en şımarık kedi olup çıkmıştı ve göz kamaştırıcı ünlüleri bile takip ediyordu.

Ben'in iki farklı yanı vardı. Birincisi ve benim en çok gördüğüm yanı, huzur veren gözleriyle yaşlı bilge adam tarafıydı. George okula gittikten sonra Ben okşanmak için

kucağıma tırmanıyor, ben evdeki işlerimi halletmek üzere ayağa kalkana kadar sakin sakin bana bakıyordu. Daha sonra da uyumak için kanepeye yerleşiyordu. Kısa bir süre sonra yine yanıma geliyordu, çünkü Ben sevgisiz yaşayamıyordu ve kendini unutulmuş hissetmek istemiyordu. Birisinin onunla ilgilendiğinden emin olmak istiyordu. Bahçede olduğum zamanlarda, çiçek tarhının ortasına kuruluyor ve ben toprağı eşelerken bakışlarıyla bana moral veriyordu. Bilgisayarda bir şeylere bakarken klavyenin üzerine oturuyor, yemek için masayı hazırladığımda da masanın üzerine atlıyordu.

Beni en son okşadığından bu yana tam bir saat geçti. Böyle olmaz ama. Sevilmek istiyorum.

Ben'e hayran olması gereken yalnızca George ve ben de değildik. Eve kim gelirse gelsin hep ilgi odağı olmak istiyordu. Boy yeğenlerim Harry, William, Chloe ve Frank'la eve geldiğinde ağaca tırmanıp onların gelişini seyrediyordu. Bize birbirimize merhaba diyecek kadar bir süre tanıdıktan sonra etrafta koşturmaya başlıyor ve artık onunla ilgilenmeye başlayacağımızdan emin olmak istiyordu. Annem bizi ziyarete geldiğinde avluda birlikte oturduğumuzda Ben, annem onunla oynayana kadar etrafta yuvarlanıyor ya da biz sohbet ederken bizi anladığını göstermek için kafasını havaya kaldırıyordu. Biz konuşurken başını bir o yana bir bu yana çeviriyor, kimin konuştuğuna bakıyordu. Bir gün boğazını temizleyip birkaç kelime etse hiç şaşırmazdım.

Ben küçük olsa da ortamdaki herkesin dikkatini çekmeyi başarıyordu, arkadaşlarımız ve ailemiz kedileri çok sevse de kedileri sevmeyen bazı yabancılar bile onunla ilgilenmek zorunda kalıyordu. George hakkında görüşmeye gelen bir sosyal hizmetler görevlisinin bile kucağına zıplamış ve pat diye elindeki evrakların üzerine oturmuştu. Ben ona baktığında kadın biraz rahatsız olmuşa benziyordu, ama miyavlamaya başlayınca kadın onu okşamaktan başka çaresi olmadığını anlamıştı. Ayrıca ne zaman dışarıda birileriyle konuşuyor olsam dikkatimizi ona yöneltene kadar bacaklarımıza dolanıp duruyordu. Çok kısa zamanda mahalledeki emeklilerin de maskotu haline gelmişti. Güneş tepedeyken yola oturup emeklilerin postaneye ya da alışverişe gitmek üzere geçmelerini bekliyordu. Yanlarından koşarken "Merhaba Ben," diye sevgiyle selam veriyorlardı ona. Onlar Ben'i sevmek için öne eğilirken Ben de keyifle onların bacaklarına sürtünüyordu.

Ben her ne kadar bütün insanları sevse de, George'un bulunduğu ortamlarda yalnızca onunla ilgileniyordu. George gelince sanki diğer insanlar yokmuş gibi davranıyordu. Bütün gün yatakta dinlenen bilge büyükbaba gidiyor, yerine ortada koşturup duran enerjik küçük bir oğlan çocuğu geliyordu. Veteriner, Ben'in altı yaşında olduğunu söylese de, ki bu bir kedi için orta yaş demekti, hâlâ istediğinde yavru bir kedi gibi hareket edebiliyordu. Eğer George'la birlikte uzun süre oturmuşlarsa, Ben birden havaya zıplıyor ve koşmaya başlamadan önce kovalanmak istediğinin sinyalini veriyordu.

"Geliyorum," diye bağırıyordu George peşinden merdivenlere yönelirken ve sonunda onu bir dolabın ya da yatağın altında saklanırken buluyorduk.

Yeri belli olduğu anda Ben saklanmak için yeniden ortadan kayboluyor ve oyun yeniden başlıyordu. George ve Ben oynayarak saatler geçiriyorlardı.

Sevdikleri bir diğer oyun da, bir çubuğun ucuna iple bağlanmış fareyle oynadıklarıydı. Her akşam, George'un uyku saatinden yaklaşık bir saat önce, Ben bakışlarını George'a dikiyordu.

Haydi, George. Çok sıkıldım. Haydi, oyun oynayalım. Neden bana fareyi göstermiyorsun?

Bunun üzerine George kalkıp çubuğu eline alıyordu. Önce Ben, bir heykel gibi hareketsiz durarak çubuğa bakıyor, sonra George'un fareyi savurmasıyla çılgına dönüyordu. Fare uçtukça o da zıplıyor, etrafta hızlıca koşturup duruyordu. Bir aşağı bir yukarı zıplayıp yerlerde yuvarlanarak fareyi yakalamaya çalışıyor, bu sırada da George gülmekten çatlıyordu. George, Ben'le o kadar rahat ve özgürce oynuyordu ki her şey istediği gibi gitmediğinde bile bunu kafasına takmıyordu. Diğer çocuklarla oynarken plastik adamlarından, şövalyelerinden ya da korsanlarından biri devrildiğinde George eline geçen bir tabloyu alıp yere fırlatır ve arkasına bile bakmadan çekip giderdi. Ama bu Ben'leyken hiç başımıza gelmiyordu, aksine eğer Ben bir şeyleri devirecek olursa buna yalnızca gülüyordu.

"Kazanmak istiyorsun, değil mi Babu?" diye bağırıyordu George, plastik oyuncakları dizerken.

Hoşlarına giden başka bir oyun bulmak da çok uzun sürmedi: Kumdan kaleler... Bir gün bahçeye girdiğimde George'u bahçede kale yaparken buldum. Diz çökmüştü, işini bitirdiğinde Ben'in artık yavaş yavaş uyuduğu yerden kalkarak kalenin tepesinde uzanmasını bekliyordu. Kumlar Ben'in altında ufalanmaya başladığında George gülmeye başlamıştı.

"Babu!" dedi George kedi sesiyle. "Ne yapıyorsun böyle?"

Sürekli aynı oyunu oynamaya devam ettiler ve George bir türlü doyamıyordu. George oyunu kaç kere oynamak istediyse, Ben o kadar oynadı. Hiçbir zaman oynamayı reddetmiyor ya da sıkılmıyordu. Ya da eğlencelerinin tadını kaçırmaya çalışan birileri ya da bir şey olduğunda onların başına gelmedik iş bırakmıyordu. Kumlardaki böcek bile.

"Babu!" diye bağırarak oturma odasına koştu George ve Ben'i kucakladığı gibi bahçeye çıkardı.

"Yakala!"diye bağırdı George kumların üzerinde kaçışan böceği göstererek.

Ben böceğe odaklandı ve patileriyle dürterek böceği takip etmeye başladı. Küçük böceğin arkasından sıçrayarak onu yakalamaya çalışıyordu.

"Devam et, Ben," diye haykırdı George. "Onu yakalayabilirsin."

Ben hızlıca etrafa bakındıktan sonra gözlerini davetsiz misafire dikti. Ama Ben patisini her yere indirdiğinde böcek yeniden başka bir yerden ortaya çıkıyor ve başka bir kovalamaca başlıyordu. George ve ben, Ben'in valsini izledikçe gülmekten ölüyorduk. Hoplayıp zıplıyor, öne arkaya gidiyordu, ta ki patisini kuma son bir kez daha indirene kadar. Sonunda yakalamıştı! Ben, böceği patisiyle aldı ve hemen ağzına attı.

Çok lezzetli.

"Sen gerçekten çok iyi," dedi George gülerek.

Bu kedi daha önce neredeydi diye düşünmeden edemiyordum. Hayatımıza gireli yalnızca birkaç hafta olmuştu, ama hayatımız pek çok açıdan değişmişti. Ben, George'un içinde bir kapı açıyordu ve biz bu kapıdan içeri girdikçe yeni bir dünyayı keşfediyorduk.

"Evin içinde bir kuş var," diye bağırdı George ben arabadan inerken.

Bunu duyunca yüreğim burkulmuştu. Bunun ne demek olduğunu biliyordum. Geçen bir ayda Ben'in –ölü ya da diri- hediyeler vermekten hoşlandığını fark etmiştim. Eve geldiğinden beri oturma odasında sık sık keskin pençeleriyle yaraladığı bir fare buluyordum. Bir gün eve bir kurbağa bile getirmişti. Kurbağayı bahçemizdeki süs havuzu-

nun içinde bulmuştu. Bütün Japon balıkları balıkçıl kuşlar tarafından avlanmış olduğu için suda pek bir şey kaldığını düşünmüyorduk. Ama Ben katliamdan sağ kurtulmuş tek şeyi bulmayı başarmıştı. Ve bir gece televizyonu kapatmak için ayağa kalktığımda, kurbağanın odada zıplaması üzerine hayatımın en dehşetli anlarından birini yaşamıştım. Ben hemen saldırmak üzere kendini yere atmıştı. Ben ciyak ciyak bağırırken George da kanepeye zıplamıştı. Sonunda gelip kurbağayı yakalaması için Nob'u aradım, çünkü bunu yapabilecek halde değildim. Kurbağa bahçeye götürülürken Ben bana tiksintiyle bakıyordu.

Hediyemi neden beğenmedin, Julia? Kurbağayı yakalamak çok zordu ve sen şimdi gidip onu serbest bıraktın.

George da bu konularda benim kadar hassastı ve bizi en çok korkutan şey Ben'in eve ölmek üzere olan fareleri getirmesiydi. George'la bu farelerden birini evde gördüğümüzde koltuğun üzerine çıkıp ayaklarımızı yerden kaldırıyor ve yine Nob'u arıyorduk. Hatta bir keresinde gecenin bir yarısında gelmek zorunda kalmıştı, çünkü o farenin evde bir yerlerde olduğu fikriyle uyumam mümkün değildi. Nob fareyi bir kavanozla yakalamış ve George'la ben beklerken de bahçeye bırakmıştı.

"Her şey tamam," dedi Nob, "artık yatağıma dönebilir miyim, lütfen?"

Ama şimdi yolda George'la öylece dururken Nob'un şu anda bize yardım edemeyeceğini biliyordum, çünkü işteydi. Yalnızca ben, George ve bazen alışverişe çıktığım-

da George'a göz kulak olan komşumuz Wendy vardık. Wendy'yi yakından tanıyordum, çünkü bizim evin biraz aşağısında kocası Keith, kızları Nicky ve Kayleigh'le yaşıyordu. İlk başlarda Michelle gibi bir arkadaş bulacağımdan şüpheliydim, çünkü arada bir görüşsek de ikimizin hayatı da çok yoğundu ve birbirimizi o kadar sık göremiyorduk. Ama Wendy'yle sohbet etmeye başladığımda, George'un durumunu anlayışla karşılayacak o nadide insanlardan biriyle karşı karşıya olduğumu anlamıştım.

"Kayleigh hiperaktif," dedi George, kapıya doğru yürürken. "Ayrıca Keith de kel."

"Bu doğru, George," diye yanıt verdi Wendy, hiçbir şaşkınlık belirtisi göstermeden.

Zamanla o kadar iyi arkadaş olduk ki, küçük bir iş için dışarı çıkmam gerektiğinde George Wendy'nin eve gelip kendisine göz kulak olmasına izin vermeye başlamıştı. Hâlâ George'u onunla uzun süre yalnız bırakamıyordum ve küçük bir operasyondan sonra doktor bir gece hastanede kalmamı tavsiye ettiğinde bile hemen eve dönmüştüm. Eğer uzun süre yanından uzaklaşırsam George endişelenmeye başlayacak ve rutinlerinin aksadığını düşünerek kaygılanacaktı. Wendy'nin eve girişine izin veriyor oluşu bile aslında ileriye yönelik bir adım olduğu anlamına geliyordu.

Wendy'ye bakarken içimden ben dışarıdayken evde kopan fırtınayla ilgili ne yapmam gerektiğini düşünüyordum.

"Yavru bir saksağan," dedi Wendy ve bu zavallı şeyi

Ben'in pençelerinden korumam gerektiğini o anda anladım.

Kapıya doğru ilerlerken George da arkamdan geliyordu.

"Babu deliye dönecek," diye çığlık attı George. "Kuş ondan kurtulmuş, ama Ben onu kanatlarından yakalayacak ve esir alacak. Ben bir uçak kadar hızlı uçabilir, çünkü eskiden pilottu."

George kedi sesini giderek daha fazla kullanmaya başlamıştı. Çizgi film sesiyle, Ben'in yaşadığı hayalî maceraları bir bir anlatmaya başladı bana. Bu hikâyeleri duymak hoşuma gidiyordu, çünkü George benimle daha önce hiç böyle konuşmamıştı. Ben, ona daha önce hiç söylemediği şeyleri söylemesinde yardımcı oluyordu ve George'un da bana öğrendiği şeyleri anlatırken kedi sesiyle konuştuğunu biliyordum. Daha önce, benim ve diğer insanların ona yıllardır öğretmeye çalıştığımız şeyleri gerçekten öğrenip öğrenmediğini bilmiyordum, ama artık öğrendiğini anlamıştım. Tarihî olaylardan, yanlış ve doğru hakkındaki derslere kadar her şeyi öğrendiğini görebiliyordum. Ayrıca bir sürü gereksiz bilgiyi de aklına kazımıştı.

"Ben aslında üç kere diyet yapmayı denedi, ama her defasında diyetini bozduğunu biliyorum, çünkü onu çikolata yerken gördüm," demişti George bir keresinde. Böylece onun benim yıllarca yediklerime dikkat ettiğimi de fark etmiş olduğunu anlamıştım.

George, Ben'in karnındaki yumuşak tüylere takılmış yaprakları ve otları ayıklarken bir yandan da "Diyetisyene gitmelisin," diyordu. Annemle aramızda yaptığımız soh-

betlerde duyduğu şeylerden bahsetmesi benim kahkahalarla gülmeme neden olmuştu.

Her ne kadar ona Ben'in tombul göbeğinin nedeninin kısırlaştırılmış olması olduğunu söylemiş olsam da, George onun kilo problemi olduğu konusunda ısrarcıydı. Ben'in karnı o kadar büyüktü ki, yerdeki bütün pislikleri topladığı için George'un onu sık sık taraması gerekiyordu. George'un onu temizlemesi Ben'in hoşuna gitmişti, çünkü temiz olmak onun için çok önemliydi. George onu tararken saatlerce öylece durabilirdi ve etrafta onu şımartacak kimse olmadığında da Ben, neredeyse bütün sabahını kulaklarını yalayarak geçiriyordu. Patileri hayattaki en değerli varlıklarıydı. Arka patileri, sanki beyaz bir çorap giymiş de onları dizine kadar çekmiş gibi görünüyordu. Öndekilerde de sanki beyaz bebek patikleri varmış gibiydi ve Ben bunların temiz olmasına her zaman dikkat ederdi. Ama George'u banyo yaparken izlemek üzere yukarı çıktığında mutlaka şakalara konu oluyordu.

"Dişlerin sarardı mı?" diye sorardı George, Ben banyoda oturmayı en sevdiği yer olan lavaboda yayılırken. "Dişlerini temizliyor musun? Kulaklarının arkasını ve koltuk altlarını yıkadın mı?"

Ben'i lavabodan çıkarabilen tek şey, George'un yere attığı köpüklerdi, çünkü onları kovalamaya bayılıyordu.

"Benim dişlerim sarı değil," derdi George, Ben'in ağzıyla konuşur gibi yaparak. "Ben çok temiz bir kediyim. Yoksa kokan sen misin, George?"

"Ben asla kokmam!" diye yanıt verirdi George da. "İyice sabunlanıyorum ve hamamdan yeni çıkmış gibi temizim."

George'un kullandığı bu tür benzetmeler beni gerçekten çok güldürüyordu. Ben'le yaptığı sohbetlerde, duyduğu her şeyi zengin hayal dünyasıyla birleştirerek kullanıyordu.

"Dışarı çık!" demişti bir keresinde George heyecanla. "Babu çatıda. Oradan paraşütle atlayacak. Saatlerdir çatıyı tamir ediyor ve yeni tahtalar çakıyordu."

Ben'i George'un hayal ettiği şekliyle gözümün önüne getiriyordum. Ben'i oduncu kıyafetleri içinde elinde bir çekiç ve diğer aletleriyle ya da pilot üniforması içinde düşündüğümde gülmekten kırılıyordum. Bazen saatlerce Ben'in maceralarını hayal ederek kendimizi kaybediyorduk ve o gelmeden önce evin ne kadar sessiz olduğunu hatırlayamıyordum bile. Günlerimiz sohbetle, kahkahalarla geçiyordu ve George'un mutluluğu günden güne, haftadan haftaya artıyordu. Doğrudan ifade edemediği düşüncelerini, duygularını, hayal gücüne dayanan hikâyelerini Ben'i kullanarak bana iletiyordu.

Ben yanımızda değilken bile yanımızdaymış gibi hissediyorduk, çünkü dışarıda bile olsak sürekli onun hakkında konuşuyorduk.

"Ben bütün emniyet kemerlerini kontrol etti," dedi George bana her zaman yaptığımız lunapark gezilerinin birinde. "Yolculuk başladığında fırlayıp çocukların kafasına çarpacak."

Hız treni yavaş yavaş hareket etmeye başladığında kıkır kıkır gülüyorduk.

"Tam gün çalıştığı bir işi olduğunu bilmiyordum," dedim heyecanla.

"Evet, var. Güvenlik görevlisi olarak çalışıyor. Bu yolculuğu da benim için o ayarladı. Onun favorisi de bu."

Ben, George'un istediği her şeye dönüşebilirdi ve anlattıklarının hepsi de hayal ürünü değildi: Bazen George kedi sesiyle konuşarak bana söylemek istediği şeyleri söylüyordu. Bazen onu güldüren şeylerden bazen de televizyonda duyduğu inanılmaz olaylardan bahsediyordu.

Ama kapının önünde George ve Wendy'le durmuş evin içindeki saksağana bakarken kedi sesinin bize pek yardımcı olmayacağını biliyordum. Biz ne yapacağımızı düşünürken Ben, içeride kuşu kovalıyordu. Onu kurtarmamız gerekiyordu. Derin bir nefes aldım, eve girdim ve oturma odasının kapısını açtım.

Saksağan var gücüyle kanat çırpıyor, Ben de kuşa odaklanmış zıplayıp duruyordu.

Sana ne güzel bir hediye getirdim. Şu kuşa baksana. Harika, öyle değil mi?

Ben'in kuşa nasıl gururla baktığını gördüğümde aklıma gelen tek şey Hitchcock'un *Kuşlar* filmiydi. Odanın kapısını çarparak dışarı çıktım.

"Korktun mu?" diye sordu Wendy yüzümün halini gördüğünde. Yüzüm tebeşir gibi olmuştu.

Tek kelime etmedim.

"Ben hallederim," dedi Wendy cesurca. "Yalnızca bir çift eldivene ihtiyacım var. Panik yapmaya gerek yok."

Mutfağa koşarak ona bir çift eldiven getirdim ve Wendy de onları sanki ameliyathaneye girmeye hazırlanan bir cerrah edasıyla ellerine giydi.

"Siz ikiniz burada bekleyin," diyerek içeri gitti.

Beş saniye sonra dışarı çıkarak, "Bu işi ben de yapamayacağım. Gidip Keith'i çağırıyorum," dedi.

Zavallı kuşun o kadar hayatta kalabileceğinden emin değildim. Sokak kapısının üzerinde kan lekesi vardı, muhtemelen panik halinde çarpmıştı ve Ben'in kuşa işkence etmekte olduğu fikri beni delirtiyordu. Sevimli bir kediye yakışmayan çirkin davranışları vardı. Ama Keith günümüzü kurtarmayı başardı: Gelip saksağanı yakalayarak arka bahçeye götürdü. Kuş da uçarak uzaklaştı.

"Çok yaramazsın, Ben!" diye bağırdım eve girdiğimizde. George, Ben'i kucağına aldı.

Ona sert bir bakış atmak için yaklaştığımda, beni hafifçe dişledi.

Bana kızma, Julia! Yalnızca sana bir hediye vermek istemiştim. Neden bu kadar kızdın ki? Yalnızca kibar olmaya çalışıyordum.

George'un kollarında oturan Ben'e baktığımda onu değiştiremeyeceğimi anladım. Ben'in de herkesin olduğu gibi kendine özgü tuhaflıkları olduğunu kabul edecektim.

Benim için yaptığı küçük hatalardan çok daha fazla şey ifade ediyordu. George ve bana bakınca bunu kolaylıkla anlayabilirdiniz: Birbirimizle daha önce hiç yapmadığımız şekilde konuşmaya başlamıştık ve bunun tek nedeni de Ben'di. Ben, bize yeni bir ses vermişti ve bu seslerin kulağa ne kadar tiz, çizgi film sesi gibi ya da çılgınca geldiği umurumda değildi. Ve şimdi bu iyiliğin karşılığını vermem gerekiyordu. Ben kemirgenleri ve kuşları o kadar seviyorsa ve onu bu konuda azarlamamdan hoşlanmıyorsa, o zaman ben de nasıl istiyorsa öyle davranmasına izin verecektim.

9

George, Ben'den başka bir arkadaş daha edinmişti: Arthur. Annesiyle yan binada yaşıyordu ve bir şeyi yapmadan önce üzerinde yeniden yeniden düşünen, on yaşında olsa da elli beş yaşında gibi davranan çocuklardandı. Arthur sabırlı ve kibar bir çocuktu. Birlikte oynarlarken, George'un yapmak istediği bir şeyi yapmadığı zamanlarda George ona bağırsa da çok umursamıyordu. Arkasına bakmadan evine gidiyor ve ertesi gün her zamanki neşesiyle geri geliyordu.

Ben, George'un içindeki oyunsever tarafı ortaya çıkarmıştı ve bu da Arthur'la arkadaş olabilmesine yardımcı olmuştu. Aslında bu davranışlarının tohumları biz taşındıktan sonra Howard'ın aldığı bilgisayar sayesinde atılmıştı. Oyun oynamayı o kadar seviyordu ki, bütün oyunları internet üzerinden dünyanın farklı ülkelerinde yaşayan insanlarla yeniden yeniden oynuyordu. Ben henüz televizyon kumandasını bile doğru dürüst kullanamazken, George oynadığı oyunların birinde dünyanın en iyilerin-

den birisi olduğunu söylediğinde nasıl tepki vereceğimi bilememiştim. Daha sonra Howard, George'un aslında çok da abartmadığını söylediğinde buna şaşırmamam gerektiğini fark ettim, çünkü internet dünyasının insanların birbirleriyle yüz yüze iletişim kurmak zorunda olmadıkları yerler olduğunu fark etmiştim. Buna rağmen, George'un internet üzerinden yaptığı konuşmaları dinlediğimde (ne de olsa temkinli yaklaşmak gerektiğini düşünüyordum) onun insanlarla konuşurken giderek daha çok güldüğünü ve şakalaştığını fark etmiştim.

Avustralya'dan ya da Amerika'dan bir ses George'a, "Kaç yaşındasın?" diye soruyordu.

"On," diye yanıt veriyordu George.

"On mu? Gerçekten mi? Gerçekten on yaşında mısın?"

George insanları dinlerken kıkırdıyor ve bazen de konuştuğu kişilere sırf eğlence olsun diye otuz üç yaşında olduğunu söylüyordu. Gerçekten çok yetenekli bir taklitçiydi ve her türlü aksanı, duyduğu her şeyi taklit edebiliyordu.

Ben, George'un içindeki bu oyunsever yanı ortaya çıkarmıştı ve şimdi George bu yanını Arthur'la birlikte pekiştirirken sanki yıllarca diğer çocuklarla başlangıç çizgisine çıkmaya çalıştıktan sonra şimdi maraton koşmaya hazır gibi bir hali vardı.

Arkadaşlıklarının ilk birkaç ayında Arthur ve George birlikte bilgisayar oyunları oynuyor, televizyon seyrediyor ya da bahçedeki trampolinin üzerinde saatlerce zıplıyorlar-

dı. Bir keresinde o kadar yükseğe zıplamışlardı ki Arthur çitin üzerine tırmanan bir gülün dikenlerine takılmıştı. Onu takıldığı yerden kurtarmayı başardığımda her yanını dikenler çizmişti.

George, bakmak için yanımıza gelip, "Şeker ister misin, Arthur?" diye sormuştu. "Kendini daha iyi hissedersin."

Arthur'un ayakta durmasına yardım etti, ama Arthur hiçbir şey söylemedi. Kafasını ovuşturarak güle doğru bakıyordu.

"Seni nasıl güldürebilirim?" diye soruyordu George. "Ben de gülün üzerine atlayayım mı?"

George böyle diyince Arthur gülmeye başladı. "Sakın öyle bir şey yapma, George," dedi. "Neden bir bardak limonata filan içmiyoruz?"

Ben, Arthur'a nasıl tepki vereceğini başlarda bilemiyordu. Arthur oynamaya geldiğinde genelde içeride oturuyor ve çocukları birlikte oynarken seyrediyordu. Ama arada sırada da onlarla birlikte trampolinin üzerinde zıplıyor ve George, Arthur'la birlikte gezintiye çıktığında da onu bakışlarıyla takip ediyordu. George'un bir gün bahçeden çıkmak isteyeceğini biliyordum. Ama yine de Arthur'la birlikte evimizin karşısındaki boş araziye gitmek istediğini söylediği gün kendimi gerçekten gergin hissettim. Birçok çocuk oraya futbol oynamak ya da ağaçlara tırmanmak için gidiyordu, ama daha önce hiç George'un bensiz evden çıkmasına izin vermemiştim. Her ne kadar George'u biraz serbest bırakmam gerektiğini biliyor olsam da, kendinize tutkalla

yapıştırmak istediğiniz bir çocuğu serbest bırakmak hiç de kolay değildi. George yaşıtı çocukların ebeveynleri olmadan dışarıda oynadıklarını biliyordu ve ben de onu sonsuza dek Ben'le kurduğumuz bu üçlü dünyaya hapsedemeyeceğimin farkındaydım.

İki şey beni George'un tek başına dışarı çıkması konusunda ikna etmişti. Birincisi Arthur'du. Tıpkı hiç büyümeyen yetişkinler gibi, Arthur gibi küçük yaşta olgunlaşan çocuklar da vardı ve bence onun ikinci adı 'aklıselim' olmalıydı. George'un otizmi hakkında Arthur'la hiç ciddi bir konuşma yapmamıştım, ama o kendiliğinden George'a dikkat etmesi gerektiğini anlamıştı. İkincisi de boş arazi tam olarak mutfak penceresinin karşısındaydı ve böylece George, Arthur'dan ayrılırsa onları görebilirdim. Bunu George'a da söyledim ve eğer Arthur'dan ayrılmaya kalkarsa bir daha asla dışarı göndermeyeceğimi de ekledim. Ne zaman araziye gitseler ben de bulaşık yıkamaya başlıyordum, böylece George'u gizli ajan James Bond gibi izleyebiliyor ve iyi olduğundan emin olabiliyordum. Ayrıca yanımda bir çift gözüm daha vardı, çünkü Ben onu her zaman takip ediyordu. George oynamak için dışarı çıktığında ya da uzaktan kumandalı arabasını araziye götürdüğünde kaldırıma yatıyor ve gözünü George'dan ayırmıyordu.

George ve Arthur birlikte dışarıda vakit geçirmeye başladıklarından beri George'un futbol oynarken ya da ağaçlara tırmanırken çok eğlendiğini görebiliyordum. Çoğunlukla Ben de onları yalnız bırakmıyordu. Bir gün Arthur'un kuzeni Charlie'yle birlikte oynamaya gittikle-

rinde onlara öğlen yemeği bile hazırladım. Çok eğleniyorlardı, ta ki George'un bir ağaçtan atlamak istemesiyle bir felaket yaşanana kadar. Arthur ve Charlie koşarak gelip bana George'un çitlere takılı kaldığını söylediklerinde yüreğim ağzıma geldi. Oraya gittiğimde yakasının çitlere takıldığını ve sarkmış sallanmakta olduğunu gördüm. Onu takıldığı yerden kurtardığımda bir daha dışarı çıkması için izin verebileceğimden emin değildim.

George'u eve getirdiğimizde parktaki çocukların ona "Ağaçtan atla da görelim," dediklerini söyledi. "Ben de yapabilir miyim diye denemek istedim. Çimlerin üzerine doğru atlamaya çalıştım."

George konuşurken, Arthur ona sert bir ifadeyle bakıyordu. "Ağaçların üzerinden atlamamalısın, George," dedi. "Çünkü bacaklarını incitebilirsin ve bir daha asla futbol oynayamazsın. Kim ne derse desin, neden böyle bir şey yapmak isteyesin ki?"

George, kanepede yanında oturan Ben'in üzerine eğilip, "Duydun mu?" dedi. "Ağaçların üzerinden atlamamalısın Ben. Bu çok yaramaz bir davranış."

Uzun zaman önce Michelle'le birlikte George'a yumurtaları kullanarak ne kadar kırılgan olduğunu anlattığımız günü düşünmeden edemedim. Her ne kadar bunu öğrenmek için bir ağaçtan atlaması gerekmişse de, sonunda bazı şeyleri anlıyor gibi görünüyordu. Ve George, Ben'le konuştuğunda gerçekten çok rahatlamıştım. George konuşurken Ben de miyavlıyordu.

Tıpkı biraz önce Arthur'un onunla konuşurken kullandığı ciddi sesi taklit ederek Ben'e, "Gülme. Bu hiç de komik değil," diyordu George.

George'un artık ağaçlardan atlamaya çalışmayacağını düşünüyordum.

O günden sonra George ve Arthur'un dostlukları iyice sağlamlaştı. George kısa zaman sonra, Lewis'e olduğu gibi Arthur'a karşı da korumacı bir tavır takınmış ve Arthur'a kötü söz söylemeye cesaret edenleri azarlar olmuştu.

Eğer Arthur'la dalga geçen biri olursa, "O benim gördüğüm en iyi futbolcu," diyordu. "O harika biri. Harika goller atıyor."

George, arkadaşına taparcasına hayranlık duyuyordu ve Arthur'a karşı inanılmaz cömert davranıyordu. Arthur da hiç onun iyi niyetini suiistimal etmiyordu.

"Büyükannemin bana doğum günüm için hediye ettiği çikolatalardan ister misin?" diye soruyordu George. "Pokémon kartlarımı da alabilirsin istersen."

"Bunlar çok pahalı şeyler," diyordu Arthur George'a, birlikte bilgisayar oynarlarken. "Neden bütün bir kutu yerine içinden yalnızca bir tane çikolata vermiyorsun?"

George çikolatayı uzatıyor ve Arthur'un baktığı yönün aksi istikametine bakıyordu.

"Sen benim en iyi arkadaşımsın," diyordu George, uzaklara bakarken ve tek kelime etmeden oyun oynamaya geri dönüyorlardı.

George'dan bu cümleyi ne zaman duysam kalbim yerinden fırlayacakmış gibi oluyordu. Çocuğu on yaşını geçmiş pek çok anne için bunların çok normal olaylar olduğunun farkındaydım, ama benim George'la, ilk gerçek arkadaşını edinmesi ve onunla sağlam bağlar kurması gibi önemli dönüm noktalarını yaşama fırsatım olmamıştı. Bu yüzden artık George içindeki gerçek karakterini ortaya çıkardığı için çok mutluydum. İçindeki sevecen ve kibar çocuk işte şimdi ortaya çıkmaya başlamıştı.

Arada bir küçük kavgalar da olmuyor değildi gerçi. George için hâlâ başkalarının kendi istedikleri gibi davranmalarına izin vermek çok zor bir işti ve oynadıkları oyun onun istediği gibi gitmiyorsa Arthur'a bağırmaya başlıyordu. Ama Arthur'un George'a gerçekten içerlediği tek an, George'un ona çöpleri yere attığı için kızdığı andı.

Arthur plastik bardağı yere attığında George, "Dünyayı hiç umursamıyor musun?" diye bağırmıştı. "Dünyanın plastikle dolu olduğunu bilmiyor musun?"

Bu Arthur'u biraz üzmüştü, çünkü George'un ona sürekli neyin ne olduğunu anlatmasından pek hoşlanmıyordu, ama sonunda yine barıştılar. İnsanları azarlamak George'un yeni edindiği alışkanlıklardan biriydi. Onca yıl ona neyin doğru neyin yanlış olduğunu öğretmeye çalıştıktan sonra, görgü kurallarının ne kadar önemli olduğunu öğrenmişti ve bu yüzden de bir çocuğun kaba davrandığını düşünüyorsa hiç çekinmeden bunu ona söylüyordu, her ne kadar bazı insanların ne yapmaları gerektiğini duymaktan çok hoşlanmıyor olduklarını ona defalarca söylemiş olsam da.

"Birilerinin onlara söylemesi gerekiyor, anne," diyordu. "İnsanların bazı şeyleri öğrenmesi gerekiyor. Gerçekten kontrolden çıkmış durumdalar."

Bunu duyduğumda gülümsememe engel olamadım. George her zaman karmaşık olanın kendisi değil de dünya olduğunu söylerdi. Tamamen haksız da sayılmazdı, çünkü etrafımızdaki bazı çocuklar gerçekten bazen çok vahşi olabiliyorlardı. Ama yine de gülmeyi bırakıp George'a, diğer çocukları azarlamasının onların hoşuna gitmeyebileceğini söyledim. George'la hayat böyleydi: Hayat sanki tilt oynamak gibiydi, bir hedefi vurur vurmaz, öbürünü hedef almanız gerekiyordu.

Çocukların pek çoğu George bir şeylerin nasıl olması gerektiğini ya da annelerinin dişlek olduğunu söylediğinde bunu anlayamıyorlardı. Ama Arthur, George'u olduğu gibi seviyordu ve George da Arthur'u çok sevdiği için gerçekten çok mutluydum. Hayat küçük adımlarla birbirimize yardım ederek ilerlediğimiz uzun bir yoldu ve George'un Arthur'la olan dostluğu büyük bir sıçramayı andırıyordu. Tabii ki bunu Ben sayesinde başarabilmişti.

Ben, giderek hakimiyet kurmaya başlamıştı. Krallığının sınırlarını anlamak biraz zaman almıştı, ama anladıktan sonra da topraklarını ele geçirmeye çalışan herkesin karşısında durmaya hazırdı.

Tavşanımız Pofuduk'un evin bir parçası olduğunu biliyordu. Her ne kadar ona zarar vermesinden endişeleni-

yorsam da, Ben onunla hiç ilgilenmedi. George, "Pofuduk, Ben'in evcil hayvanı," diyordu. "Kedileri sevmiyor çünkü alerjisi var. Ama Pofuduk'u seviyor." Bazen Pofuduk'la birlikte bahçede biraz güneşleniyorduk ve Ben de onun yanında geriniyordu. Sanki o da George gibi kendisinin bir kedi olduğunu düşünmüyordu ve bu yüzden de bir tavşan onu hiç mi hiç ilgilendirmiyordu.

Ama diğer hayvanlarla işler bu kadar da kolay değildi. Pofuduk söz konusu olduğunda ortaya çıkan kibar doğası mesele köpekler ya da diğer kediler olduğunda ortadan kayboluyordu. Bu iki şey Ben'in savaşçı doğasını ortaya çıkarıyordu ve bizim bildiğimiz sevimli, kibar kedi bu hayvanları gördüğünde bir Ninja savaşçısına dönüşüyordu.

Ben'i kurtardıktan sonra, birkaç başka kediye de acımış ve onları da beslemeye başlamıştım. Bazıları geldikleri gibi kayboldular, ama birkaç tanesi düzenli ziyaretçilerimiz haline geldi ve neredeyse her gün onlara yemek vermeye başladım. Daha önce Ben'e bıraktığım gibi arka bahçeye bir kap yemek bıraktığım kedilerden bir tanesi bir tekirdi. Bir diğeri yumuşacık tüylü bir dişiydi. Tekirin benim küçük barınağımın Oliver Twist'i olduğunu düşünüyordum, çünkü tıpkı onun gibi mutfak penceresinden bakıyor ve sürekli daha fazla yemek istiyordu. Ben, diğer hayvanlar dışarıda kaldığı sürece onlara toleranslı davransa da, kapıdan içeri patilerini atmayı denedikleri an olayların boyutu değişiyordu.

Sokak kedilerinden biri eşikten içeri patisini uzattığında Ben tıslıyor ve George da, "Onlara karşı kibar davran-

malısın," diyordu. "Sen de onlar gibi sokaklarda yaşadın ve bir zamanlar sen de onlar gibi açtın, değil mi?"

Ama Ben ona yalnızca öfkeli bir bakış atıyor ve sığınmak için kanepeye gidiyordu.

Burası benim evim George. Benim. Başka kimseyi istemiyorum. Anlamıyor musun? Diğer kedileri sevmiyorum.

Çoğunlukla olay çıkmasını engelliyorduk, ama sonra Buster adını taktığımız tekir kedi evi biraz daha keşfetmeye karar verdi. Ben, şimdiden bahçedeki çardağı sahiplenmişti ve önceleri oturup bahçemi seyrettiğim bu yer artık onun olmuştu bile. Yatakta ya da oturma odasında olmadığı zamanlarda mutlaka çardakta oturuyordu ve oradan olup biten her şeyi izleyebiliyordu.

Buster bahçeye girip oturma odasına açılan kapıya doğru süzüldüğü gün, George ve ben domates topluyorduk. Ben uyuyordu. En azından uyuyor gibi görünüyordu. Ama tekir kedi çardağın yanından geçerken gözleri birden bire açıldı ve Buster eve doğru birkaç adım daha attığında gözlerini kıstı. Şimşek gibi bir hızla yattığı sandalyeden fırladı ve tüyleri diken diken olmuş bir halde çimlerin üzerinde koşmaya başladı. Bir aslan gibi hırlıyordu.

Hadi git buradan! Defol! Ne cüretle evime girersin?

Ben, bütün hızıyla Buster'a doğru koşuyordu. Buster bu sırada arkasını döndü ve düşmanının ona bahçenin içinden yük treni gibi yaklaşmakta olduğunu gördü. Buster bir an bile duraksamadan kulaklarını arkaya itti ve Ben hırlayarak yanına yaklaşırken o da güvenli bir yer bulmak

için koşmaya başladı. Parmaklıkların üzerinden sıçrayarak gözden kayboldu. George ve ben ellerimizde domateslerle bakakalmıştık. Ben başı dik, gururla ve kuyruğunu sallaya sallaya bahçede koşarken, George gülüyordu. Ben, Buster'ın bir daha gelmeyeceğinden emin olmak için patikanın kenarına kurulurken halinden memnun gözüküyordu.

Ben'in o günkü zaferi kendine olan güvenini o kadar artırmıştı ki krallığının sınırlarını genişletmeye karar verdi. Garip bir şekilde krallığına benim arabamı da eklemeye karar vermişti. Ne zaman arabamı temizlesem, Ben evden çıkıp arabanın içine zıplıyor, direksiyonun üzerine kıvrılarak arabanın ön camından geleni geçeni seyrediyordu. Müzik dinleye dinleye George'la arabanın her yanını sabunluyorduk ve Ben de bizi izliyordu.

Güzel yıkıyorsunuz. Devam edin. Galiba şurada yıkamadığınız bir yer var. Değil mi?

Evin içindeyken bile hâlâ kendi bölgesini korumakta kararlıydı ve bu da pek çok soruna yol açıyordu. İki yatak odasının da jaluzisini kaldırmak zorunda kalmıştım, çünkü Ben kafasını sürekli çubukların arasına sokarak jaluzileri kırmıştı. Perde takmak da işe yaramadı, çünkü Ben tırmanmaya çalışırken pençeleriyle yırtmıştı. Mutfaktaki jaluzinin başına da aynı şey geldi. Ben, sürekli nöbette olan bir bekçi gibi davranıyordu. Bu göreve biraz ara verdiğindeyse pençeleriyle koltuğu, halıyı ya da sandalyenin bacaklarını tırmalayarak başka felaketlere neden oluyordu.

Ne zaman oturma odasına gitsem onu, uzun pençelerini esnetirken yakalıyordum. Tüyleri kabarıyor ve gözleri zevkten kaymış oluyordu. Kendinden geçmiş bir şekilde kumaşları tırmalarken zil zurna sarhoş birini andırıyordu. Ben için evimdeki kumaşları yırtmak Nirvana'ya ulaşmak gibi bir şeydi. Ona tırmalasın diye pelüşten bir tabure almak da pek işe yaramadı, çünkü bu, kumaşları yırtmak kadar eğlenceli değildi.

Ben'e "Lütfen artık durur musun?" diye bağırıyordum, onu salona girdiğimde pençelerini halıya saplarken ya da kanepenin bir köşesini daha tırnaklarıyla yırtmaya çalışırken gördüğümde.

Ama George sürekli arkadaşını savunuyordu. "O tırmalama tabureleri kediler için üretilmiş. Yani Ben için değiller," diyordu. "Halıları seviyor. Yani neden bu halı eskidiğinde yeni bir tane almıyoruz ki?"

"Çünkü para ağaçta yetişmiyor," diye çıkışıyordum ben de. "Yalnızca Ben tırmalamak istiyor diye ben sürekli yeni kanepeler, halılar, perdeler, jaluziler satın alamam."

"Ama Anne!" diye devam ediyordu George. "Ben bunu yapmayı seviyor ve hepimiz dünyaya yalnızca bir kere geliyoruz öyle değil mi?"

George'un ne demek istediğimi asla anlamayacağını biliyordum ve inanmayacaksınız ama yemin ederim ki ne zaman bu ince meseleyi konuşsak Ben hemen gelip yanımıza yatıyor ve tatmin olmuş bir gülümsemeyle bana bakıyordu.

Beni azarlayamazsın biliyorsun değil mi? Ben George'un kedisiyim ve o kadar iyi bir çocuk ki yapmak istediğim her şeye izin verecektir. Vazgeç artık, Julia. Kanepeyi olduğu gibi bırakmayacak kadar çok seviyorum.

Ben'in yaramazlıkları bazı sorunlara neden olsa da, çoğu zaman o kadar korkusuz davranıyordu ki kendimi gülmekten alıkoyamıyordum. Kovaladığı kediler kendi boyutlarında ve ağırlığında olsalar da kovaladığı köpekler onun iki katı kadardı. Kedilerden sonra, köpekler ikinci büyük düşmanlarıydı. Annemin köpekleri Oli ve Sally'yi önceleri görmezden gelerek hoş görmüş olsa da, daha sonra gerçek yüzünü göstermeye başlamıştı. Oturma odasının penceresinin pervazında oturarak, bizi ziyarete gelen Oli ve Sally'ye öyle bir bakıyordu ki kendimizi gülmekten alamıyorduk. Sanki onları hipnotize etmek ister gibi bir hali vardı.

Ama bizde kalması için eve bir köpek aldığımda Ben'in sabrı tamamen taştı.

Arthur ve annesi tatile gittiklerinde, Jedi adlı İngiliz buldoglarına bakmayı kabul ettim. Onu her zaman çok sevmiştim: Jedi'nin öyle tatlı bir ruhu vardı ki hasta olduğunda kendini bebekler gibi battaniyelere sardırıyordu, alışverişe çıktığımda arabada yan koltuğa oturmak kadar hoşuna giden başka bir şey de yoktu. Ama Ben'in tüm yapmak istediği bu yeni misafirimizin gözünü korkutmaktı. Jedi rahat rahat çişini bile yapamıyordu, çünkü Ben onu gittiği her yerde takip ediyor ve öyle sert bakışlar atıyordu ki Jedi korkusundan ne yapacağını şaşırıyordu. Yapabildi-

ğim tek şey Jedi'nin tuvalet ihtiyacı olduğu her seferinde onunla birlikte bahçeye çıkmaktı. Ama bir akşamüstü her şey çığırından çıktı.

"Ben bisiklete binmeye gidecek," diye bağırdı George ve ben de Jedi'nin içeride olup olmadığını görmek için oturma odasına yöneldim.

Jedi yüz seksen derece dönerek sırtındaki bir şeyden kurtulmaya çalışıyordu. Uzun siyah bir gölge, beyaz bir tüy yumağı: bir kediydi bu. Ben, Jedi'nin sırtına öyle bir tutunmuştu ki sanki mekanik bir boğanın üzerindeymiş gibi görünüyordu.

"Bırak onu," diye bağırdım. "Zavallı köpeği rahat bırak!"

Ama Ben bırakacak gibi görünmüyordu. Jedi acıyla havlayarak bahçeye doğru koşarken bile pençelerini daha derinlere geçirmeye devam ediyordu. Burada da çaresizce sırtındaki saldırganından kurtulmaya çalışıyordu. Ben bütün kuvvetiyle asılmaya devam edince, Jedi büyük bir hamleyle onu sırtından atmayı başardı. Ben havaya fırladı ve yere düşer düşmez de hemen saldırı pozisyonunu aldı. Sonunda özgür kalan Jedi, yere uzandı ve bana patilerinin arasından afallamış bir bakış attı. Ben o sırada etrafta koşturmaya başlamıştı. Her ne kadar Jedi tarafından fırlatılıp atılmış olsa da, Jedi'yi korkutmayı başarmıştı. Bu Ben için bir zaferdi ve artık daha fazlasını tatmak istiyordu.

Haftanın sonunda Jedi kendi evine döndüğünde, Ben evimizin önündeki ağaçların birinin üzerinde oturup

Jedi'nin yürüyüş yapmak için dışarı çıkmasını beklemeye başladı. Çoğu zaman yalnızca tehdit eden gözlerle bakıyordu, ama bir keresinde çalıların arasından Jedi'nin üzerine atlamıştı. Bir keresinde bir Staffordshire terrier'i araba yoluna adım atma hatasını yaptığında, Ben arka bacaklarının üzerinde şaha kalkmış ve patileriyle köpeğin yüzünü tokatlamaya başlamıştı.

Kendi hükmettiği alanı korumanın anlamı onun için yalnızca pratik bir faydadan ibaret değildi, aynı zamanda bundan zevk de alıyordu. Hayvanlara sataşmanın ne kadar eğlenceli olduğunu fark ettiğinde, kısa zamanda kusursuz bir kurban bulmuştu kendine: Wendy'nin Yorkshire terrier'i Scruffy. Yaz boyunca Wendy evi havalandırmak için kapıyı açtığında Scruffy'nin evde güvenli bir şekilde kalmasını sağlamak için oturma odasının kapısına bir bebek parmaklığı yerleştiriyordu. Ben, Scruffy'nin parmaklıklar ardında olduğunu fark ettiğinde, ne zaman Wendy'nin kapısının açık olduğunu görse hemen kapıya koşuyor, merdivenlerde oturuyor ve evin içine bakıyordu. Scruffy ne zaman Ben'i görse çılgına dönüyor ve zıplayarak parmaklıkların üzerinden atlayıp Ben'e ulaşmaya çalışıyordu. O kadar ufak bir köpekti ki bunu başarması elbette mümkün değildi, ama Ben ona çektirdiği azabın her dakikasının keyfini çıkarıyordu. Hiçbir şekilde Wendy'nin evine adım atmıyor ya da zavallı Scruffy'nin yanına yaklaşmıyordu. Bunun yerine Scruffy'nin erişemeyeceği bir uzaklıkta oturarak içeri bakıyor ve Scruffy'yi çılgına çeviriyordu.

Ben'in diğer kedilere ve köpeklere karşı önyargılı olduğunu biliyordum, ama zamanla gördüm ki insanlara karşı da objektif davranmıyordu. Önceleri Ben'in arkadaş canlısı bir kedi olduğunu düşünüyordum, çünkü Ben bizim sevdiğimiz herkesi çok seviyordu. Annem uğradığında hemen koşarak onu karşılıyor; Nob, Tor ya da Boy geldiğinde hemen yere serilerek karnını sevdirmeye çalışıyordu. Kapıyı çalan Wendy olduğundaysa kapıya doğru öyle hızla koşuyordu ki, kapıyı kırarak diğer tarafa geçeceğini zannediyordum.

Ama aylar geçtikçe, onun çok daha seçici davrandığını fark etmeye başladım. Bilirsiniz, bazı insanların sürekli problemleri vardır ve konuşurken sürekli çay içmek isterler. İsmine şimdi Sue diyeceğimiz bir kadınla tanışmıştım. Sürekli bazı sorunları vardı ve bunları da hep benimle konuşmak istiyordu. Sue gece gündüz çıkıp geliyor ve sürekli tükenmiş bir halde oluyordu. Kanepede oturarak onu dinliyordum,George da bu sırada ortalarda gezinip duruyordu. Genellikle insanlara karşı kibar davranıyordu, ama Sue'nun kalıcı dövmeyle çizilmiş kaşları George'a bir palyaçoyu hatırlatıyordu ve George da bundan hiç hoşlanmadığı için kadına karşı bir türlü ısınamamıştı.

Ben de Sue'ya hiç yaklaşmıyordu. Kendi kendime, bir gün Sue'ya ziyaretlerinin bazen rahatsız edici boyutlara ulaştığını söyleme cesaretini gösterip gösteremeyeceğimi sorup duruyordum. Ama bunu yapma fırsatım hiç olmadı çünkü bir gece Sue bize uğradığında George'a doğru yalpalayınca, Ben birden arkadaşını savunmak için ona

tırnaklarını geçiriverdi. Ve bir daha Sue bize asla uğramadı. Belki yalnızca bir tesadüftü, ama belki de artık suyunun ısındığını anlamıştı. Sue'ya ondan hoşlanmadığımızı söyleyemeyecek kadar yumuşak bir insandım, ama Ben çok kesin bir dille hepimizin ona karşı neler hissettiğini anlatmıştı. İnsanlara saldırmaması gerektiğini düşünsem de, hepimizin adına Sue'ya tepki vermesi içten içe çok hoşuma gitmişti. Eğer diğer kedilere ve köpeklere karşı da biraz kibar olsaydı hayat gerçekten mükemmel olurdu.

Birçok insanın evcil hayvanlarıyla konuşurken kullandıkları bir ses tonu var. Bazen bu ses tiz ve ince bir ses, ama bazen de pes ve boğuk bir ses. İster köpeğiyle konuşuyor olsun, ister hamsteriyla ya da hangi hayvanı varsa onunla, genellikle bu sesi hayvanlarıyla baş başa olduklarında kullanırlar, çünkü alay konusu olmaktan korkarlar. Ama ben bunu hiç umursamıyordum. George ve ben kedi seslerimizi hangi konuyu konuşursak konuşalım kullanıyorduk ve nerede olduğumuzu da çok umursamıyorduk. Kedi sesi bizim hayatımıza neşe katıyor, bizi birbirimize yaklaştırıyordu. Bu nedenle eve gelen misafirlerimiz, mesela annem, Boy, Nob ya da Tor bizi kedi sesimizle konuşurken duyuyorlardı ve sonunda bu sesin George'a iyi geldiğini gördüklerinde onlar da bu sesi kullanmaya başlamışlardı. Nob ya da Boy'un bu sesle konuştuğunu bir düşünsenize! Birisi taksi şoförü bir diğeri de kanalizasyon teknisyeniydi. İkisi de bu tiz kedi sesiyle konuşuyorlardı çünkü George'a yardımcı olabilecek her şeyi denemeye

hazırlardı. Hiçbirimiz neden kedi sesiyle konuşmanın bu kadar etkili olduğunu anlamamıştık, ama George'un bu sesle konuştuğunda daha önce söylemediği şeyler söylemeye başladığını görebiliyorduk.

George, annem bizi ziyarete geldiğinde, "Büyükannem bir emekli," diyordu Ben.

O da özel sesiyle, "Evet, öyleyim," diye ekliyordu.

"Ayrıca o yaşlı biri," diyordu George. "Annemin başına ne gelirse gelsin hemen annesini arar çünkü o bir emekli ve her şeyi biliyor."

Kedi sesi hepimize George'un dünyasına açılan bir kapı sunmuştu. George daha önce hiç yapmadığı bir şekilde, sorular sormaya ve yanıtlarını dinlemeye başlamıştı. Daha önce annem George'a benim çocukluğumdan bahsederken o hiç aldırmamıştı, ama şimdi annem bu hikayeleri anlattığında George gülüyordu. Büyükbabamın kazara balon yuttuğumda nasıl sırtımı yumrukladığını duymak ya da plastik çay setimden bir fincanı uçan balona bağlayıp gökyüzünde kaybolduğunu gördüğümde nasıl günlerce ağladığımı dinlemek hoşuna gidiyordu.

George kıkır kıkır gülerken annem de kahkahalarla, "Yüzünü görmeliydin," diyordu.

Kedi sesi George'un Ben hakkında konuşmasını hatta onun üzerinden kendini ifade etmesini de sağlıyordu, çünkü böylesi onun kendi adına ya da kendi hakkında konuşmasından daha kolaydı. Ben'le geçirdiğimiz ilk yıl dolarken, acaba bunu George'la diğer meseleler hakkında

konuşurken de kullanabilir miyim diye düşünüyordum. Disiplin meselesi bunlardan biriydi. George'u azarlamak bizi hiçbir yere götürmüyordu, çünkü pek çok kural onun için hiçbir şey ifade etmiyordu ve zamanla bunun sebebini de anlamaya başlamıştım.

Bazı kurallar çok açıktır, öyle değil mi? Örneğin George'un kimseye zarar vermemesi gerektiğini anlaması gerekiyordu. Ben de böylece o küçükken başkasını ısırdığında ben de onu ısırıyordum ya da bir çocuğun kâküllerine asıldığında ben de onun saçını çekiyordum. Çoğunlukla George'un ona öğretmeye çalıştığım şeyi anlaması yıllar sürüyordu ve ona başkalarının canını acıttığını anlatmaya çalıştığımda kaç kere yere yatıp kolunu kırdığımı ya da ayağını burktuğumu iddia ederek ambulans çağırmamı söylediğini hatırlamıyorum bile. Zamanla bu tip kuralları anlamış olsa da, diğer bazı kuralları anlatmak daha da zor olabiliyordu. Çünkü bu kuralların birçoğu siyah ya da beyaz gerçeklerle değil, daha çok duygular ve inceliklerle ilgiliydi. Bu nedenle de George'a hiç mantıklı gelmiyordu. Bu tip kuralları ona anlatmak sanki gökyüzünün yeşil benekli ve pembe olduğunu söylemek gibiydi. Ama şimdi artık bu kuralları ona anlatmak için Ben'i kullanabilirdim.

İşe geğirme meselesiyle başladım. George'un gerçekten çok yüksek sesle geğirme gibi bir alışkanlığı vardı ve bu beni gerçekten çok rahatsız ediyordu, çünkü onun görgü kurallarını mümkün olduğu kadar öğrenmesini istiyordum. Geğirme konusunda George'a ne söylersem söyle-

yeyim, kesinlikle bu huyundan vazgeçmemişti. Ben de bu nedenle farklı bir yaklaşım denemeye karar verdim.

Bir gün masada otururken George geğirince, "Bu Ben'in hiç hoşuna gitmiyor," dedim.

Ben bunları söylediğim sırada yüzünde hiçbir değişiklik olmadı ve düşünürken bir dakika kadar sustu.

"Öyle mi?" diye sordu daha sonra.

"Evet."

"Neden?"

"Çünkü bunun kaba bir davranış olduğunu düşünüyor ve Ben kaba olmaktan hiç hoşlanmıyor."

"Gerçekten mi?"

"Evet. Ben çok kibar bir kedi. Geğirmek hiç ona göre değil."

George bunun üzerine hiçbir şey söylemedi, ama bu konuşmanın hemen ardından, ne zaman geğirmek istese, kağıt peçete alma bahanesiyle odanın dışına çıkmaya başladı. Peçeteyle ağzını kapatıyordu, hâlâ çok ses geliyor olmasına rağmen en azından bu bir başlangıçtı. Ama daha sonra her öğrendiği yeni şeyde yaptığı gibi bunu da abarttığını gördüğümde gülüyordum. Ben'in kibar bir kedi olduğunu anladıktan sonra, kazara yanında geğiren herkesi uyararak bunun doğru olmadığını söylüyordu.

Çok ciddi bir tavır takınarak, "Ben bundan hiç hoşlanmıyor. Bunun çok kaba bir davranış olduğunu düşünüyor," diyordu.

Kedi sesiyle konuşmak yalnızca benim onunla değil onun da benimle daha iyi iletişim kurmasına neden oluyordu. Kitaplara karşı hiç ilgili olmasa da, kendi içinde çok fazla hikâyesi olduğunu gösteriyordu. Yalnızca bu hikâyeler kâğıt ve kelimeler kullanılmadan dile geliyordu.

George bir gün, "Kumdan kaleleri seviyor musun sevmiyor musun?" diye sordu Ben'e, birlikte kumda otururlarken. Ben kafasını kaldırmış ona bakıyordu.

"Seviyorum, hatta en çok da Windsor Kalesi'ni seviyorum, ama onu kumdan yapmamışlar," diye yanıt veriyordu George daha sonra Ben'i taklit ederek.

"Şimdi sana bir kale yapacağım," diyordu George. "Ama senin kovanın içinde kalman gerekiyor çünkü eğer kalenin kapılarını açarsam su kalenin etrafına yayılır ve senin de patilerin ıslanır. Anlaştık mı beyefendi?"

Bir kere daha Ben'in adına soruyu yanıtlıyordu. "Tamam, söylediklerini yapacağım ve ıslanmaktan hiç hoşlanmıyorum bu yüzden lütfen ıslanmama izin verme tamam mı, George? Yalnızca dalış kıyafetlerimi giydiğim zaman ıslanabilirim, ama onları da tatilde kullanmak istiyorum."

"Ama suyun altında balıklarla birlikte yüzmekten hoşlanmıyor musun?" diye soruyordu George. "Ben yüzdüm ve balıkları da gördüm. Bütün balıklar masmavi denizde yüzüyorlardı. Masmavi denizde."

O gün Lewis de bizimle birlikteydi ve trampolinde zıplamaya başlamadan önce korsan kıyafetleri giymişti.

George ağırbaşlı bir şekilde Ben'e baktı ve "Senin de Lewis gibi bir korsan kıyafetin var, öyle değil mi?" diye sordu. "Ama seninkiler gerçek bir korsan kıyafeti, çünkü sen Johnny Depp'in dublör kedisiydin öyle değil mi?"

George konuşurken Lewis zıplamaya başlamıştı bile.

"Ben, Süpermen'in dublörüydü," diyordu George, Lewis'e. "Çok zayıf olduğun için trampolinden fırlayıp uçacak olursan, Ben kanatlarını takıp seni kurtaracak. Ben bir kedi değil. Ben dublör bir kedi."

George bu hikayeyi anlatırken Lewis ve ben kahkahalara boğulmuştuk. George bizim yüzümüze bakmasa da bizim bu hikayeye gülüyor olmamızdan büyük keyif alıyordu.

"Lewis'e nasıl Johnny Depp gibi dövüşeceğini göstereceğim," dedi George, Ben adına. "Aya dokunabilecek kadar yükseklerde uçmak George'un çok hoşuna gidiyor. Annemin bizim korsan olduğumuzdan haberi yok, ama öyleyiz değil mi? Öyle olduğumuzu biliyoruz. George ve ben."

10

Bekâr anne olmak çocuğunuzla hep baş başa olmanız anlamına gelir. Onunla gece gündüz birlikte olan ve ihtiyaçlarını bilen dünyadaki tek kişi sizsiniz ve hele ki çocuğunuz otizmliyse, çocuğunuzun pek çok şeye ihtiyacı olur. Howard, George'a iyi babalık ediyordu; beraber yüzmeye ya da sinemaya gidiyorlardı, ihtiyacım olduğunda birkaç saat George'a bakıyordu ve ilk yılbaşımızı da birlikte yeni evimizde geçirmiştik. Ama bütün gün birlikte değildik ve bu da kötü bir gün geçirdiğimde sohbet edecek, bazen her şey çok fazla geldiğinde birkaç dakikalığına George'u emanet edecek ya da omzunda ağlayacak kimsenin olmadığı anlamına geliyordu. En azından Ben gelene kadar durum böyleydi.

Ben ailemizin bir parçası olmadan önce, George ve ben, George okulda olmadığı zamanlarda, günün her dakikası birlikteydik. Bazı zamanlar gerçekten bir sorusuna daha yanıt verebilecek ya da söylediği şarkılara bir dakika daha katlanabilecek gücüm kalmıyordu. George'un aklına bir

şey girdiğinde onu çıkarması gerçekten çok zor oluyordu ve sürekli peşimde bir gölge gibi beni takip ederek aklına ne gelirse onu söylüyordu. Yemek ve zaman, sürekli konuştuğu konulardan en önemlileriydi.

"Akşam yemeğini ne zaman yiyor olacağım?" diye soruyordu okuldan gelir gelmez.

"Bir saat kadar sonra," diye yanıt veriyordum.

"Saat kaçta?"

"Beşte."

"Ne yiyeceğim?"

"Yumurta ve kuru fasulye."

"Kaç yumurta?"

"Bir."

"Ama çok kızarmış olmasın."

"Hayır George. Tam istediğin gibi."

"Sarısı cıvık mı olacak yoksa katı mı?"

"Kenarları katı olacak ve ortası da cıvık," diye yanıt veriyordum ben de, bunun en sevdiği hali olduğunu bilerek.

"Yanında kızarmış patates de olacak mı?"

"Evet, istersen."

"Yumurtanın beyazı büyük olacak mı?"

"Çok değil."

Daha sonra bir dakika kadar düşünüyor ve sonunda, "Hayır," diye bağırıyordu. "Soslu makarna istiyorum."

"Tamam."

"Normal sos mu yapacaksın?"

"Evet, George."

"Hayır, kızarmış patates ve yumurta istiyorum."

"Tamam."

George biraz sussa bile, yeniden konuşmaya başlaması için aradan yalnızca bir saniye geçiyordu.

"Anne, anne, anne, anne," şakımaya başlıyordu beni oda oda takip ederken. "Anne, anne, anne, anne."

"Efendim, George?"

"Yumurta ve patates kızartması istiyorum."

"Tamam."

"Saat kaçta yemek yiyeceğim?"

"Beşte."

"Ne kadar zaman kaldı?"

"Bir saat yirmi dokuz dakika."

"Kaç dakika yapıyor?"

"Seksen dokuz."

"Kaç saniye yapıyor?"

"Beş bin üç yüz kırk."

"Bugünkü yemeğim hoşuma gitmedi."

"Neden?"

"Yoğurdun tadı hoşuma gitmedi."

"Öyle mi?"

"Her zaman yediğim yoğurttan farklıydı."

"Öyle olduğunu sanmıyorum, George."

"Evet, öyleydi."

Bir defasında ona çilekli yoğurt yerine ahududulu yoğurt vermiştim ve bunun hakkında susmak bilmiyordu.

"Elmam dünkü kadar sert değildi."

"Öyle mi?"

"Meyve suyumun da tadı değişikti."

"Gerçekten mi?"

"Ilıktı."

Bazen uzaklaşmayı deniyordum, ama George bir türlü susmuyordu.

"Tereyağı bisküvilerimin kenarından çıkıyordu. Bir daha onları öyle görmek istemiyorum."

"O zaman onları öyle yemek zorunda değilsin, George."

"Bir daha onları yemek istemiyorum."

"Biliyorum George."

"Bir daha bisküvi istemiyorum."

"Tamam George."

"Bisküvi istemiyorum."

Durmak bilmiyordu. George'a başımın ağrıdığını söylemem ya da bütün sorularına yanıt vermem bile durumu değiştirmiyordu. Konuşmaya devam ediyordu.

"Annen biraz yorgun," diyordum.

"Ryan bugün soluğunu üzerime üfledi. Ağzı peynir ve soğan kokuyordu."

"Öyle mi?"

"Evet ve James de beni itti."

"Öyle mi yaptı?"

"Koridorda. Koridorda. Koridorda. Kulağında sarı şeyler var. Midemi bulandırıyor. Ona bakamıyorum."

Beni her yerde takip ediyordu. Küçük mutfağımızda yemek yaparken yanı başımda duruyordu, ben de ona takılıp düşüyordum. Banyo yaparken klozetin üzerinde oturuyordu. Geceleri dişlerimi fırçalamaya gittiğimde tam arkamda duruyordu. Beni yalnız bırakmasını sağlamanın tek yolu, dikkatini dağıtmaktı. Bazen ona saklambaç oynamayı teklif ediyordum ki böylece yorganın altında biraz da olsa uzanma fırsatı buluyordum. George evin içinde beni ararken ben yorganın altında karanlığın beni yutmasını umuyordum.

Ama Ben, George'un hayatını değiştirdiği kadar benimkini de değiştirmişti. George'la oynadığı zamanlarda benim de yalnız başıma geçirecek birkaç dakikam oluyordu. Kısa bir duş için ortadan kaybolabiliyor ya da bahçede sessizce gülleri buduyordum. Ben, George'un neye ihtiyacı olduğunu anladığı kadar benim bitkin olduğum zamanları da anlıyordu. Yorucu bir günün sonunda genelde bitkin düşüyordum. George nihayet uykuya daldığında yanında

biraz oturup gerçekten uykuya daldığından emin olana kadar bekliyordum ve Ben de hemen kucağıma zıplıyordu.

"Uzun bir gün daha geçirdik, Babu," diye iç çekiyordum, bir yandan tüylerini okşayarak. O da bana bakarak mırıldamaya başlıyordu.

Bu sesin bende nasıl bir etki yaptığını anlatmam gerçekten imkânsız. Denizin ritimli dalgalarını ya da raylarda ilerlemekte olan bir trenin tıkırtısını anımsatıyordu. Her anne elinden gelenin en iyisini yapıp yapmadığı konusunda endişe duyar, ama tek başına olmak, bu korku ve kaygıları konuşacak kimsenin olmaması çok zor bir durumdur. Uyumakta olan George'un yüzüne vuran loş ışığı seyrederek onun yanında otururken düşünceler kafamda uçuşurdu. Ama Ben'in okşandığı sırada çıkardığı mırıltılar beni biraz olsun yatıştırıyordu. Huzur veren varlığıyla bize göz kulak oluyor, hem neşemize hem de dertlerimize ortak oluyordu.

George'un en azından birkaç saat uyuyacağından emin olduktan sonra, aşağıya inip bacaklarımın arasında dolanıp duran Ben'in eşliğinde ortalığı topluyordum.

Bir dakika olsun otur, Julia. Biraz olsun dinlen. Yapılacak işler bir yere kaçmıyor.

Ben de böylece oturuyor ve Ben'i okşamaya başlıyordum ve onu sevdikçe üzerimdeki yükün biraz olsun azaldığını hissediyordum.

Nasılsın? İyi misin? Bana biraz daha sarılmak ister misin?

Ben'le geçirdiğim bu sayılı dakikalar sakinleşmeme yardımcı oluyordu. George'un sağlığı ve kendi sağlığım

hakkında endişelenmeyi, okulda olanları düşünmeyi, acaba bir gün bana sarılmayı ya da 'seni seviyorum' demeyi öğrenecek mi diye düşünmeyi bırakıp Ben'le sohbet ediyordum. Bu sohbet, her şeyi daha dayanılır kılıyordu. Deli olduğumu düşünebilirsiniz, ama durum gerçekten de böyleydi.

Ben'in bana armağan ettiği en önemli şey, George'a olan sevgisiydi. O kadar güçlü bir sevgiydi ki bu, başlarda anlamakta zorlanmıştım. Hatta ikisi arasında var olmayan bir bağın hayalini kurup kendimi mutlu etmeye mi çalışıyorum, diye de düşünmüyor değildim. Yalnızca Ben'in nasıl olup da her şeyi kavrayabildiğini gerçekten anlamıyordum. George sessizse hemen ortalarda hoplayıp zıplayarak onu neşelendirmeye çalışıyordu. George aşırı heyecanlıysa bir yere sakince uzanıyor, George da onun yanına uzanana kadar öylece yatıyordu.

Ama zamanla aralarındaki bağı sorgulamamayı öğrendim. Bu özel bağ işte oradaydı ve yavaş yavaş George'un içinde, derinlerde bir şeyleri ortaya çıkarmaya başlamıştı. Başka bir canlıyı sevebilmeyi ve onunla ilgilenebilmeyi öğrenmişti. Ben de onu çok seviyordu. George yukarıda uyurken biz aşağıda kanepeye oturduğumuzda, Ben kucağıma zıplıyor, patilerini boynuma doluyordu. Uzun süredir ihtiyaç duyduğum ilgiyi gösteriyor, mırıldanarak bana bakıyordu.

George çok tatlı bir çocuk, biliyorsun. Ne kadar kibar olduğunu, benimle ne kadar güzel oynadığını görebiliyorum. Birlikte gerçekten çok eğleniyoruz.

Ben ikimiz için de farklı şeyler ifade ediyordu: George için, içindeki güzelliklerin ortaya çıkmasını sağlayan bir oyun arkadaşı; benim içinse en zor günlerimde bile beni rahatlatan, her şeyin iyiye gideceğini hissettiren dost.

George ve ben arabadaydık. Güneşli bir gündü ve Londra'nın dışındaki banliyölerden biri olan Cranford'a gidiyorduk. Heathrow'dan yalnızca birkaç kilometre uzaklıktaydı. Her ne kadar havaalanına çok yakın olsa da, Cranford'da her şeyden uzaklaşabilmeniz mümkündü. Orada çocukken sürekli gittiğimiz büyük bir park vardı. Anayoldan çıktıktan sonra, babam ara yollardan birine girer ve sonra arabayı nehrin üzerindeki köprüye sürerek oraya park ederdi.

"Haydi bakalım," derdi arkada oturan bana, Tor'a, Nob ve Boy'a. "Bakalım en çok kim yakalayacak?"

Ve daha sonra da hepimiz arabadan çıkar ve suya inerek kurbağa yavrularını yakalamaya çalışarak birkaç saat geçirirdik. Daha sonra annemle babam çimlerde uzanırken biz de ormanda kovboyculuk oynardık. Oynamaktan yorulduğumuzda da, bizi bir araya toplarlardı ve yakaladığımız kurbağaları saymaya başlardık. Saydıktan sonra da hepsini yeniden suya bırakmamızı söylerlerdi.

Yıllardır ben de George'la aynı şeyi yapıyordum: Bugün olduğu gibi havanın güzel olduğu zamanlarda arabaya atlıyor ve betonlardan biraz uzaklaşıp doğayla baş başa kalmak için Cranford'a gidiyorduk. O gün ilk önce annem

için biraz alışveriş yapıp sonra aldıklarımızı ona bırakmamız gerekiyordu. Hounslow bayırının yanından geçerken George da pencereden bakıyordu.

"Ben eskiden bu bayırda Dick Turpin'le[3] birlikte ata binerdi," dedi George, kedi sesiyle.

"Biner miydi?" diye sordum.

"O zamanlar Britanya'daki en korkutucu yer bu bayırlardı. Ben hiç korkmamıştı, ama Dick Turpin korkmuştu. Birlikte karanlıkta at sırtında kilometrelerce gitmişlerdi."

George, Dick Turpin'in Hounslow bayırından nasıl atla geçtiğini, hem o hem de atı bir şeyler içebilsin diye nasıl Bell birahanesinde bir mola verdiğini anlata anlata bitiremiyordu.

"Demek Ben ve Dick Turpin birlikte bayırda ata bindiler?" diye sordum.

"Evet. İkisinin de silahı vardı." Pencereden dışarı baktı. "Ama bayır şimdi park alanı ve çöpler yüzünden mahvolmuş durumda. Ağaçların çoğu kesilmiş ve etraftaki trafik, ağaçların havasını kirletmekten ve etrafa egzoz dumanı saçmaktan başka bir şey yapmıyor."

George büyüdükçe giderek çevre konusunda daha fazla bilinçleniyordu ve biz de bu konular hakkında sık sık konuşuyorduk. Plastik poşetlerin kuşlara ve balıklara nasıl zarar verdiğinden, doğayı korumak için çöpleri nereye attığımıza dikkat etmemiz gerektiğinden konuşuyorduk. Ge-

3 Dick Turpin, 1705-1739 yılları arasında Hounslow'da yaşamış İngiliz haydut.

orge ona söylenen her şeyi zihnine kaydediyordu; bütün verileri aklına yazıyordu. Annemin evinin önünde arabayı durdurduğumda, karşıdaki askerî binalara bakıyordu.

"Ben, on sekiz yaşıma geldiğimde asker olmamı istiyor," dedi. "İyi bir asker olacağımı düşünüyor. Ben, savaşa katılana kadar iyi bir askerdi, ama bir silahla koşarak insanları vurmak kolay değildi. Ben, hiç ateş etmedi. Ateş etmeyi sevmiyor. Yalnızca 'bom-bom' dediğinde herkes kaçışıveriyordu."

"Nereye gidiyorlardı?"

"O bilmiyor. Ama kolundan ve ayağından yaralanmıştı. Çizmelerini uçurmuşlardı ve şapkasında da bir delik vardı. En iyi arkadaşını kaybetmişti. O çok gençti ve şimdi bütün ailesi onun arkasından ağlıyor."

"Üzülmüşler mi?"

"İlerlemeli, botlarını parlatmalı ve bir çadırın içinde uyuyarak bombalardan uzak durmalısın. Yerde açılan çukurlarda saklanmalısın. Eğer sende DEHB varsa askere gidemezsin. Ben askere gidebilirim çünkü artık bende DEHB yok. Öyle değil mi anne?"

Yüzünü başka bir tarafa çevirmiş olan George'a baktım.

"Şimdi çok daha iyisin," dedim. "Sen iyi bir çocuksun."

Pencereden bakarken daha fazla konuşmadı. Ama ben biraz önceki sohbetimize geri dönmek istiyordum. Sohbeti sürdürebilir miyiz merak ediyordum. Çünkü bu şekilde sohbet ettiğimiz her seferinde zaman duruyor ve biz de kendimizi konuşmanın içinde kaybediyorduk, tıpkı o anda olduğu gibi.

"Peki, Ben ordudan neden ayrıldı?" diye sordum.

"O bir müzisyendi ve trompet çalıyordu," diye yanıt verdi George. "Daha sonra yaralandı, ama geri dönmedi, çünkü oradakiler çok patron patron davranıyorlardı."

George sürekli kelimeleri böyle yinelerdi. Bu onun hep yaptığı bir şeydi.

"Ayrıca tempolu koşmayı da sevmiyordu ve askere gittiğinde hafta sonları yan gelip yatamazsın," diyordu. "O aptal değil. Uzanmayı seviyor."

"Savaştan sonra ne yaptı?" diye sordum.

Askerî binalara bakarak, "Askeriyenin giriş kapısında çalıştı," dedi. "Ama bir gün birisi onu 'pisi pisi' diye çağırınca bu onun hoşuna gitmedi. Silahı ağır geldi ve yere düştü. Silah ateş aldı. Bir kişi öldü, ama bu tamamen kazaydı. Suç işlenmemişti, cinayet de değildi. İşte bu yüzden Ben artık evde." Askeriyeye bakıyordu.

"Nöbetçiye selam!" diye bağırdı George birden. "Nöbetçilere selam! Uygun adım marş! Bir, iki, üç! Marş, bir, iki, üç!"

Sürekli bunu tekrarlayıp duruyordu. Arabadan inip annemin evine doğru yürümeye başladım.

"İşte istediğin alışverişi yaptım," diye seslendim ona.

"Bir fincan çay içmek ister misin?"

"Hayır, gitmem lazım. George konuşmaya başladı."

"Konuşmaya mı başladı? Ne demek istiyorsun?"

"Konuşmaya başladı işte. Yani gerçekten bir şeyler anlatmaya başladı. Ben hakkında bir şeyler anlatıyor."

Annemin cevabını beklemedim ve arabaya döndüm. Döndüğümde George kendi kendine bir şeyler söylemeye devam ediyordu. Yeniden dikkatini toplamasını sağlamam gerekiyordu.

"Eskiden askerî bölgedeki diskolara giderdim. Henüz gençken," dedim yüksek sesle.

George bağırmayı bırakıp konuşmaya başlamıştı. "Biliyorum. Sen çok şımarık biriydin. Hatta sana 'şımarık patron' diyorlardı."

Arabayı çalıştırırken gülmeye başlamıştım. "Şu ağacın tepesindeki kediye baksana," diyerek hayali bir kediyi işaret ediyordum. Ama ikimizin de gerçekmişçesine onu gördüğümüzü düşünüyordum. "Umarım düşmez."

"Hayır düşecek. Ben onu tanıyor. O hep hastanelik oluyor, çünkü her hafta mutlaka bir yerlerden düşüyor. Bir kahraman olduğunu düşünüyor ve sürekli ilgi çekmek istiyor."

Kısa bir süre sonra Cranford'daki nehre giden ara yola girmiştik ve hemen sonra da o tanıdık yol önümüzde uzanıyordu.

Kedi sesimle konuşmaya başlayarak, "Büyükbaban her zaman buraya geldiğimizde kornaya basmamız gerektiği-

ni, çünkü insanların bizim geldiğimizi bilmesi gerektiğini söylerdi," dedim. "Biz balık tutarken birisi kornaya bassa biz de çok heyecanlanırdık, çünkü onların bize selam verdiğini düşünürdük."

Köprüye doğru ilerlerken yavaşlıyorduk. George bu sırada sessizce oturuyordu, ama köprünün üzerine varır varmaz birden bire doğruldu.

"Bipbiiiiip!" diye bağırmaya başladı. "Biz geliyoruz. Köprünün altındaki balıkların seslerini duyabiliyoruz. Ben balıkları tanıyor, çünkü bisikletiyle her zaman köprüye gezmeye gelir. Ama tuttuğu balıkları her zaman suya geri atar."

George yeniden sohbete başladığında yüksek sesle kahkaha atacak kadar sevinmiştim. Bugün gerçekten sohbet havasındaydı.

"Evet. Ben ve arkadaşları balık tutmak için buluşuyorlar. Ben her zaman en çok balığı tutuyor, çünkü onun büyük amcası eskiden çok iyi balık tutardı. Ördekler gelip onu balık tutarken izler ve onun reçelli sandviçlerini isterdi. Arkadaşının jambonlu sandviçi vardı, ama ördekler illa ki Ben'in reçelli sandviçlerinden yemek isterdi, çünkü o ördekler vejetaryendi."

Yeniden gülmeye başlamıştık. Arabayı park ederken ikimiz de kahkahadan kırılıyorduk.

"Hayaletler de köprünün altında yaşıyor," dedi George. "Ama yalnızca ortalık sakinleştiğinde ortaya çıkıyorlar.

Korna sesini duyunca yeniden suya atlıyorlar. Uçabiliyor ve parlak ışıklar saçabiliyorlar. Ama onların yüzlerini ve kanatlarını görmek istiyorsan gerçekten çok dikkatli bakmalısın. Her zaman gülüyorlar ve kahkaha atıyorlar. Ayrıca güneşi de çok seviyorlar. Güneş onları çok mutlu mutlu ediyor."

O kadar mutluydum ki, George'u kucaklayıp sımsıkı sarılmak istiyordum. Sanki tamamen kendi dünyamızda yaşıyor gibiydik ve George da bana o dünyaya giden yolları gösteriyordu. Zihninde canlandırdığı bütün düşünceleri ve resimleri yansıtan hikâyeler anlatıyordu: Hayaletler, askerler, Ben'in büyük amcası, vejetaryen ördekler... İçinde yarattığı her şey çok canlı ve gerçekti.

Bu sohbetin bitmesini istemiyordum.

"Ben'in derede yüzen bir kayığı da var mı?" diye sordum.

"Evet var."

"Peki, Ben bu kayığın içinde neler yapıyor?"

"Balıklar kayığın yanından geçerken sudan sıçrayarak ona selam veriyor. Ayrıca sahil boyunca geçen kurbağalar ve farelerin hepsi başlarını kaldırıp ona selam veriyorlar. Burada, arabaların olmadığı bir yerde yaşamayı çok seviyorlar. Her şey o kadar el değmemiş ve huzurlu ki. Ben, öğlen yemeği için kayığını kenara çekiyor ve piknik sepetindeki her şeyi diğerleriyle paylaşıyor."

"Piknik sepetinde neler var?"

"Ben hiçbir zaman boş sepetle dolaşmıyor. Dünyadaki en büyük kahverengi sepet ona ait ve içinde de dünyanın en lezzetli yemekleri var. Jambon, bisküvi, kokteyl karides, çilekli içecek ve dondurma. Ayrıca koca bir termos dolusu çay. Kocaman, kırmızı siyah masa örtüsü de var. Tıpkı anneminki gibi."

"Öyle mi?" derken, içime dolan duyguları sesime yansıtmamaya çalışıyordum.

"Evet," diye yanıt verdi George. "Güneş ışınları suya vururken Ben başını kaldırıp yukarıdan suya doğru dalları sarkan salkımsöğütleri seyrediyor. Sesi her zaman çok güzel çıkmasa da derede kayığıyla ilerlerken yüreğinden dökülen şarkılar söylüyor. O kadar yüksek sesle şarkı söylüyor ki sesi ormanda yankı yapıyor. Derede yavaşça giderken çok güzel şarkılar söylüyor."

"Ne söylüyor?"

"Anthony Newley'den *Why* [Neden?] adlı şarkıyı söylüyor."

"Ne dedin sen?"

"*Why*. Senin en sevdiğin şarkı."

Tek kelime bile edememiştim. Her zaman Frank Sinatra gibi yumuşak sesli sanatçıları çok sevmiştim ve Anthony Newley'nin *Why* adlı şarkısı da yıllardır George'a söylediğim bir şarkıydı. Ona sürekli şarkının sözlerini tekrar ediyordum ve bir gün bu sözleri duyup anlamasını umuyordum. Ama bu şarkıyı ona binlerce kere söyleme-

me rağmen, şimdiye kadar hiçbir şekilde bana bu şarkıyı anladığını hissettirmemişti. Bu şarkının sözlerini hâlâ çok severdim, çünkü bu sözler ona aslında hayatta bilmesi gereken her şeyi anlatıyordu.

Gitmene asla izin vermeyeceğim – Neden? – çünkü seni seviyorum, [Ona bu kısmı söylüyordum]

Seni her zaman böyle seveceğim – Neden? – çünkü sen beni seviyorsun

Nefesimi tutmuş George'a bakıyordum. "Demek Ben, *Why* şakısını söylüyor?" diye sordum.

George arabadan dışarı çıktı ve nehre doğru yürüdü. Ben de arabadan çıkarak onun yanında durdum.

"*Why*" dedi George. "Bu senin arabada sürekli dinlediğin şarkı. 'Çünkü seni seviyorum' diyen şarkı."

İlk defa onun ağzından bu sözleri duyuyordum ve biz orada öylece yan yana dururken dünyanın geri kalanı o kadar uzaktaydı ki.

"Evet, tatlım," dedim George'a. "Çünkü seni seviyorum."

11

George on birinci yaş gününü Ben ile birlikte kutlamak konusunda çok ısrarcıydı ve ben de ona ucunda oyuncak bir fare olan bir olta kamışı almak zorunda kalmıştım. Ben'in ne zaman doğduğunu bilmediğimi ona söyledikten sonra, onun en önemli gününün Ben'in de en önemli günü olması gerektiğine karar vermişti. Bahçede her ikisi için de bir çay partisi vermiştik. Annem, Boy ve çocukları, Dell ve Nob partide bizi yalnız bırakmamışlardı. George, çikolatalı doğum günü pastasının yanına bir de reçelli pasta almam için çok ısrar etmişti, çünkü Ben'in her ikisini de çok sevdiğini söylüyordu. Şimdi birlikte çimenlerin üzerinde oturuyorlardı ve George'un elinde de bir kutu köpük vardı. Etrafa köpük saçmayı gerçekten çok seviyordu ve her yıl doğum gününde köpükten istediği kadar etrafa sıkabileceği konusunda ona izin veriyordum. Ama sonraki günlerde buna izin verdiğime çok pişman oluyordum,

çünkü evin her tarafına yapışan köpükler günlerce çıkmak bilmiyordu. Ayrıca içinden konfetiler saçılan kutuları da çok seviyordu ve dolayısıyla bütün bahçe renkli kâğıt parçalarıyla kaplanıyordu.

George, "Hazır mısın?" diye sordu Ben'e. Ben, George konuşurken kafasını bir o yana bir bu yana salladıktan sonra, eğlencenin başlaması için beklemeye başladı.

George avazı çıktığı kadar "Veeeee, başlaaa!" diye bağırırken bir yandan da elindeki kutunun tepesine bastı.

Pembe köpük kutudan püskürdü ve Ben de onun peşinden koşmaya başladı. George köpüğü çılgınlar gibi fışkırtıyor, ince köpük bahçede oradan oraya uçuşuyordu. Daha sonra Ben, trampoline doğru koştu ve George da hemen ona yetişti. Birkaç saniye sonra trampolin ince köpükten görünmez hale gelmişti. Kahkahalarımı zaptedemiyordum.

Onları birlikte bu kadar eğlenirken görmek beni gerçekten çok mutlu etmişti. Ben küçük bir çocuk gibi davranmayı o kadar seviyordu ki, yılbaşı hediyesi olarak alınan bilardo masasında George ne zaman bir atış yapsa, Ben masadaki deliklerden birine yerleşiyor ve daha sonra yeşil örtünün ortasına yürüyerek toplardan birine patileriyle vuruyordu. Hatta George'u spor salonuna götüremediğimden evde egzersiz yapması için hediye edilen koşu bandını denemeye bile karar vermişti. George koşu bandında yürümeye başladığında, Ben de hemen onun yanında yerini alıyordu. Onların bu halini gördükçe gülme krizine giriyordum.

Ben her zaman dikkat çekmenin yeni yollarını buluyordu ve bence son bulduğu yol en iyisiydi. Bizimle yaşamaya başladığı günlerde Ben'i kontrolleri için veterinere götürüyordum, çünkü karnından alınan kistin bedeninde bir kansere neden olabileceği konusunda uyarılmıştım. Veterinerden eve döndüğümüzde George da Ben'in üzerine titriyordu. Ben'in bütün test sonuçları temiz çıktığında hepimiz derin bir nefes almıştık. Kulağının arkasında bir şişlik fark edene kadar da bir daha veterinere götürmemiştik. Veteriner bu şişliğe apse tanısı koydu ve ameliyatla alınması gerektiğini söyledi. Ben ameliyattan sonra sargılar içinde ve mahsun eve gelince George bütün hafta adeta Florence Nightingale kesildi. Artık Ben'in bazen sırf ilgi çekmek için keyifsiz taklidi yaptığından emindim.

Ben sessizleştiğinde George, "Ben'in dinlenmeye ihtiyacı var," diyordu çok ciddi bir şekilde ve onu bir güzel kanepeye yerleştirip başının altına da bir yastık koyuyordu.

George, Ben'in hasta olduğunu düşündüğünde ona başkasının dokunmasını istemiyordu ve saatlerce battaniyelere sarılarak sevilip okşanmak Ben'in çok hoşuna gidiyordu.

"Beraber bir film izleyelim mi?" diye soruyordu bazen Ben'e. "Garfield'ı mı izlemek istersin yoksa Pembe Panter'i mi? Ya da belki bir şeyler içmek istersin?"

Bazen Ben'i esnerken yakalıyordum. Sanki ilgiden sıkılmış gibi görünüyordu, ama George'un, Ben'in onu kandırdığından şüphelenmesi mutlaka birkaç gün alıyordu.

"Rol mü yapıyorsun, Babu?" diye soruyordu George. "Yoksa gerçekten hâlâ hasta mısın?"

George bu soruyu ne zaman sorsa, Ben acınası bir miyavlamayla yanıt veriyordu ve George hemen onunla yeniden ilgilenmeye koyuluyordu. Genellikle Ben'in ilgiye doyması birkaç gün alıyordu ve doyduğunda da şaşırtıcı bir şekilde birden bire ertesi sabah turp gibi ayakta oluyordu.

George'la Ben oynarlarken fotoğraf makinesini almak için içeri girdim. Güneşin pırıl pırıl aydınlattığı bahçeye geri dönüp ikisinin birlikte fotoğraflarını çektim. Daha beraber kutlayacağımız pek çok doğum günü partisi olduğunu düşünsem de yüzlerindeki gülümsemenin fotoğraf karesinde sonsuza dek yaşamasını istiyordum.

George'un psikiyatristi ona en çok okul hakkında sorular soruyordu.

Psikiyatrist, "Okul hakkında ne düşünüyorsun?" diye sorduğunda, George yanıt vermemeyi tercih ediyordu.

Psikiyatristin ofisinden her çıktığımızda George doktorundan nefret ettiğini, çünkü onun sürekli okul hakkında sorular sorduğunu söylüyordu. Bu soru onu kızdırıyordu, çünkü okul onun için bir tek şey demekti: Değişiklik. On birinci yaş gününden birkaç ay sonra, 2007 yılının Eylül ayında ilkokuldan ortaokula geçiyor oluşu hayatında şimdiye kadar yaşadığı en büyük değişiklik olacaktı ve bu George'u korkuttuğu kadar beni de korkutuyordu. Bu me-

seleyi George ortaokula başlamadan iki yıl önce uzmanlarla konuşmaya başlamıştım, çünkü özel ihtiyaçları olan bir çocuk için ne yapılması gerektiği hakkındaki değerlendirmeleri almak çok uzun sürebiliyordu. Ona uygun olan bir okulda bir yer bulabilmek için halledilmesi gereken çok fazla rapor ve form vardı. İlkokulda yaşadığı zorluklardan sonra sıradan bir ortaokula gidemeyeceği çok açıktı, ama yine de bu meseleyi düşünmekten geceleri gözüme uyku girmiyordu. George bütün bunlarla nasıl baş edecekti? Bayan Proctor doğum iznine ayrıldığında bile bu durumla baş etmek ona bu kadar zor gelmişken, yeni çocuklara ve yeni bir yere nasıl uyum sağlayacaktı?

Beni endişelendiren başka bir mesele daha vardı. George'un sıradan bir ortaokulda yapamayacağını biliyordum, ama onu öğrenme güçlüğü çeken çocukların gittiği özel bir okula göndermek de pek içime sinmiyordu. O zamana kadar hep ortalama çocukların bulunduğu bir okula gitmişti ve şimdi onu uzmanların bulunduğu özel bir okula göndermek onu sonsuza dek farklı olarak damgalamak olacaktı. Ayrıca orada diğer çocuklardan başka alışılmadık davranışlar da öğrenebilirdi. Katettiği bu kadar aşamadan sonra George'un gerilemesini istemiyordum ve George'u özel bir okula göndermenin işleri onun için daha da zorlaştırmasından korkuyordum.

George, bu konu hakkında yapılan bütün tartışmaları ve toplantıları dinliyor ve hepsini aklına kaydediyordu. Bu durum onu daha da huzursuz bir hale sokmuştu. Sabahtan akşama kadar durmaksızın bu konu hakkında Ben'e bir şeyler söylüyordu.

"Ben normal bir okula gitmek istiyorum," diyordu. "Özel bir okula gitmek istemiyorum. Bir kitap alacağım ve her şeyi kendi kendime öğreneceğim."

George'un kendini nasıl hissettiğini anlasam da, bütün şartları göz önünde bulundurduğumda özel bir okula gitmenin George için daha iyi olacağına emindim. İlkokulda başımıza çok fazla olay gelmişti. Kavgalar, yanlış anlaşılmalar, parkta başımıza gelenler, onun çocukları kötü etkilediğini düşünen velilerden gelen öfkeli tepkiler... Bütün bunları düşündüğümde, George'un kendini böyle bir ortamda rahat ve güvende hissetmesi imkânsızdı. George'un bu nedenle okuma yazmayı doğru düzgün öğrenemediğini düşünüyordum. Ama buna rağmen matematiği de bir o kadar iyiydi, öyle ki beş yaşından beri onu bakkala her alışverişe gönderdiğimde doğru para üstüyle dönüyordu. Yine de bunun bütün çocukların gittiği bir okula gitmesi için yeterli olduğunu düşünmüyordum. Diğer bir mesele de George'un gerçekten korunaklı bir ortama ihtiyaç duyduğuydu. Çocukların canları istediği gibi girip çıktığı bir okul onun için tehlikeli olabilirdi, çünkü hâlâ tehlike algısı çok gelişmiş değildi ve bir keresinde de okuldan çıkıp kafasına göre gezinmek istemişti. Büyük bir şans eseri o sırada annemle birlikte arabayla bir yere gidiyorduk ve anayolda yürümekte olan sarışın bir çocuk görmüştüm.

"Şu çocuk George değil mi?" demiştim.

"O olamaz," demişti annem. "Şu anda okulda olmalı."

"Peki, ama o değilse bile tıpkı ona benzeyen başka bir çocuk."

Daha iyi görebilmek için yavaşlamıştım. Çocuk, arabaların yıldırım hızıyla geçtiği anayolun kenarındaki kaldırımda yürüyordu ve arabayı durdurduğumda onun gerçekten de George olduğunu görmüştüm. Ona bakınca midem altüst olmuştu. Okulda, güvende olması gerekirken anayolda, arabaların ve tanımadığı, anlamadığı insanların arasında yalnız başınaydı. Onun okuldan canı istediği zaman çıkabilmiş olması beni gerçekten çok kızdırmıştı.

Pencereden, "George," diye seslendim.

Bana baktı.

"Burada ne yapıyorsun?"

"Alışverişe gidiyorum."

"Okulda olduğunu sanıyordum."

Hiçbir şey söylememişti.

"Ben de alışverişe gidiyorum, neden benimle gelmiyorsun?"

George arabaya binmişti ve benim kalbim de onun ne kadar zamandır dışarıda olduğunu düşündükçe yerinden fırlayacakmışçasına çarpıyordu.

"Okuldan ne zaman çıktın?" diye sordum.

"Bilmiyorum."

Ama George'un hangi okula gitmesi gerektiği hakkındaki tartışmalar devam ettikçe benim de kafam karışmaya başlamıştı. Bu kadar zamandır her şeyle tek başına mücadele edince neyin iyi olduğuna karar vermek gerçekten

çok zor oluyordu ve insanlar sürekli bana kendi fikirlerini söyleyip duruyorlardı. Bu da yetmezmiş gibi uzmanlarla bir başka fikir ayrılığı içindeydik ve bu durum biraz da olsa güvenimi sarsmıştı. Bu anlaşmazlık George'un uyku problemi yüzünden ortaya çıkmıştı. George'un uyku düzeni o kadar bozulmuştu ki, gecenin bir saati uyanıp bir şeyler yapıyordu ve bu sırada da uyumaya devam ediyordu. Sıradan bir uyurgezerlik durumu da değildi: Legolarını alıyor ve onları renklerine göre ayırıyordu. Ya da oyun kartlarını sınıflandırıyordu. Hâlâ uykudaydı, ama gözleri açıktı. Bu neredeyse her gece tekrarlanıyordu ve onu o halde, sanki konuşamadığım bir hayalet gibi gördüğümde çok korkmuştum.

Doktorlar bütün bu olanları biliyordu. George geçen yıl ilkokuldaki son yılına başlamıştı ve doktorları da Londra'daki özel bir merkezi ziyaret etmemizi öneriyorlardı. Bu merkez, uyku ve davranış bozuklukları olan çocuklara yardım ediyordu. Bu fikir beni çok heyecanlandırmamıştı, ama yine de bir gidip denemeyi kabul etmiştim, çünkü açık fikirli olmam gerektiğini biliyordum. Merkeze gittiğimizde iyi bir yere benzediğini düşündüm. Bina çok büyük ve havalıydı. Çocuklar evcil bir tavşanla oynuyorlardı ve raflarında sıra sıra renkli oyuncakların dizili olduğu kocaman bir el işi odası vardı. Daha sonra bizi duvarları mavi ve kırmızı kauçukla kaplanmış bir odaya aldılar ve bu odanın kapatılma odası olduğunu öğrendik.

"Eğer bir çocuk kavga eder ya da diğerine yumruk atarsa onu bu odaya koyuyoruz," dedi bir adam. "Bu bir

çocuğu, sakinleşene kadar güvende ve korunaklı tutmanın en iyi yolu."

George'un psikiyatristinin söyledikleri aklıma gelmişti; ebeveyn olmak demek bazen çocuğunuz için zor kararlar verebilmeyi gerektirir, tabii bunun onun için en doğrusu olduğuna inanıyorsanız. Ama onun böyle bir durumu kastettiğinden emin değildim. Gerçekten de George'un baskı altına alınıp kauçukla kaplanmış bir odada tutulmasına izin verebilir miydim? Bunun düşüncesi bile beni hasta etmişti. Bunun ona vereceği zararın farkındaydım. Birkaç ay önce, George öğretmeninin onu bir dolaba kilitlediğini söylemişti. Her ne kadar öğretmeni bunu inkâr etse de, bir şeyler onu gerçekten çok korkutmuştu. George sürekli karanlık dolaptan ve boya kokusundan bahsediyor, karanlıkta nasıl ayakta durduğunu ve gözlerini kapattığını anlatıyordu. Bazen masum olayları bile bir tehdit gibi yorumladığının farkındaydım, çünkü aynı şeyi bana da yaptığı olmuştu. Ama bu kapatılma odasına baktığımda, nazik ve profesyonel eller tarafından bile olsa zorla zapt edilip dokunulmanın üstesinden gelebileceğini sanmıyordum.

Merkezi gezdikten sonra, George ve ben orada çalışan insanlarla tanışmak üzere bir odaya geçtik. Bir kere daha, bu tür yerlerde çalışan diğer insanlar gibi, bize çok kibar davranıyorlardı. Bize şimdiye kadar neler yaptıklarını ve George gibi çocuklara nasıl yardım ettiklerini anlattılar. Ama George sandalyede otururken sallanıyor, parmaklarını çıtlatıyor ve mırıldanıyordu. Bu hareketleri onun bulunduğumuz mekândan korktuğunu ifade ediyordu.

Psikiyatrist haklıydı: Bazen ebeveyn olmak gerçekten çok zor kararlar vermek anlamına geliyordu ve bu eğer yanlış olduğunu düşünüyorsanız size verilen bütün profesyonel tavsiyelerin karşısında durabilmek de demekti. Bu yalnızca sizin ve çocuğunuzun vereceği bir karardı ve yalnızca size ve içgüdülerinize doğru gelen şeyi yapmak demekti. George'un acı çekmesine dayanamazdım. Bazı insanlar uzun vadede bunun George'a yardımcı olacağını düşünmüş olsa bile bunu yapamazdım ve merkezden ayrıldığımızda ona yardım etmek için başka yollar bulmam gerektiğini düşündüm. Artık yanımızda Ben de vardı ve başka yollar bulacağımdan emindim.

Kaygı, hâlâ George'un en büyük problemlerinden biriydi ve mesele dış dünya olduğunda bundan kurtulmasına Ben bile yardım edemiyordu. George evde çok mutluydu ama evden çıktığında işler değişiyordu. Mırıldanma ve vurma gibi fiziksel tiklerde artma oluyordu ve onun etrafındaki dünyayı nasıl tehdit olarak algıladığını kendi gözlerimle görebiliyordum. George okul koridorunda yürüdüğünde, çocuklar ona değerek geçecek olursa George açısından bu onların kendisine sert bir şekilde vurması demekti. Yakına gelmeleri onu korkutmaya çalıştıkları, dudaklarını yalamaları ise dil çıkardıkları anlamına geliyordu. Her zaman onu dışarı çıkarmaya çok gayret etsem de şimdi artık bu gezintileri daha sık yapmam gerektiğinin farkındaydım, çünkü onu saklanmaktan vazgeçirmem gerekiyordu.

George ortaokula başlamadan bir önceki yaz, birlikte daha çok gezmeye başladık: Denizi çok sevdiği için

Bournemouth sahiline gidiyorduk. Ya da Madam Tussauds Müzesi'ni ve Londra Akvaryumu'nu görmek için şehre iniyorduk. Bu çok basit bir iş değildi, çünkü George dışarıdaki tüm o kalabalıktan ve dışarıda yemek yemekten hoşlanmıyordu. Gidebildiğimiz tek yer, yakınlardaki bir park ve içindeki kafeydi, çünkü orayı işleten hanım, tostu George'un tam istediği gibi, çok sıcak olmayan bir şekilde yapacak ve kimsenin ona dokunmadığını gösterecek şekilde eldivenle servis edecek kadar nazik ve iyi bir insandı. Evden yemek götürüp, yemeğinin üzerine kimsenin nefesini üfleyemeyeceği bir uzaklıkta otururak dışarıda yemeye de onu ikna edebilmiştim. Kalabalıktan rahatsız olduğunda bir köşeye saklanıyordu ve ben de insanlar gelip geçene kadar onun önünde duruyordum. Ya da çok kızdığı zamanlarda da içindekileri dışarı dökmesine izin veriyordum.

Bir keresinde, "Senden nefret ediyorum," diye bağırarak kendini yerden yere atmıştı ve ben de sakinleşip yeniden ayağa kalkana kadar onu beklemeye devam ettim. "Beni neden buraya getirdin?"

George'un kendi etrafına bir kabuk örmesini engellemeye devam etmem gerektiğini biliyordum. Ama onunla uğraşmanın yanında bir de diğer insanların tepkileriyle baş etmek zorunda kalıyordum. George dışarıdan bakıldığında diğer çocuklardan farksız görünüyordu ve bu da insanların onun yaramaz bir çocuk olduğunu zannederek ağızlarına gelen her şeyi söyleyebilmeleri anlamına geliyordu.

George yerde yatıp çığlık atarak havayı tekmelerken, "Annesi böyle davranmasına nasıl izin veriyor?" dediklerini duyuyordum insanların. "Gerçekten korkunç bir durum."

"Şimdiki anne babalar çocuklarını nasıl kontrol altında tutmaları gerektiğini hiç bilmiyorlar."

"Şu çocuğa baksana. Nasıl bir çocuk bu böyle?"

Başka bir gün lunaparka gitmiştik ve tekne gezintisi yapıyorduk. George koltuğunda dışarıda olduğumuz zamanlarda hep yaptığı gibi yüzüne çok ciddi bir ifade takınmış bir halde dişlerini sıkarak oturuyordu. Derken bir adam ona doğru eğildi.

"Mutlu ol, çocuk!" dedi. "Bu kadar üzgün olma. Korkma başına kötü bir şey gelmez."

George hiç oralı olmadı ama onun için içim acıdı. İnsanların bu kadar peşin hükümlü olmaları beni gerçekten öfkelendirmişti. Nasıl olup da on yaşında bir çocuğa karşı bu kadar zalim olabiliyorlardı?

Sürekli George'un bu yaşananları içine atıyor olmasından endişeleniyor; gördüğümüz ve yaptığımız güzel şeylerin de onda iz bırakmasını umut ediyordum. Bütün o bakışlardan ve kıs kıs gülmelerden sonra eve geldiğimizde, sürekli onu çok sevdiğimi söylüyordum. Böylece yaşadığımız kötü şeylerin aklından uçup gitmesini istiyordum. Bana hiçbir şey söylemiyordu, ama yürürken bana çarptığında beni duyduğunu anlıyordum çünkü bu, onun bana bir şeyler anlatma yoluydu.

Ama okulla ilgili mesele hâlâ çözülmeyi bekliyordu. George'un eğitim psikoloğu Michael Schlesinger, bana George için iyi olabilecek üç okuldan bahsetmişti. Ben de hepsini teker teker ziyaret edip kendi gözlerimle görmeye karar verdim. Birincisi Londra'nın güneyindeydi ve annem de benimle birlikte gelmişti. Bütün kapıları ve kilitleriyle devasa bir askeri üssü andırıyordu ve içeri adım attığım andan itibaren oranın George'un bulunmak istemeyeceği bir ortam olduğunu anlamıştım. Öğretmenler çok iyiydi ve sınıfı da iyi kontrol ediyorlardı. Ama bana sarılmak isteyen bir çocuğun engellendiğinde çığlık atmaya başlaması, bende bir şeylerin yolunda gitmediği izlenimini uyandırdı. Size tam olarak neden bu okulun George'a göre olmadığını anlatamam, ama öyle hissetmiştim yalnızca. Gittiğim ikinci okul da ilkinin aynıydı ve artık Bay Schlesinger'in önerdiği üçüncü okula da giderken George için doğru okulu bulabileceğimden şüphelenmeye başlamıştım. Feltham'daki Marjorie Kinnan adlı okul evimizden yaklaşık sekiz kilometre uzaktaydı.

Ne diyebilirim ki? Kapıdan adım atar atmaz bu okulun George için doğru yer olduğunu anlamıştım. Marjorie Kinnan, çok ileri safhada olanlardan hafif vakalara kadar öğrenme zorluğu çeken her türlü öğrenciyi kabul ediyordu. Ama hiç de öyle hüzünlü bir yer değildi, hatta tam tersiydi. Odalar aydınlıktı ve her yer çok renkliydi. Sınıfların düzeninden ve biçimlerinden tamamen özel ihtiyaçları olan çocukların rahatı düşünülerek yapılmış olduğu anlaşılıyordu. Koridorlar çocukları korkutacak derecede

yankı yapmıyordu ya da sınıflar çocukların kendilerini kapana kısılmış gibi hissetmesine neden olacak kadar küçük değildi. Bunun yerine okul, çocukların kendilerini güvende hissedecekleri kadar büyük sınıflara ve alanlara bölünmüştü. Enstrümanlarla dolu bir müzik odası ve armut koltuklarla dolu bir oyun odası vardı. Öğretmenler sessiz, sakin insanlardı ve kapatılma cezası da verilmiyordu. Çok sevimli bir yerdi, mutluluğu havada koklayabiliyordunuz ve bu benim George için tek istediğim şeydi. Ama ben ne kadar Marjorie Kinnan'a gitmesini istesem de, George'un hâlâ orada çalışan görevliler tarafından okula uygun olup olmadığının değerlendirilmesi gerekiyordu.

"Bugün okulda beni gözetleyen bir kadın vardı," dedi George bir gün. Marjorie Kinnan'dan bir görevli onu gözlemlemek üzere okuluna gitmişti.

George hakkında ne kadar şey öğrenebildi bilmiyordum, ama George neler olduğunu anladıktan sonra kazağını yukarı çekerek yüzünü göstermeyi reddettiğini söylemişti. Ben de onu cesaretlendirmeye çalıştım.

"O kadın sana bakmaya gelmemişti," dedim. "O daha çok kontrolden çıkmış çocuklara bakmaya gelmişti. Sana değil."

Birkaç gün sonra iyi haberi almıştım. Görevli George'u bir daha görmek üzere okula gelmişti ve daha sonra da onun okula kabul edildiğini söylemişti. Benim küçük beyaz yalanım işe yaramıştı.

12

George küvette oturuyordu ve Ben de her zamanki gibi lavaboda oturarak ona göz kulak oluyordu. Yanından bir arı uçunca, Ben patileriyle onu yakalamaya çalıştı, ama beceremedi.

"Tamamen kontrolden çıktın sen," dedi George ona. "Ayrıca bazı şeyleri öğrenmen gerekiyor. İnsanlarla konuşamazsın. Sen insanlarla konuşmayı seven biri değilsin. Ama okula gitmen de gerekmiyor, öyle değil mi? Sen Çin'de çalışıyorsun."

Benim için annemle bir fincan çay içmek ne demekse, George için de Ben'le sohbet etmek aynı anlama geliyordu. Hayata anlam vermenin bir yoluydu. Bir gün Ben Hounslow'da bir ana caddede bir mağaza yöneticisi oluyordu, başka bir günse Moğolistan'da çalışan biri. Ama George'un bütün bu hayalî konuşmalarından yeni okulunda öğrendiği şeyler dökülüyordu. Marjorie Kinnan'a başladığından böyle konuşuyordu, çünkü George okuldaki ilk birkaç ayda gerçekten çok zorlanmıştı ve her şeyi

anlamlandırması gerekiyordu. Her şey yeniydi: binalar, yüzler, kokular, sesler, ışıklar, tuvaletler, hatta masa ve sandalyelerin yüksekliği bile... Ve öğrenecek bu kadar yeni şey varken yeni bir okula başlamanın ona zor gelmesi hiç de sürpriz bir durum değildi.

Başlarda öğretmeni Bayan Worgan, George'un çekingen ve diğer çocuklarla birlikte vakit geçirmeyen bir çocuk olduğunu söylemişti. George ona bakmayı reddediyor ve ödevlerini de yapmıyordu. Yalnızca oturuyor ve sorulara yanıt veriyordu. Bütün bunların sürecin bir parçası olduğunu biliyor olsam da, etrafındaki çocukların davranışlarını taklit etmeye başladığını duyduğumda endişelenmiştim. George, uzun zamandır yapmadığı hareketleri yapmaya başlamıştı. Mesela sınıf arkadaşlarını güldürmek için birden bire hayvan sesleri çıkarmaya başlamıştı. Bu meseleyi en kısa zamanda halletmem gerektiğini biliyordum, çünkü öbür türlü işler gerçekten çığırından çıkabilirdi.

George'a, "İnsanları taklit etmeyi bırakıp gerçekten nasıl bir insan olduğunu göstermelisin," dedim. "Öğretmenlerine duyarlı ve kibar bir çocuk olduğunu göstermelisin, çünkü öyle olduğunu biliyorum. Ve eğer sen duyarlı davranırsan diğer çocuklar da seni örnek alacaktır. Bayan Worgan'ın senin gerçek halini görmekten çok hoşlanacağına da eminim, yaramaz halini değil. Ben de seni böyle görmeyi isteyecektir."

"Gerçekten mi?"

"Tabii ki. Ben, senin ne kadar iyi bir çocuk olduğunu biliyor. Bunu başkalarının da görmesini istiyor."

George'la aramda böyle bir sohbetin geçmesi bile başlı başına önemli bir adımdı. George'la kedi sesimizle konuşurken, bir yandan da onu bu sesle konuşmaya teşvik etmenin doğru bir hareket olup olmadığından da endişeleniyordum. Çünkü onun kendi sesini kaybetmesini de istemiyordum. Ama zaman geçtikçe kedi sesini daha az kullanmaya, kendi sesiyle konuşmaya başlamıştı. Okulda yaşadığı üzücü olayları bana kendi sesiyle anlatıyordu. Aylar geçip de davranışları daha düzenli bir hale gelince, öğrenme konusunda ona destek veren öğretmeni Bayan Ward'la çok iyi arkadaş olmuştu. Onun hakkında ilk öğrendiğim şey kahve koktuğuydu, ama George'a göre zaten çoğu yetişkin böyle kokuyordu. Daha sonra hakkında daha fazla şey öğrenmeye başladım. Bayan Ward, George'a hafta sonu ne yaptığından tutun da tatilde nereye gittiğine kadar her şeyi anlatıyordu. George, onunla iyi anlaşıyordu, çünkü Bayan Ward onunla gerçek bir yetişkin gibi iletişim kuruyordu. Bu nedenle Bayan Ward, George'a köpeğinin öldüğünü söylediğinde, George da çok üzülmüştü.

"Bayan Ward çok üzgün," demişti George okuldan eve geldiğinde.

"Eminim öyledir. Eminim köpeğini çok seviyordu."

"Evet, çok seviyor. Ona köpeğinin cennete gittiğini söylemek isterdim."

"Peki, istersen yarın söyleyebilirsin."

"Hayır, hayır. Bunu hiç kimseye söyleyemezsin."

"Neden ki?"

"Yalnızca söyleyemezsin işte."

George içinden geçenleri bir türlü dışa vuramıyordu, ama bunları söylemek istiyor olması bile çok cesaret verici bir şeydi. Ayrıca umursadığı tek kişi de Bayan Ward değildi. Ben'le birlikte zaman geçirmek George'a yaramıştı, Marjorie Kinnan'da yardımseverliği ve dayanışmacı ruhuyla tanınmaya başlamıştı. Buradaki çocukların çok çeşitli sorunları vardı. Fiziksel engellerden öğrenme güçlüğüne kadar pek çok sorunla mücadele ediyorlardı ve bütün çocukların yaptığı gibi onlar da birbirleriyle dalga geçiyorlardı. George, bir arkadaşının diğerine haksızlık ettiğini gördüğü zaman hemen müdahale ediyordu.

Arkadaşlarından biriyle dalga geçen bir kıza, "Bence gidip aynada kendine bakmalısın," demişti bir keresinde.

Annesi George'un söyledikleri yüzünden şikâyetçi olmuştu, ama ben fikirlerini açıkça dile getirdiği için mutluydum. Açık konuşmak geçmişte onun başını belaya sokmuştu, ama bunu şimdi en azından doğru bir amaç için kullanıyordu.

Bayan Worgan, Bayan Ward ve Marjorie Kinnan'daki diğer bütün öğretmenler George'un hayatta başına gelen en iyi şeydi. Onunla konuşmak için sınırsız zamanları vardı ve pratik anlamda yaptıkları her şey de gözle görülür bir fark yaratıyordu. Ellerini masaya vurmasını engellemek için ona hamur şeklindeki yapıştırıcılardan vermişlerdi, elinde onu tutması derslerine yoğunlaşmasına da yardım-

cı oluyordu. Kendi masası, sandalyesi ve okul eşyalarını koyması için çekmecesi vardı. Bu da insanların eşyalarına dokunmasından duyduğu sıkıntıyı ortadan kaldırmıştı. Beden eğitimi derslerinde giysilerini soyunma odasında değil de yalnız başına değiştirmesine izin vermişlerdi. Soyunma odasından hep nefret etmişti. Öğretmenleri George'un ne zaman gerçekten stresli olduğunu ve ne zaman onların damarına basmaya çalıştığını da ayırt etmeyi öğrenmişlerdi. Böylece ihtiyacına göre onu disipline edebiliyor ya da yatıştırabiliyorlardı.

Marjorie Kinnan'daki her öğrenciye birey muamelesi yapılıyordu ve gösterilen sabır da meyvelerini veriyordu. George'un içinde bir şeyler hareket etmeye başlamıştı, nihayet öğrenmeye ve derslerine ilgi gösteriyordu. Bu süreç çok yavaş ilerliyordu ve ona bu konuda çok fazla soru sormamaya dikkat ediyordum, çünkü bu konu hakkında fazla konuşmak istemiyordu. Ama Marjorie Kinnan'da geçirdiği günün ardından eve geldiğinde odasına gidiyor, orada Ben'le birlikte oturuyorlardı. Sonra çantasından bir kitap çıkarıyor ve sayfaları çevirirken Ben'le konuşuyordu, Ben de onu seyrediyordu. Bazen resimlere uygun hikâyeler uyduruyordu, ama bazen kitabı gerçekten de okumayı denediği oluyordu.

Bir sayfaya bakarken, "Veeee," diye bağırıyordu.

Söylediği her kelimeyi neredeyse sonsuza kadar uzatıyordu, ama kapı aralığından onları izlerken içim umutla doluyordu.

Ben'in varlığı ve doğasına uygun bir okula gidiyor olmasının bileşimi hayatındaki her şeyde zincirleme bir etki yaratıyordu. George, Ben hakkındaki kararları artık kendisi vermek istiyordu. Örneğin ne zaman yemek yemesi gerektiğine ya da ne zaman oyun oynanacağına o karar veriyordu. Bu bana bir gün kendisi hakkında da kararlar alabileceği yönünde umut vermeye başlamıştı. Ayrıca Ben'le konuşmak endişelerini içine atmasına da engel oluyor, onu sakinleştiriyordu.

"Bir gün bütün yakıtımızın biteceğini ve bütün ışıkların siyaha döneceğini biliyor muydun?"diyordu Ben'e. "Kuğuların plastik poşetlere takılarak öldüklerini biliyor muydun?"

George konuşurken, Ben ona öyle ciddi bir ifadeyle bakıyordu ki, ışıltılı gözleri arkadaşının anlattıklarına duyduğu ilgiyle pırıl pırıl parlıyordu.

Hayır, bilmiyordum. Bu korkunç bir durum, George. Kuğuları sevmiyorum, çünkü çok yaklaşırsam tıslamaya başlıyorlar, ama yine de onların zarar görmesini istemem.

Sürekli konuştukları bir diğer konu da Afganistan ve Irak'taki savaşlardı.

"Savaş çıktı," diyordu George. "Ve askerler ölüyor. Bum. Bum. Çölde. İnsanlar birbirini öldürüyor. Artık durmaları gerekiyor. Arabaların da silahların da insanların elinden alınması gerekiyor. Silahların insanları öldürdüğü gibi, arabalar da ağaçları öldürüyor."

Ya da birlikte haberleri izliyorduk ve George kıtlıktan

ya da hastalıktan kimsesiz kalmış çocukların resimlerini görüyordu.

Ben'e dönerek, "Şu çocuklara bak," diyordu. "Bu çok üzücü. Neden böyle şeyler oluyor? Annem onların içecek suyu olmadığını söylüyor." Daha sonra bana dönerek, "Onlara burada bir yuva veremez miyiz, anne?" diye soruyordu.

Ben de, "Hepimizin bu eve sığabileceğimizi sanmıyorum," diye yanıt veriyordu.

"Ama onlara yardım etmeliyiz, öyle değil mi?"

"Umarım edebiliriz."

"Ben de öyle umuyorum, anne. Çocuklara yardım."

"Sen yardım etmek mi istiyorsun, George?"

Sanki tümden aklımı kaçırmışım gibi bana bakıyordu. "Tabii ki, anne! İnsanlara yardım etmek iyi bir şeydir. Bunu bilmiyor musun? Bunu herkesin bildiğini sanıyordum."

George kahkahalara boğulmuştu. Bir saat için dışarı çıkmıştım ve annemi George'un yanında bırakmıştım. George baş ağrısından şikâyet etmişti. Annem de George hap yutamadığı için ona her zaman verdiğimiz yapışkan sıvı ilaçtan vermişti. Ama annem ona bir kaşık dolusu ilaç içirmeye çalışırken George'u bir gülme tutmuştu. Annem kaşığı tam ağzına götürdüğü sırada George hareket etmişti ve annemin eli kaymıştı. Ben de tam onların altında

oturuyordu ve Ben'in bütün sırtı şekerli ilaca bulanmıştı. Elimde ıslak bir bez, temizlemek için mutfakta peşinden koşturuyordum.

"En azından başı ağrımayacak," dedi George çığlık atarak.

Ama benim bunun için zamanım yoktu. Büyük bir Cadılar Bayramı partisi düzenliyorduk ve insanlar birazdan gelmeye başlayacaklardı. George, kırmızı pelerini ve boynuzlu maskesiyle şeytan kılığına girmişti, ben zombi bir gelin olmuştum. Peki ya Ben? Ben burnundaki ve göğsündeki beyaz tüyler sayesinde her akşam takım elbise giymiş gibi gözüküyordu zaten ve o güne özel bir şeyler giyinmeye ihtiyacı yoktu. Onu yakalamaya çalıştığımda hemen kaçıverdi. Belki onunla oyun oynadığımı sanıyordu ya da benimle bilerek oyun oynuyordu.

Yapacak hâlâ çok iş vardı, çünkü bunun herkesin hafızasında yer edecek bir parti olmasını istiyordum. Bu yılki Cadılar Bayramı'nda nasıl bir parti hazırlamak istediğimle ilgili aklımda net fikirler vardı. Geçen yıl aile arasında küçük bir parti yapmıştık ve o kadar güzel geçmişti ki şimdi daha iyisini yapmak istiyordum. Bahçeyle ilgili bir organizasyon yapmayı ve evde de oyun geceleri düzenlemeyi düşünüyordum. Tanıdığımız birçok insanın da bize katılmasını istiyordum.

Her zaman kalabalık içinde olmayı, insanlarla bir araya gelmeyi çok sevmiştim. Çocukken annemin benim için düzenlediği doğum günü partilerinden Michelle ve çocuk-

larla birlikte yaptığımız eğlencelere kadar her tür toplantı çok hoşuma gidiyordu. Annem bana güzel elbiseler alır ve birlikte bir şeyler içmek için bütün arkadaşlarımı eve davet ederdi. Michelle ve çocuklarla birlikte de güzel şarkılar çalıp hep birlikte dans ederdik. Partilerle ilgili her şeyi çok seviyordum. Yemek hazırlamaktan evi dekore etmeye, özel kıyafetler giymekten dinleyeceğimiz müzikleri seçmeye kadar her şeyi! Çünkü ev insanlarla dolup da kahkahalar yükseldiğinde, dünyada insanların eğlenmelerinden daha önemli bir şey daha olmadığını düşünürdüm. Hayat zaten yeterince yorucuydu ve bazen gerçekten kendimizi rahat bırakıp hayattan zevk almamız gerekiyordu, öyle değil mi?

Ama George'a ne yapmak istediğimi anlattığımda biraz tereddütlü yaklaşmıştı.

"Neden okuldan arkadaşlarını da çağırmıyorsun?" diye sordum. "Eğlenceli olabilir."

"İstemiyorum."

"Hadi ama George!"

"Hayır."

"Sana söz veriyorum Lewis senin için dans edecek."

Eğer onu ikna edebilecek bir şey varsa o da bu teklifti. Yıllar geçtikçe George da evde verilen partilere alışmıştı, çünkü aile olarak bir araya gelmek için elimize geçen bütün fırsatları değerlendiriyorduk. Ama George'un düzenlediğimiz eğlencelerle karmaşık bir ilişkisi vardı. Her ne kadar partiye hazırlanmaktan, evi dekore etmekten ve ne

yapacağımızla ilgili plan yapmaktan hoşlansa da, parti başladığında genellikle ya odasına gider ya da kenarda öylece dururdu. Bütün bu kalabalığa ve gürültüye nasıl tepki vereceğini bilemiyordu. Ancak Lewis'in dansını izlemeye bayılıyordu ve herkesin de bunun tadını çıkarmasını istiyordu.

"Müziğin sesini kısın," diye bağırıyordu George artık Lewis'in dans etme zamanı geldiğini düşündüğünde. "Şimdi herkes arkasına yaslansın. Lewis dünyadaki en iyi dansçıdır ve tıpkı Michael Jackson gibi dans edebiliyor. Michael Jackson'u çok seviyor. Ben de."

Daha sonra herkesin izlemek için ideal bir çember oluşturduğundan emin olduğunda müzik setinin düğmesine basıyordu ve Lewis dans etmeye başlıyordu. Michael Jackson'ın *Thriller* klibinde yaptığı zombi yürüyüşünün aynısını yapabiliyordu ve herkes Lewis'e bakarken George da ayaklarını yere vuruyordu.

"Lewis dans ederken Tor'un el çırptığını gördün mü?" diye sormuştu bana daha sonra. "Bir çocuk da, Lewis dansını bitirince 'Vay be' demişti. Bu da onun dansını beğendiği anlamına geliyor, çünkü insanlar bir şeyleri beğendiklerinde böyle tepkiler veriyorlar."

Lewis her partide dans ediyordu ve sonra George yeniden köşesine çekilip insanlardan uzak durmaya devam etse de, birkaç dakikalığına da olsa onun ortalarda olması hoşuma gidiyordu. George gibi çocukları olan pek çok aile parti vermiyordu, çünkü bu onlar için fazla meşakkatli

olabilirdi. Ama George'un lütfen demeyi öğrenmesi ne kadar önemliyse, eğlencenin hayatın bir parçası olduğunu görmesi de o kadar önemliydi. George'un bazı şeyleri görerek öğrenebileceğine inanıyordum ve insanlarla bir aradayken kendisini nasıl rahat hissedeceği de ona öğretmek istediğim şeylerden biriydi.

Şimdiye kadar çoktan anlamışsınızdır; ben hiçbir şeyi yarım yamalak yapmam ve bu Cadılar Bayramı için de geçerliydi. Komşularımızı ve arkadaşlarımızı davet etmiştik ve annem mutfakta yaşlı birinin ruhu gibi giyinmiş halde bekliyordu. Ben de bir yandan Ben'in peşinden koşturuyordum. Nob, Tor ve eşi Dell, Boy, Sandra ve bütün çocuklar geleceklerdi. Arthur birkaç ay önce annesiyle çok uzağa taşınmıştı, artık onu çok sık göremiyorduk ve onu da davet etmiştik. Partinin onur konuklarıysa George'un beş sınıf arkadaşı olacaktı. Sınıf arkadaşlarının da George gibi Cadılar Bayramı'nda şeker toplamaya gitmediklerini ya da diğer çocukların çağrıldığı partilere çağrılmadıklarını biliyordum ve bu nedenle onların da hayatlarında hiç unutamayacakları bir Cadılar Bayramı anısı yaratmak istemiştim.

Bir şeye karar verdikten sonra başıma hep aynı şey geliyordu: Nerede duracağımı bilmiyordum. Evin merdivenlerine abartılı süsler yerleştirmiş, ama evi güzelleştirmek yerine onu ürkütücü bir eve dönüştürmüştüm. Misafirlerimizin evin kapısından adım attıkları andan itibaren kendilerini başka bir dünyada hissetmelerini istiyordum. Yeni fikirler edinmek için İnternette gezinirken, Amerika'da yaşayan

ve Cadılar Bayramı için ne gerekiyorsa satan bir adamın internet sayfasına denk gelmiştim. Orada her şeyin farklı olduğunu biliyordum, ama bu kadarını da beklemiyordum. Adamın evinin ön duvarlarında ceset maketleri sallanıyordu ve kendi tabutlarını bile yapmıştı. İnanılmazdı. Ben maddi kısıtlar nedeniyle daha küçük ölçekli bir şeyler organize etmeyi düşünüyor olsam da sattığı şeyler arasında gerçekten almak istediğim bir şey vardı.

Bu adam kendi elleriyle 'uşaklar' yapıyor ve bu uşakları satıyordu. Bunlar yaklaşık birseksen boylarında, canlı gibi görünen ve Addams Ailesi'ndeki Herman'a benzeyen figürlerdi. Üzerlerinde takım elbise vardı, elleri tepsi tutmak üzere dümdüz duruyordu ve bazı oyuncak bebeklerinkinde olduğu gibi kaydedilmiş sesleri vardı. Ama bu uşakların sesleri şirin değil tam tersine ürkütücüydü. O kadar harika yapılmışlardı ki hemen bir tanesine sahip olmak istedim. Çünkü onu da alırsam yapmak istediğim diğer her şeyi daha da güzelleştirecekti. Ama nakliye çok pahalı tutuyordu, ben de internette evime yakın başka dükkânlar buldum, sipariş verdim ve hemen uygun ortamı hazırlamaya başladım.

İlk yaptığım iş, strafor bloklarını griye boyayarak mezar taşları inşa etmek oldu. Daha sonra telleri birleştirerek insan bedenine benzeyen bir şekil oluşturdum ve üzerlerine de yırtık pırtık giysiler giydirdim. Böylece sahte cesetleri hazırlamıştım. Kafaları içi gazeteyle doldurulmuş cadı maskeleriydi. Aldığım saman balyalarını evin girişindeki araba yoluna yerleştirerek üzerlerine balkabaklarını

koydum. Cesetler evin ön tarafında asılı duruyorlardı, onlara iki gri iskelet, süpürge sapları ve örümcekler eşlik ediyordu. Hatta sis makinesi bile aldım ki, davetliler eve girerken, sahte bir giyotinin yanından geçerek sisli bir mezarlığın içine girmek zorunda kalsınlar. Ben de bu sırada onların fotoğraflarını çekecektim. Tabii ki masraflar giderek artıyordu, ama ailem o kadar iyi insanlardan oluşuyordu ki bir kez daha bana yardım ettiler ve bütün planlarıma dâhil oldular.

Günün erken saatlerinde annem salonun dekorasyonuna yardım etmek üzere geldi ve bütün duvarlara örümcekler, örümcek ağları ve yarasalar yerleştirdik. Daha sonra da lambanın etrafına kocaman bir balkabağı şeklinde abajur astık, çünkü bütün salonun portakal rengi bir ışıkta parlamasını istiyorduk. Sonra ben odaya flaş şeklinde patlayan ışıklardan koyarak her şeyin gerçekten ürkütücü görünmesini sağladım.

George okuldan eve gelip neler yaptığımızı gördüğünde çok sinirli gözüküyordu.

"Hiç kendinde değil, öyle değil mi?" diye sordu anneme, Ben'i işaret ederek. "Bütün bunları kim yaptı böyle? Biraz abartmışsınız bence."

"Biliyorum, tatlım," diye yanıt verdi annem de. "Ama işte senin annen böyle biri ve çocukluğundan beri de hep böyle olmuştur. Hayal kurmayı çok seviyor."

George haksız sayılmazdı. Olayı o kadar abartmıştım ki, arka bahçedeki çimlerin üzerine de sahte mezar taşları

yerleştirmiş, arkadaki kulübeyi de perili eve çevirmiştim. İçine talaş dolu çekiliş kovaları koymuş, çamuru ve fasulyeleri de eksik etmemiştim. Tek istediğim George'un ve arkadaşlarının hayatlarının en güzel gecesini yaşamalarını sağlamaktı. Şimdi parti onu o kadar heyecanlandırmasa da, başladıktan sonra ilgisini çekeceğinden emindim.

Davetliler gelmeye başlayıp da ev dolunca ben de heyecanlanmaya başlamıştım. George'un sınıf arkadaşları, diğer arkadaşlarımız, ailem ve komşularımızın hepsi gelmişti ve hepsi gerçekten harika görünüyorlardı. Lewis, Karayip Korsanları gibi giyinmişti. Wend, Kayleigh ve Sandra da cadı kıyafetleriyle gelmişlerdi. Tor bir hayalet olmuştu, Boy'un her tarafı zincirlerle doluydu ve Nob da yalnızca kot pantolonla gelmişti, çünkü Hallowen filmindeki Michael Myers karakterinin kıyafetleriyle gelmek isteyince onun çocukları çok ürküteceğini düşünmüştük.

Partinin başlarında George sessizdi, ama Ben insanlar gelmeye başladığından beri sanki ev sahibiymişçesine oradan oraya koşturup duruyordu. İnsanların bacaklarının arasında geziniyor, mezar taşlarının üzerinde sıçrıyor ve çekiliş kovalarının içine girip çıkıyordu. George, Ben'in bu kadar keyif aldığını görünce o da yavaş yavaş eğlenceye katılmaya başladı. Hemen sonra arkadaşlarıyla sosisli sandviç ve tatlı yemeye, müzikle beraber hafif hafif dans etmeye başladı ve hatta mezarlığı ziyaret etmeye bile ikna oldu. Sınıf arkadaşlarından biri, olanlardan o kadar heyecanlanmıştı ki, elindeki oyuncak kılıcıyla bana vurup duruyor ve bu da George'u kahkahalara boğuyordu.

Parti giderek büyüdü: Şeker toplamaya çıkan çocuklar da bize katılmıştı ve artık o kadar çok çocuk doluştu ki eve, sonunda polis geldi. Polis geldi, ama uyarmak için değil: Komşulardan bizim ne yaptığımızı, yaptığımız hazırlıkları duymuşlar ve bir kova şekerle yerel gazeteden bir fotoğrafçı da alarak çocukların fotoğraflarını çekmeye gelmişlerdi. Polisler sosisli sandviçleri iştahla yiyedursunlar, mahallemizde yaşayan yaşlılar da torunlarıyla birlikte bir şeyler içmek için uğrayınca gerçekten o eski güzel günlere geri döndük. Gelmek isteyen herkes davetliydi ve tabii ki gece Lewis'in *Thriller* şarkısı eşliğindeki zombi dansıyla sona erdi.

George'un da eğlenceye katılmasından çok mutlu olmuştum ve bu konu hakkında konuşmasa da ertesi hafta okuldan geldiğinde, okul arkadaşlarının verdiğimiz parti hakkında konuştuklarını söylemişti.

"Bayan Worgan bunun kulağa harika geldiğini söyledi," dedi George. "Bunu toplantıda da konuşacağız."

"Gerçekten mi?"

"Evet."

"Onlara nasıl sahte mezar taşları yaptığımı ve senin de kırmızı bir pelerin giydiğini de anlat."

George düşünceli bir halde bana baktı. "Gelecek yıl da aynısını yapacak mısın?"

"Evet. Hatta daha büyüğünü yapacağım."

Ben, George'un kucağında oturuyordu. Miyavlayınca ona baktım. Ben partiye bayılmıştı ve George hakkında

çok konuşmasa da onun da partiden zevk aldığını hissediyordum.

Cranford'da geçirdiğimiz günden sonra, George dolambaçlı yollardan da olsa sevgiden bahsetmeye başlamıştı. Bazen ona yaramazlık yapmamasını söylediğimde ben konuşurken sırıtmaya başlıyordu.

"Ben'in seni çok sevdiğini biliyorsun, değil mi anne?" diyordu gülerek. "Seviyor mu sevmiyor mu? Seviyor mu sevmiyor mu? Sever mi sevmez mi? Hemen gidip ona soracağım."

Mesela ben annemle telefonla konuşurken aniden aşağı iniyor ve "Seni seviyorum, büyükanne!" diyordu.

"Bunu duydun mu?" diye anneme soruyordum heyecanla.

Hiçbirimizin yüzüne karşı 'seni seviyorum' dememişti, ama bunun önemi yoktu. George'un sonunda 'sevgi' sözcüğünü kullanabiliyor olması bile hayal ettiğimin çok ötesindeydi ve Ben'i kucaklayıp okşadığı zamanlarda içinde gösterebildiğinden çok daha fazlası olduğunu anlayabiliyordum. Ben'e karşı sevgisini gösterebiliyor olmakla birlikte bana karşı aynı şekilde davranamıyordu. Ben de küçüklüğünden beri yaptığımız gibi birlikte oynadığımız zamanların tadını çıkarıyordum. Kavga ediyormuşuz gibi yaparken beni yere yatırıp yüzünü yüzüme yaklaştırdığında bana bu kadar yaklaşacak kadar rahat hissetmesinden mutlu oluyordum. Bütün erkek çocuklar yerlerde yuvarlanmayı, boğuşmayı

sever ve küçükken erkek kardeşlerimin bunu sık sık yaptığını hatırlıyordum. Evde bunu birlikte yapacağı babası ya da erkek kardeşleri olmadığı için bütün bu sert oyunları ona ben gösteriyordum. Kurallar olmadan geçirebileceği boş zamanları olsun istiyordum, çünkü evde ve okulda bütün hayatı bu kurallarla geçiyordu.

George, benimle sert oyunlar oynayarak yakınlaşabiliyordu, bu yüzden bana saldırdığında yalnızca gülüyordum. Bazen zor anlar da yaşamıyor değildik. Çok yaklaştığını düşünene kadar güzel zaman geçiriyorduk, ama kötü koktuğumu ya da saçlarımın komik olduğunu söyleyerek geri çekildiği de oluyordu. Bu hep başımıza gelen bir şeydi. George duyularına aşırı bilgi yüklemesi olduğunda hemen kendini geri çekiyordu. Ama yine de sert oyunlarla bana olan sevgisini gösterebiliyordu ve ben de bu durumdan çok memnundum.

En sevdiği bir başka oyun da kedi taklidi yapmaktı. Tıpkı Ben gibi. Bunu o kadar sık yapıyordu ki artık fark etmiyordum bile. George yere yatıp Ben gibi yerde sürünüyor ve hatta Ben'in çıkardığı sesleri çıkarıyordu. Ama bacaklarıma çarpmaya ya da kedi taklidi yaparak kanepede yanıma oturmaya başladığı zaman bir şeylerin değişmeye başladığını anlamıştım. George hâlâ elini tutmama izin vermiyordu, ama artık bana fiziksel olarak yaklaşmaya çalışıyor gibiydi.

Karşılık vermemeye özen gösteriyordum. İçimde ona sarılmaya ve onu sevmeye karşı müthiş bir özlem duysam

da, yıllar içinde bu güçlü duyguyu bastırmayı öğrenmiştim. Diğer anneler çocuklarını öpmek ve sevmek için bağırlarına bastıklarında, hâlâ içim burkuluyordu. George'la asla bu tür bir sevgiyi tadamayacağımı düşünüyordum. Belki de bu yüzden bana ilk kez dokunduğunda, kendimi bu konu hakkında çok fazla düşünmekten alıkoymuştum. Bir daha yanıma yaklaşmaz diye korktuğumdan bu duruma alışmak istemiyordum.

Diğer geceler gibi sıradan bir geceydi. Kanepede oturuyordum ve George da Ben'le birlikte kanepenin diğer ucundaydı. Ben George'un göğsüne ve omuzlarına doğru uzanmıştı ve George da elleriyle onun tüylerini okşuyordu. Uzun bir süre bu şekilde kaldıktan sonra Ben, George'un kucağından atladı ve bahçe kapısının önünde durarak bize dışarı çıkmak istediğini anlattı. Ben de yeniden kanepeye uzanmadan önce gidip kapıyı açtım. Bu sırada George da yerde oyun oynuyordu. Ama yeniden kanepeye yerleştiğimde, George da kanepeye doğru sürünmeye başladı. Kanepeye tırmanıncaya kadar yaptığını çok da fazla dikkate almamıştım. George tek kelime etmeden yanıma geldi ve daha sonra üzerime uzanarak tıpkı biraz önce Ben'in ona yaptığı gibi, bedenini benimkine yasladı. Bu yaşadıklarımızın gerçek olduğuna inanamıyordum.

George yüzünü yavaşça yüzüme dokundurdu, yanlış bir hareket yapıp onu korkutmaktan çekindiğim için kılımı bile kımıldatmadan duruyordum. Ona hiçbir zaman bu kadar yakın olmamıştım. Ağırlığını üzerimde hissediyordum ve bu değerli anı bozmak istemiyordum.

"Ben, Japon bir sumo güreşçisiydi," dedi.

"Gerçekten öyle miydi?"

"Evet. Karate ve kikboks da yapıyordu. Siyah kuşağı var. Biliyorum. Dünyanın en iyi karateci kedisi kupasını kazandı, ama kupayı reddetti. Çünkü o bir kedi değil."

Ne yapmam gerektiğini bilmiyordum. Elimi kaldırdım ve o üzerimde uzanırken parmaklarımı nazikçe George'un saçlarının arasından geçirmeye başladım. Onu, tıpkı onun Ben'i sevdiği gibi seversem, kendini rahat hisseder diye düşünüyordum.

"Çok tüylü bir yüzün var," dedi George ve ben de bir an için elimi saçlarında gezdirmeyi durdurdum. Uzaklaşmak istediğini düşünüyordum.

Ama gitmedi, tam tersine, üzerimde uzanmaya devam etti ve ben de tamamen sessiz kaldım. Onu korkutmak istemiyordum. Bana o kadar yakındı ki yüzümde dans eden nefesini hissedebiliyordum.

"Saçlarını bana doğru hareket ettirme," dedi George. "Saçlarını sevmiyorum."

"Tamam."

"Bana bakıp durma. Hoşuma gitmiyor."

George'un saçlarını okşamaya devam ederken gözlerimi aşağı indirdim. Ona bu kadar yakın olmak her zaman hayalini kurduğum bir şeydi. Bunun gerçekten yaşandığına, bütün bunların gerçek olduğuna inanmalı mıydım?

George, "Ben, Buster'ın terbiyeden yoksun olduğunu düşünüyor," dedi. Bu sahtekâr sokak kedisini Ben'in hâlâ sevmediğini düşününce gülümsedim. "Buster, hep sokaklarda yaşadığı için terbiye edinememiş. Ben de bir zamanlar sokaklarda yaşadığını ve çöpten bulduğu yiyeceklerle beslendiğini unutuyor."

Güldüm ve George'a bakmak için kafamı kaldırdım. Kendime engel olamıyordum, ama bu sefer o da bana bakıyordu. Berrak, masmavi gözleriyle.

"Ben bütün dünyayı dolaştı, bu yüzden diğer kedilere yardımcı olabilir," dedi.

"Nerelere gitmiş?"

"Tatilde Kıbrıs'a gitmişti."

Parmaklarımla George'un başını sevmeye devam ediyordum. Saçları yumuşacıktı ve ben onu severken bedeni gerçekten gevşemişti.

"Ben Kıbrıs'tayken havalar çok sıcak mıymış?"

"Evet. Bütün kediler havalar çok sıcak olduğu için havuzdan çıkmıyorlarmış. Ben, elli faktör güneş kremi kullanıyormuş."

Elimi George'un kulağının etrafında dolaştırdım ve daha sonra yavaşça burnunu okşadım, ona dokunmak konusunda çok da açgözlü davranmamaya çalışıyordum ki aniden oturdu.

"Şimdi gidip Ben'i bulacağım," diyerek bedenini üzerimden kaldırdı ve kapıya doğru yürüdü.

"Tamam, George," dedim arkasından, o kapıya doğru gözden kaybolurken.

Öylece duruyordum. Nefesim içimde tıkanıp kalmıştı. On bir yıl boyunca kollarım bomboş dolaştıktan sonra, çocuğuma sarılmak, onun ağırlığını hissetmek hayalini bile kuramayacağım kadar büyük bir hediyeydi.

13

Yaptığımız Cadılar Bayramı partisi o kadar ses getirmişti ki, semtteki Konut Edindirme Kurumu beni arayarak onlar için gönüllü çalışıp çalışamayacağımı bile sormuştu. Beni bu tip toplu organizasyonlar konusunda eğiteceklerini ve böylece bu tür organizasyonlar düzenleme iznim olacağını, hatta bundan para bile kazanacağımı söylediler. Bu teklif beni çok memnun etmişti ve hemen bana verdikleri formları doldurarak bana neden kendileriyle birlikte çalışma şansı vermeleri gerektiğini uzunca bir kendimi takdim yazısıyla anlattım. Sonra onlarla bir toplantı yapmaya gittim, ama odadaki herkesin takım elbiseler içinde oturduğunu görünce paniğe kapıldım. Kimi kandırıyordum ki ben? İnsanların kendi aralarında güzel vakit geçirmeleri için etkinlikler düzenlemelerine yardım etmek hayal edebileceğim en iyi işti, ama iş dünyası bambaşka bir dünyaydı. George doğduğundan beri üç farklı işte çalışmıştım. İlkinde gündüzleri, ikincisinde akşamları, üçüncüsünde de geceleri çalışmıştım. Ama evde George varken bir yandan da çalışmayı beceremediğimi.

Bir dahaki Cadılar Bayramı'na kadar daha bir yıl vardı ve bence bu süre başka bir parti organize etmeyi beklemek için biraz fazlaca uzundu. Bir bahane bulup başka bir şeyler daha organize etmek için yerimde duramıyordum ki kader işe el attı ve Marjorie Kinnan'dan bir mektup aldım. Okul, yeni bir minibüs alacak parayı toplamak üzere anne babaları yılbaşında bir yardım kampanyası düzenlemeye çağırıyordu ve işte sonunda kendime bir neden bulmuştum. Neler yapabileceğimi düşününce beynim hızla çalışmaya başlamıştı. Bir Noel konseri düzenleyebilirdik belki? Hayır, annemin de hep dediği gibi kulağım müziğe hiç duyarlı değildi. Buz pateni gösterisi? Hayır, bu benim için bile haddini aşmak olurdu. Daha sonra aklıma mükemmel bir fikir geldi: Londra'nın batısındaki evimizde bir kış rüyası, harika bir yılbaşı gecesi hayal ediyordum. Kendilerini sanki Noel Baba'nın evinin bulunduğu Laponya'ya gitmiş gibi hissedeceklerdi. Işıklar, müzik, Ren geyiği ve kar olacaktı. Oturduğumuz sitedeki çoğu insanın, çocuklarını civardaki alışveriş merkezindeki Noel Baba'ya götürecek paraları yoktu, çünkü bu gerçekten pahalıya patlıyordu. Ama belki insanların hemen kapılarının önünde bir etkinlik düzenleyip verebildikleri kadar katkı yapmalarını isteyerek Marjorie Kinnan için biraz para toplayabilirdim. Ne toplarsak toplayalım kâr sayılırdı, üstelik de sitede oturan insanlar çocuklarıyla birlikte bir gece olsun eğlenmiş olurlardı ve George konusunda yaptıklarından dolayı Marjorie Kinnan'a teşekkür etmemi sağlayacak, küçücük de olsa bir şeyler yapmış olurdum. Kış rüyası bütün Aralık

ayı boyunca devam edebilir ve böylece insanlar eğer isterlerse yeniden yeniden gelebilirlerdi.

Noel'i hep çok sevmişimdir. Çocukken babamın hep merdivenlerin aşağısında durup hepimizi aşağı çağırmasını büyük bir heyecanla beklerdim. Bizi aşağı çağırdığında da Nob, Tor, Boy ve ben hediye yığınına ilk ulaşan olmak için neredeyse birbirimizi ezerek aşağı fırlardık. Büyüdükçe Noel'i daha da çok sevmeye başlamıştım, çünkü iki hafta boyunca evi süslüyor, alışverişe gidiyor ve yılbaşı kartları gönderiyordum.

Ama George için Noel hem mutlu hem de zor bir dönemdi. Mutluydu, çünkü evi süslemekten o da en az benim kadar keyif alıyordu. Evi dekore etmekten inanılmaz derecede zevk alıyorduk ve George'un da her zaman evin başköşesinde duran bir şarkı söyleyen Noel oyuncakları koleksiyonu vardı. Şarkı söyleyen bir Ren geyiği ve kardan adamdan, yılbaşı kıyafetleri giymiş üç sevimli fareye ve müzik çalan, Noel Baba kıyafeti giymiş bir penguene kadar her çeşit oyuncağı vardı. Hepsini birden çalıştırınca evde resmen kargaşa çıkıyordu, ama George oyuncakları çok seviyordu ve hepsi birden gürültü yapmaya başladıklarında George'un yüzünde oluşan ifadeye bayılıyordum. Ama zorluk Noel Günü'nün gelmesiyle başlıyordu; George bir güne bu kadar anlam atfedilmesinden çok hoşlanmıyordu, çünkü bütün günlerin birbirinin aynısı olmasını istiyordu. Ben de yıllar geçtikçe Noel Günü için çok fazla hazırlık yapmamayı ve diğer günlerden bir farkı yokmuş gibi davranabilmeyi öğrenmiştim. George bir sürü hediye

alıyordu, ama genellikle onları açmamayı tercih ediyordu. Koca bir dolap dolusu açılmamış hediye vardı ve yıllar boyunca gelen hediyelerin hepsini saklıyordum.

Kış rüyası fikrim hakkında düşünürken bir yandan da George'un buna nasıl tepki vereceğini merak ediyordum. Cadılar Bayramı partisinde eğlendiğini biliyordum, ama o partideki insanların çoğunu tanıyordu. Kış rüyası organizasyonuna ise tanımadığı pek çok insan gelecekti. Bu George için zor olabilirdi, ama iyice düşündükten sonra denemeye karar verdim. Ben bunu yapmayı gerçekten çok istiyordum, etkinliğe dâhil olup olmamayı da George'un kendisine bırakacaktım. Eğer ona fazla gelirse eve kimsenin girmesine izin vermeyecektim ve George da evde Ben'le istediği gibi vakit geçirebilecekti.

Kış rüyası hakkında düşündükçe aklımdaki fikir daha da belirginleşiyordu. Tıpkı Cadılar Bayramı partisinde yaptığım gibi, bu sefer de insanların içinde kendilerini kaybedecekleri bir dünya tasarlamayı amaçlıyordum. Geceler boyu uyumadan sürekli plan yapıyordum ve sürekli kafamın içinde resimler uçuşuyordu. Her şey kafamda netleştikten sonra çalışmaya başladım. Organize etmem gereken ilk şey ışıklardı, çünkü ışık Noel'in Mick Jagger'ı sayılırdı. Partinin bütün parıltısı ışıklar sayesinde geliyordu. Pek çok insan evlerinin dışını Noel geldiğinde ışıklarla süslüyordu: Küçük süs ışıkları, ışıklı Noel Babalar, parlayan Ren geyikleri ve yıldızlar karanlıkta parıldıyordu ve bu halde süslenmiş evleri görmeye bayılıyordum. Bu sanki kapınızın önünden geçen herkese birer yılbaşı kartı vermek gibi bir şeydi.

Bu evi taşındığımızdan beri süslüyordum, ama kış rüyası projem için bu yeterli olmayabilirdi. Evimizin önündeki küçük park alanı, insanları çekmek için bir festival alanına dönüşecekti ve bunu birkaç süs ışığıyla yapamazdım. Bu nedenle ilk işim yıldızları, çanları, yılbaşı ağacını, treni, ve yılbaşı ağacıyla evin ön cephesine takılacak olan ışıkları bulmak olacaktı. Her ne kadar bütçe çok kısıtlı olsa da, internette ne kadar ucuz şeyler bulabileceğinize inanamazsınız. Ayrıca evin önündeki park alanını da süs ışıklarına sarılmış yılbaşı ağaçlarıyla donatmayı planlıyordum ki böylece giriş harika olacaktı. Elektrik faturasını düşünmek bile istemiyordum, artık bunu umursamayacak kadar ileri gitmiştim.

Ayrıca kış rüyasının tam ortasında da güzel bir şey yerleştirmek istiyordum ve bunun da kızak olması gerektiğine karar vermiştim. Arkadaşım Sarah, harika bir insan olan babası Simon'ın marangozluk yaptığını ve istersek bize yardım edebileceğini söylediğinde bu teklifi hiç düşünmeden kabul etmiştim. Ona hayalimdeki kızağın resmini karaladım ki bu bir düzine insanın sığacağı büyüklükte bir şeydi. Ama bunun bana beş yüz sterline patlayacağını öğrendiğimde fikrimi yeniden gözden geçirdim ve sonunda Simon bana birkaç çocuğun binebileceği küçük bir kızak yaptı. Böylece çocuklar içine oturup fotoğraf çektirebileceklerdi. Simon o kadar iyi biriydi ki, benden bir kuruş para bile almadı. Kızağı almaya gittiğimde o kadar harika bir şeyle karşılaşmıştım ki, onu alıp eve götürmeden önce üzerine oturdum. Sonra onu annemle birlikte kırmızı ve altın sarısı renklere boyadık.

Kızağın tabii ki bir Ren geyiği tarafından çekilmesi gerekiyordu ve bir kez daha yaratıcılığımı konuşturdum. Ren geyiği şekli verilmiş ve süs ışıklarıyla donatılmış tel figürleri aldıktan sonra daha gerçekçi gözükmeleri için her birine giydirmek için birer ceket, şapka ve şal diktim. Daha sonra ayaklarının etrafına saman döküp yanlarına da iki tane kova yerleştirdim. Birini çocukların Ren geyiklerini beslemeleri için samanla doldurdum. Diğer kovada ise kum vardı, bu da Noel Baba'nın hediye dağıtmaya gitmek için geyikleri uyandırmakta kullandığı büyülü tozdu.

Son olarak bir de posta kutusu eklemek istiyordum. Çünkü çocukların yeni yıl dileklerini yazdıkları mektupları Noel Baba'ya göndermekten çok mutlu olduklarını biliyordum. Ama bu posta kutusu şu plastik oyuncak kutulardan biri olmamalıydı, çünkü çocuklar Noel Baba'nın bundan çok daha iyisine sahip olacağını bilirlerdi. Ben de internete girdim ve Dorset'te eski gaz kutularını boyayarak sanki gerçek bir posta kutusu gibi görünmesini sağlayan bir adam buldum. Posta kutusu sanki gerçekten de majestelerinin posta kutusu gibi olmuştu. Artık işin yalnızca kostümleri satın alma kısmı kalmıştı. Gelen bütün çocukların fotoğraflarını çekmeyi planlıyordum, böylece ellerinde o güne dair bir anı kalmış olacaktı ve bunun için onlara kardan adam, cin ve kar prensesi elbiseleri giydirmeyi düşünüyordum. Ayrıca gelen babaların isterlerse giymeleri için bir Noel Baba kıyafeti ve bize katılmak isteyen hayvanlar için de bir Noel pelerini hazırlamıştık.

Büyük açılış yaklaşırken yine büyük bir seferberlik havası esiyordu. Annem, Nob, Tor ve Boy ışıkları asmaya yardımcı oluyordu ve Wendy ile Keith de gelmişlerdi. Ben ayağımızın altında hoplayıp zıplıyor, yılbaşı ağaçlarına tırmanıyor ve ışıkların kablolarına dolaşıp duruyordu. Kızağın paketini açar açmaz hemen içine zıplamıştı, ama tırnaklarıyla boyayı çizmemesi için onu hemen çıkarmıştık. Onu kızaktan alıp buz gibi betona koyduğumuz ve keyfini kaçırdığımız için öfkeyle miyavlıyordu.

Kızağa bir kez daha binemez miyim? Noel'deyiz ama! Eğlenmek istiyorum!

Ama bütün bu olanlar George'un keyfini kaçırmışa benziyordu.

Sürekli, "Bütün o çocuklar gelip kızağı kıracaklar," diye söylenip duruyordu. "Onların buraya gelmesini istemiyorum."

"Bunu senin okulun için düzenliyoruz," diye onu rahatlatmaya çalışıyordum. "Yalnızca okulunuz minibüsü alınca yapacağınız gezilerde ne kadar eğleneceğinizi düşün. İşte bunun için para toplayacağız. Bütün o insanları istemiyorsan görmek zorunda değilsin. Rahat ve sıcak evimizde kalırsın ve Ben de sana göz kulak olur."

Bütün hazırlıkları bitirdiğimizde George'un kış rüyamızla ilgili kendini biraz daha rahat hissetmesini umuyordum. Noel ışıklarını yakmak buna yardımcı olabilirdi, ama eğer olmazsa da elimizdeki en büyük kozu kullanarak her akşam Lewis'i buraya getirmeyi ve meşhur *Thriller* dansını yapmasını sağlamayı planlıyordum.

Birkaç gün sonra bütün hazırlıklar bittiğinde annemle birlikte evin önünde geziniyorduk, George da birkaç adım arkamızdan bizi takip ediyordu. Elim elektrik fişine uzanırken Ben de bir ağacın tepesine çıkmış bizi seyrediyordu. Son bir dokunuşla Noel ışıklarıyla birlikte kış rüyası da açılabilir hale gelmişti.

Annem gülümseyerek, "Üç, iki, bir," diye geriye doğru saydı ve ben de düğmeye bastım.

Bütün ev koca bir yılbaşı ağacı gibi parlıyordu. Kırmızı ve yeşil, beyaz ve mavi ışıklar öylesine güçlüydüler ki üzerimizden uçarak Heathrow'a giden uçakların evimin önündeki park alanını uçak pistiyle karıştırmalarından korkuyordum.

George yukarı baktığında nefesini tutarak, "Bu çok parlak," dedi.

Ben de dalların arasından fırlayıp gözlerini eve dikmişti.

Bu inanılmaz! Çok güzel! Noel Baba ne zaman gelecek? Onu görmek için sabırsızlanıyorum.

Ben ağaçtan aşağı inerek yanımıza koştu ve bacaklarımızın arasından bir yılan balığı gibi süzülmeye başladı. Biz etrafımıza bakarken o da sürekli miyavlıyordu, gördüğü şeylerin onu ne kadar heyecanlandırdığını anlayabiliyordum. İşte Noel böyle başlamıştı ve her şey kusursuz görünüyordu. Son dokunuş olarak bir kar makinesi bile almıştım, çünkü etrafta uçuşan kar taneleri olmadan tam bir kış rüyası yaşayamayacağımızı düşünüyordum.

Etrafıma şöyle bir baktım ve yarattığımız bu güzelliği görünce eğer Marjorie Kinnan için bir şeyler toplayamazsak Noel Baba'nın şapkasını yemeye karar verdim.

"Ben eve gidiyorum," dedi George.

Ben de onun arkasından eve doğru koştu; her ikisinin de dışarıda annem ve benimle birlikte biraz daha durmalarını diledim. George'un bunun keyfini çıkarmasını o kadar çok istiyordum ki.

Ren geyiğinin kovasındaki talaşları kabartmaya gittiğim sırada "Daha iyi olacak, Ju," dedi annem.

Etrafıma bakındım. Saat öğleden sonra dört buçuktu ve hava kararmıştı. Yıldızlar üzerimizde parıldıyordu ve nefesimin ağzımdan çıkar çıkmaz buharlaştığını görüyordum. Her yere açılışımızı duyuran posterler asmıştım, ama kaç kişinin bununla ilgilenip geleceğini bilmiyordum.

İçeri doğru yürürken anneme, "Biraz çay demleyeyim mi?" diye sordum.

Sonraki iki saat sürekli demliği tazeleyerek ve kapımızın çalınmasını bekleyerek geçti. Acaba bu sefer çok mu ileri gitmiştim? Acaba insanlar tamamen aklımı kaçırdığımı mı düşünüyorlardı? Ağızla elma yakalama yarışı ya da oyun geceleri düzenlemek kolaydı, ama acaba insanlar bu sefer bu yaptıklarımla ilgilenecekler miydi?

Heyecanla birileri gelecek mi diye beklerken Wendy'nin kardeşi Kayleigh de bizimle birlikteydi. Yaptığımız işlerden o kadar etkilenmişti ki en sonunda o da yardım etmeye karar vermişti. Ona bir orman cini kıyafeti

giydirmiştim. Kayleigh çocukların kızaktan inip binmelerine yardımcı olacaktı ve ben de bu sırada rahatça onların fotoğraflarını çekebilecektim. George'tan da kostümleri dağıtması için yardım istemiştim.

Annem kış rüyası hariç her konudan söz ederek konuşurken George'un kahkahalarını duyuyordum. Salona gittiğimde Ben ortalarda dönüp duruyordu. Ona kedi ölçülerine uygun bir orman cini ceketi almıştık ve şimdi onu tiksinerek üzerinden çıkarmaya çalışıyor, bu sırada da bir solucan gibi kıvrılıp duruyordu.

"Ben kostüm giymek istemiyor," dedi George. Onu kucağına alarak giysisini çıkarmaya çalıştığı sırada kapı çaldı.

"Bundan hiç hoşlanmıyorum," diye homurdandı George. "Bu insanlardan hiç hoşlanmıyorum."

Kapıyı açıp karşımda iki kızıyla birlikte duran kadını görünce kalbimin üzerinde olması gerekenden fazla bir ağırlık hissetmiştim.

"İlanınızı gördüm," dedi kadın. "Ziyaret etmemiz mümkün mü?"

"Tabii ki. Durun da şeker kovalarını getireyim."

Kovaları alarak annem ve Kayleigh'le birlikte dışarı çıktım. İki küçük kız da hayretten kocaman açılmış gözlerle etrafa bakınıyorlardı.

Kızlara, "Noel Baba'nın kızağında fotoğraf çektirmek ister misiniz?" diye sordum.

"Evet, lütfen."

"Tamam o zaman. Kostümlerinizi giymeniz gerekiyor," dedim ve hemen işe koyulduk. Kış rüyası artık resmen başlamıştı.

Bazı geceler kapımız yalnızca birkaç kere çalınırken bazı geceler büyük indirimlerin ilk günlerinde mağazaların önlerinde oluşan kalabalıklar gibi bir kuyruk oluyordu. Kapı zili okul çıkış saatinden sonra akşamüstü dört buçuk gibi çalmaya başlıyor ve dokuz buçuğa kadar çalmaya devam ediyordu. Kayleigh orman cini giysisiyle her akşam benimle birlikte soğukta saatlerce beklemeye hazırdı, çünkü o da benim gibi hayalperest bir insandı ve kış rüyasına baktığında ayaklarını gerçekten yere vurmakta olan bir Ren geyiği ve kızağının yanında duran gerçek bir Noel Baba görüyordu. Kış rüyamız ışıklardan ve plastikten oluşmuyordu; Kayleigh'ye göre her şey gerçekti ve ben de bütün çocukların bizim hissettiğimiz bu büyüyü hissetmesini umuyordum.

Çocuklar araba yolundan yürürken Ren geyiğinin yanında duran kovaları gördüklerinde heyecanla, "Bunlar ne?" diye soruyorlardı.

"Kovaların bir tanesinde saman var, çünkü Ren geyiklerinin sürekli karnı acıkır ve diğerinde de büyülü toz var, böylece Noel Baba bu tozla istediği zaman Ren geyiklerini uyandırabilir," diye yanıt veriyordu Kayleigh de gururla.

Annem de akşamları sık sık yardıma geliyordu, ama George evde kendi başına oturuyordu. Dışarıya bakmak

için sürekli eve girip çıkan Ben bile onu çıkmak için ikna edememişti. İnsanları karşılarken ve en güzel pozu yakalamak için arka arkaya bir sürü fotoğraf çekerken ona asla baskı yapmıyordum. Kararı George'a bırakmıştım, çünkü onu ikna etmenin en iyi yolunun bu olduğunu düşünüyordum, tıpkı Cadılar Bayramı partisinde yaptığım gibi. Kayleigh'yle birlikte her akşam kış rüyasıyla ilgileniyor ve herkes gittikten sonra da ışıkları söndürüyordum. İçeri gidip çektiğim fotoğrafları basıyor ve her birini bir yılbaşı kartına yapıştırarak ertesi gün almaları için hazır ediyordum. Bunu hallettikten sonra sıra posta kutusunu boşaltmaya geliyordu. Bütün mektupları yanıtlıyordum ve onlara Noel Baba'nın dileklerini yerine getirmek için elinden geleni yapacağını söylüyordum, ama gerçekleşmeyecek şeylerin sözünü de vermiyordum.

George günlerdir dışarı çıkmayı reddediyordu ve artık hiç dışarı çıkmayacağından korkmaya başlamıştım. Olanların hepsini mutfak penceresinden izliyordu, çünkü yılbaşı ışıklarını izlemeye doyamıyordu. Bazen zil çaldığında kapıya kadar gelse ya da şeker kovalarını taşımama yardım etse bile asla dışarı çıkmıyordu. Belki de her şey ona çok fazla geliyordu. Belki de ne kadar ilerleme kaydetmiş olsa bile George'tan onu aşan bir şey bekliyordum. Ama yine de Ben'e George'u dışarı çıkarmanın bir yolunu mutlaka bulacağı konusunda güvenmeliydim ve bunu baş düşmanı bir köpekle yapsa bile ona kızmayacaktım.

Bir adam, iki tane sarı labradorla geldiğinde Ben çılgına döndü. Adamın bacaklarının arasında dolanıp duruyor,

köpekler de dik dik ona bakıyordu. Daha sonra Ben kimin patron olduğunu göstermek için köpekler daha fırsatını bulamadan kızağın üstüne atladı. Ben onları kızdırmak ve havlamalarını sağlamak için ortada koşuştururken köpekler bir zamanlar Jedi'nin yaptığı gibi şaşkınlık içinde kala-kalmışlardı. Birdenbire artık onlar da dayanamayacakları bir hale geldiler ve Ben'e doğru var güçleriyle havlamaya başladılar. Ben ise gözleri parlayarak oradan uzaklaştı. George'un mutfak penceresinden baktığını gördüm, gülmekten gözlerinden yaşlar akıyordu.

Ben'e sert bir şekilde, "Daha fazla olay çıkarmadan eve girmen gerekiyor," dedim ve onu eve taşıdım.

Bu pek de bir işe yaramadı, çünkü Ben gidip pencere pervazına oturdu, George da arkasında duruyordu. Öyle tiz bir sesle miyavlıyordu ki yılbaşı müziklerini bile bastıracağından korkmuştum. Labradorlar gittikten sonra onu yeniden dışarı çıkarmak için eve girdim. George ,Ben'in bu sefer ne yapacağını öyle merak ediyordu ki dışarı çıkmaya daha fazla direnemedi.

George kapının eşiğinde durup dışarıyı seyrederken, "Küçük çocuklara ne yapmaları gerektiğini anlatsan hiç fena olmaz," dedim. "Hangi kostümü giymeleri gerektiğine karar veremiyorlar, belki Ben'le birlikte onlara yardımcı olabilirsiniz."

Ben kapının dışında durmuş George'a bakıyordu.

Lütfen dışarı gel ve benimle birlikte oyna, George. Dışarı gelmeyecek misin? Çok eğleneceğiz.

George gecenin içine adım atmadan önce bir saniyelik bir tereddüt yaşadı. Ben ona doğru geldi ve heyecanla miyavladı. Adeta kendinden geçmiş gibiydi, çünkü ona hiçbir şeyin dokunamayacağını biliyordu ve bana zafer ifadesiyle dolu bir bakış attı.

Ben George'un kedisiyim ve o beni asla azarlamayacak. Benim köpekleri kızdırdığımı gördüğünde gülüyor.

George etrafına bakınırken, "Neden gidip kostümlere bir göz atıp her şeyin hazır olduğundan emin olmuyorsunuz?" dedim.

Ben kızağa atlarken George kutuya doğru yöneldi ve içindeki giysileri dışarı çıkarmaya başladı.

"Fotoğraf çektirmek istiyor," dedim gülerek.

"Bazen istiyor bazen istemiyor," dedi George kutuyu karıştırırken. "Bir zamanlar Hollywood'da bir aktördü ve bu yüzden fotoğraflarda güzel çıkıyor ve o üzerine çıktığında kızak uçmaya başlayabilir. Noel Baba'yı ziyaret etmek istiyor."

Bu olaydan sonra George her akşam dışarı çıkmaya başladı ve en güzel zamanları da kış rüyasında her akşam biz bize hazırlanırken yaşadık. Üçümüz kızağın üzerinde oturup hikâyeler anlatırken ya da yan yana durup ışıkları seyrederken sanki kendi büyülü dünyamızda yaşıyorduk. George'un kendini bu renkli harikalar diyarında rahat hissettiğini biliyordum, çünkü artık o dünya bize aitti ve bu durum da gelen yabancılarla baş etmesine yardımcı

oluyordu. George bu meseleyle baş etmek için tabii ki yine kendine özgü bir yol bulmuştu: Eğer bir çocuk saman kovasını devirirse iç geçirerek bana boş vermemi söylüyordu. Saman kovasını düzelttikten sonra yeniden kostümlerin bulunduğu kutunun yanına gidip kendilerine bir şeyler verilmesini bekleyen çocuklara bakıyordu.

"Bunu giyebilirsin," diyerek bir tanesine Ren geyiği kostümü veriyordu.

Anneleri George'a bazen bir bakış atsa da, umursamıyordum. Kış rüyamıza gelen herkesin George'u olduğu gibi kabullenmesi gerekiyordu, tıpkı bizim gelen herkesi kabullendiğimiz gibi.

Çocuklar evlerine giderken, "Yarın yine gelin ve bu sefer büyükannenizi de getirin," diyordu. Daha sonra da bana dönerek, "Bence yarın yine gelecekler, çünkü büyük alışveriş merkezlerine gidemiyorlar anne."

"Evet, gidemiyorlar, George," dedim ona ve Aralık soğuğunda içim sımsıcak olmuştu.

George bütün olanları çok normal karşılıyordu ve ben de bu yüzden onunla gurur duyuyordum. Kim gelirse gelsin umursamıyordu ve bu gerçekten çok önemliydi, çünkü her çeşit insanın geldiği oluyordu. Bir keresinde beş çocuklu bir kadın gelmişti ve çocukların önünde akla hayale gelmeyecek küfürler ediyordu, ama o bile giderken içten bir şekilde teşekkür etmişti. Daha sonra çocuklarıyla gelen sarhoş bir baba vardı ve geldiğinde gerçekten ürkmüştüm, sitedeki herkes onu tanıyordu. Ama giderken onun aslında

ne kadar kibar bir insan olduğunu anlamıştım, kampanya için beş sterlin bile bağışlamıştı. Eski evimizde olduğu gibi bu evimizde de insanlar içlerinde pek çok sürpriz barındırıyordu. Ayrıca George ve Ben'i kostüm kutusunun yanında birlikte dururlarken ya da şeker kovalarına göz kulak olurken izlemek de beni çok mutlu ediyordu.

Çocuklar bir avuç dolusu şeker almak istediklerinde George, "Yalnızca bir tane," diyordu ve Ben'e çileden çıkmış bir bakış atıyordu.

Ne yapabilirsin ki George? Bazı çocuklar işte böyleler, öyle değil mi? Ama şu anda Noel'deyiz ve çocuklar eğleniyorlar. Boşver gitsin.

Noel yaklaştıkça, Ben giderek dizginleri ele almaya başlamıştı. Kızağa binen, yılbaşı ağaçlarına tırmanan ve kostüm kutusunun içine giren çocuklara burun kıvırıyordu. Aslına bakarsanız sanki Noel'den o sorumluymuş gibi davranıyordu. George biraz çekingendi, ama bu kadar insanla ve onların yarattığı bu kadar gürültüyle baş etmekte zorlanan tek kişi de o değildi. Oldukça kalabalık bir günde, bir komşumuz İrlanda'dan onu ziyarete gelen torunlarıyla birlikte gelmişti ve hepsi birden kızağın üzerinde fotoğraf çektirmek istemişlerdi. Birisi dışında: Yedi yaşlarındaki kız torunlarından biri geride duruyordu. Ona bir kostüm giydirmenin bile olay olduğunu fark etmiştim.

"Eğer onun bir kostüm seçmesini bu kadar istiyorsan, neden sen de bir tane giymiyorsun?" diye sordum onun büyükbabasına.

"Haydi, o zaman bana da bir giysi ver oradan tatlım," diye kükredi gülerek.

Noel Baba gibi giyindikten sonra o da eşiyle birlikte kızağın üzerine oturdu ve torunları da kızağın etrafına dizildi. Ama küçük kız hâlâ sessizce kenarda duruyordu.

Ona doğru eğildim ve "Kızağın üstüne oturmak zorunda değilsin," dedim. "Neden bunun yerine gidip Ren geyiğini beslemiyorsun?"

Ren geyiklerinin kaplarına saman koymaya gittiğinde ben de ailenin geri kalanının fotoğrafını çektim. Sanırım doğru fotoğrafı çekene kadar otuz tane çekmiş olmalıyım. Daha sonra aile evine gitti.

Ertesi gün büyükbaba yeniden geldi, bu sefer yanında yalnızca küçük kız vardı.

"O da fotoğraf çektirmek istiyor," dedi ve kız da hemen kızağa atladı.

Güzel yüzü, kıvırcık saçları ve üzerinde kar prensesi kıyafetiyle kızakta otururken fotoğrafını çektim. Artık gülümseyerek poz verecek kadar rahattı.

Ama ne üzücü ki, yaptığımız şeylerden herkes memnun olmuyordu. Kış rüyası başladıktan birkaç gün sonra, kapıyı açtığımda dışarıda bir kadının beklediğini gördüm.

"Ben Konut Edindirme Kurumu'ndan geliyorum," dedi kadın. "Işıklarınızın çok parlak olduğu yönünde bir şikâyet var."

Şaka yapıyor olmalı diye düşünmüştüm. Ne tür bir münasebetsiz Noel'i herkese zehir etmek isteyebilirdi ki? Ama kadın şikâyeti soruşturmak zorunda olduğunu, çünkü onlara telefon edildiğini söyledi. Bir çürük elmanın neden diğer bütün güzel elmaların hayatını mahvetmek istediğini anlayamıyordum. Kimin Noel'i mahvetmek konusunda Grinch'le[4] yarıştığını bilmiyordum, ama bildiğim bir şey varsa o da birilerinin gerçekten sorun çıkarmak istediğiydi.

Ben görevli kadına burada hep birlikte neler yaptığımızı anlattım, o da söylediklerimi dinledi. Yalnızca halledilmesi gereken birtakım resmî işler vardı: Kadına çocukların fotoğraflarını çektiğimi söylediğimde, bunu yöneticisiyle görüşmesi gerektiğini çünkü kendilerine ait bir evde bunun yapılabileceğinden emin olmadığını söyledi. Daha sonra yanıt geldi ve yanlarında yetişkinler olduğu sürece çocukların fotoğraflarını çekmemde bir sakınca olmadığını öğrendim. Biraz da olsa sağduyuyla karşılaştığım için mutlu olmuştum.

"Bu insanlar için iyi bir şey," dedi kadın telefon ettiğinde ve hatta Konut Edindirme Kurumu yüz sterlinlik bir çekle kampanyamıza bile katıldı.

Paranın gelmesi harikaydı, ama ben Noel hediyemi George'u Ben'le birlikte dışarıda yabancılarla iletişim kurup etkinliklere katılırken görünce almıştım. Bunca yıldır George'u insanların arasında zorlanırken görmüştüm, ama

4 Dr Seuss'un çocuk klasiği olmuş romanında, Noel zamanı insanların heyecan ve mutluluğunu bozmayı amaç edinmiş kötü başkarakterdir.

artık sonunda bunu da başarmıştı. Gerçekten kusursuz bir ikili olmuşlardı.

Umudumun kırılmasına izin vermeyecektim. Yıllardır Noel konserlerine gidiyordum ve hâlâ bir şeylerin olmasını bekliyordum ve şu ana kadar hiçbir şey olmamasını kafama takmayacaktım. İlkokuldaki yılları boyunca, George'un bütün konserlerine gitmiş, sınıf arkadaşlarının sahneye gelişlerini ve seyircilere bakarak onları rahatlatacak bir gülümseme görmek için gözleriyle ebeveynlerini nasıl aradıklarını izlemiştim. George küçükken, hep onun da aynı şeyi yapmasını umuyordum, ama büyüdükçe bunun hiçbir zaman gerçekleşmeyeceğini anlamıştım, içim bu yüzden her yıl çok acıyordu. Kendime kızıyordum: Neden George'u olduğu gibi kabullenemiyordum ki? Onu olmadığı biri haline sokamazdım; zaten George da benim izleyiciler arasında olduğumu biliyordu ve önemli olan da buydu. Sahneye adım attığı dakikada benim orada onu izlediğimi biliyordu. Daha sonra eve gidecek ve Ben'le birlikte bisküvi yiyip kış rüyasının ışıklarını açacaktık.

George aylardan beri prova yapıyordu. Önce konserde yer almak istemediğini söylemişti, çünkü insanların ona bakmasını istemiyordu. Daha sonra provalar yüzünden öğlen tenefüsünden vazgeçmek zorunda kalmaktan hoşlanmadığını söylemeye başlamıştı. Marjorie Kinnan her yılbaşında büyük bir gösteri yapıyordu ve bütün çocuklar da buna katılıyordu. İşte şimdi o gün gelmişti ve benim karnımda kelebekler uçuşuyor, başım heyecandan çatla-

yacak gibi oluyordu. George şarkı mı söyleyecekti? Ya da bunu reddedip arkadaşlarının arasında sessizce duracak mıydı? Aileler konserin başlamasını beklerken çocukların bazıları enstrümanlarını çalıyorlardı. Çocuklar sahneyi doldurmaya başladıklarında, biraz daha dik oturarak George'u görmeye çalıştım. Sahneye gelip gelmeyeceğinden bile çok emin olmadığım için onu görene kadar gözlerimle bütün sahneyi taradım.

George'un başı öne eğikti. Bir elinde bir ışık tutuyordu ve kırmızı bir tişört giymişti. Sahnede yerini aldığında onun da şarkı söylemesini istiyordum, müzik başladığında ona baktım. Onun da şarkıya katılması için dua ediyordum. Derken birdenbire ağzını açtı. O sırada o kadar heyecanlandım ki annelerin yaptığı en büyük hatalardan birini yaparak birden elimi havaya kaldırdım ve ona el salladım. Şimdiye kadar katıldığı bütün konserlerde sessizce durduğunu düşündüğümde kendimi tutamamıştım. Sonunda George da koroya katılmıştı.

Elimin havaya kalktığını görür görmez kaşları da havaya kalktı ve ben de hemen el sallamayı bıraktım: Onun dikkatini dağıtmak istemiyordum. Kendimi tutmak gerçekten çok zordu. Onu şarkı söylerken izledim ve müzik bittiğinde ayağa fırlayarak çılgınlar gibi alkışlamaya başladım. O kadar ki bir an için ellerim kopacak sanmıştım. George insanlarla dolu salona şöyle bir baktı. Alkış seslerinden hoşlanmadığını biliyordum, ama heyecandan içim kıpır kıpır olmuşken birden bire gözlerimiz kilitlendi ve dudakları hafif bir gülümsemeyle kıvrıldı.

Şimdiye kadar geçirdiğimiz en güzel Noel'di.

Konser bittiğinde olayı bu kadar abartmaya devam edersem George'un bir daha hiçbir etkinliğe katılmayacağını düşünerek kendime hakim oldum. Eve gittik ve ön kapıyı açtık, ama ev tuhaf bir şekilde sakindi. Genellikle Ben giriş kapısına gelerek bizi karşılardı, ama o akşam evde olduğuna dair hiçbir işaret yoktu.

"Babu?" diye bağırdı George ve birlikte onu aramaya başladık.

Ben, oturma odasında ya da mutfakta değildi. Ayrıca üst kattaki yatak odamdaki sandalye de boştu. Her zaman uzandığı yastığının üzerinde de yoktu ve George'un odasında olduğuna dair bir iz de bulamamıştık. Ben aramaya devam ederken, George da aşağı inerek yeniden alt kata baktı.

"Bir ağacı süslüyor," diye bağırdığını duydum, gülmeye başlamadan önce.

Aşağı indim ve oturma odasına geçtim. Ben'i hiçbir yerde göremiyordum.

George, yaklaşık iki metre uzunluğundaki bir ağacı göstererek, "İşte burada," dedi.

Ben'in yeşil gözlerini bir ağacın tepesinde görene kadar gözlerim yukarılarda gezindi. Tepede ışıkların ve süslerin arasında oturmuş aşağıya bakıyordu. Onu çevreleyen süslerle tam bir Noel kedisi olmuştu. Ağacın tepesinden

bize doğru baktı ve miyavladı. George ve ben gülmeye başlamıştık.

"Galiba ağaçları seviyor, anne" dedi George.

"Belki biraz fazla seviyor," diye yanıt verdim. "Şimdi onu aşağı indirelim mi?"

Ben'i Kaybetmek

14

Kış rüyasından sonraki aylar George ve Ben'in birlikte geçirdikleri en güzel zamanlardı ya da belki de ben öyle hatırlıyordum. 2009 yılının Eylül ayında tatile gitmeye hazırlanırken, George'un Ben'i bırakıp tatile gitmek istemeyeceğinden korkuyordum, çünkü artık birbirlerinden iyice ayrılmaz olmuşlardı. Ama hastalığı sırasında yıllarca baktığım bir arkadaşım bizi Mısır'a götürmek istiyordu ve bunun George için bir hayalin gerçeğe dönüşmesi olduğunu biliyordum, çok uzun zamandır sevdiği mavi denizi ve balıkları görmüş olacaktı. Bir şekilde onu gitmeye ikna ettim. Başlarda zorlandım: Fikrinden hiçbir şekilde vazgeçmiyordu. Ben'i evde bırakmak da istemiyordu. Ama Howard biz evde yokken bizde kalıp Ben'e bakmayı kabul edince o da yumuşadı. Ben'in kendi evinde mutlu olacağından emin olunca artık gidebileceğini söyledi. Şimdi veda etmek için merdivenleri tırmanırken bavullarımız da kapının önünde bekliyordu.

Ben, yatak odasına girdiğimizde pembe battaniyesinin içinde uyuyordu. Yatağa serilmişti ve o kadar huzurlu görünüyordu ki onu uyandırmak istemedim. Ona bakınca yüreğim sızlıyordu. Yatağın ucunda George'la birlikte ona bakarken, iki hafta çok uzun bir zaman gibi gelmişti.

"Bir daha asla uzaklara gitmeyeceğim," dedi George. "Gittiğimi biliyor. Ben çok üzgün. Bu yüzden uyuyor, çünkü o bizim gittiğimizi biliyor, değil mi?"

"Ona iyi bakılacak," dedim George'a. "Burada babanla birlikte olacak ve bizim gittiğimizi anlamayacak bile. Onu her gün arayabiliriz ve baban da telefonun sesini hoparlöre alarak bizim sesimizi ona duyurabilir. O gerçekten iyi olacak."

George, yavaşça yatağın kenarına oturduğunda Ben gözlerini açtı. Bize bakarak uzun uzun miyavladı. Bu genelde bize merhaba demek için kullandığı bir miyavlamaydı. Uzun ve iki notalıydı ve genelde biz dışarıdan eve gelince duyardık. Aksi halde, uzun ama tek notalı bir miyavlama duyardık ve bu mutsuz olduğu anlamına gelirdi. Daha kısa olanınıysa merhaba ve evet demek için kullanırdı.

"Sana bir sürü hediye getireceğim," dedi George, Ben'i kucağına alırken. "Sana denizden kum da getireceğim."

Gözleri yaşlarla doldu ve birdenbire gerçekten gitmesek mi acaba, diye düşünmeye başladım. Bu tatilin gerçekten yapmamız gereken bir şey olduğunu düşünürken acaba yanılıyor muydum? Acaba George ve Ben'in birlikte çok

mutlu olduğu bu evde mi kalmalıydım? Kendi kendime endişelenmeyi bırak, dedim. Birbirimizi özleyeceğimizi biliyordum, ama başka türlü George'un hayatı boyunca hatırlayacağı bir tatile nasıl gidebilirdik ki? Mısır'a gidince orayı seveceğinden ve orada hayatının en güzel anlarını geçireceğinden emindim.

Ayrıca biraz uzaklaşmayı gerçekten çok istiyordum, çünkü sitede oturanlardan biri, bir şekilde bana ve George'a kafayı takmış gibi görünüyordu. Nedenini bilmiyordum, ama sanki bizi huzursuz etmeye çalışıyor gibi bir hali vardı. İşler o kadar sarpa sarmıştı ki artık evden çıkmaktan çekinmeye başlamıştım. Ne zaman evden dışarı çıksam sanki gözleri üzerimdeymiş gibi geliyordu ve kendimi çok huzursuz hissediyordum.

Başlarda görmezden gelmeye çalıştım. Eğer tepki vermezsek adamın vazgeçeceğini umuyordum. Ama bir gün öğleden sonra George'un okul servisi evimizin önünde durduğunda öyle bir şey oldu ki artık bu durumu görmezden gelemeyeceğime ikna oldum.

Otobüsün sesini duyduğumda Ben ayakaltında olduğu halde üst katta çamaşırları topluyordum ve George'a el sallamak için pencereye yöneldim. George'a seslenmek üzereyken adamın evimizin karşısında durduğunu fark ettim. George onun yanından geçip kapıya doğru yürürken adam gülmeye başladı

"Hey, kafadan kontak," diye bağırdı birden. "Bugün okulda bir şeyler öğrenebildin mi? Diğer ağzı salyalılarla birlikte otobüste eğlendiniz mi?"

Dilim tutulmuş bir halde kalakaldım.

"O özel bir otobüs," dediğini duydum George'un, giriş kapımıza doğru yürürken. "Özel ihtiyaç okulu için özel bir otobüs."

"Oh, evet. Gerçekten çok özel. Özellikle kafadan kontaklar için."

Adam gülerken öfkeden kudurdum. George'la nasıl böyle konuşabiliyordu ki? Bir çocuğa nasıl böyle şeyler söyleyebiliyordu? Kapıyı açtığımda George tek kelime bile etmedi ve eve girdi.

"Neden biraz televizyon izlemiyorsun? Ben de sana içecek bir şeyler getirirdim" dedim ve evden çıkıp adama doğru yürümeden önce oturma odasının kapısını kapattım. George kendi mücadelesini vermeyi bir gün mutlaka öğrenecekti, ama bu o gün gerçekleşecek bir şey değildi. Artık canıma tak etmişti.

"Az önce ne dediğini duydum ve söylediklerin midemi bulandırdı," diye bağırdım yolun yukarısına doğru yürümeye başlamış olan adama.

Bana bakıp güldü. İçimdeki öfkenin giderek büyüdüğünü hissediyordum. Nasıl biri olduğunu anlamıştım: İnsanlarla kavga eden, nefret dolu bir insandı. Kendinden daha güçsüz olanları seçiyor ve toplu konutların adını kötüye çıkarıyordu.

"Kendinden utanmalısın," diye haykırdım. Giderek öfkeleniyordum. "Sen bir yüz karasısın. Benim oğlumla o şekilde konuşmaya nasıl cüret edersin?"

Adam bana baktı. Cesareti biraz kırılmışa benziyordu ve ne kadar öfkelendiğimi de anlamıştı.

"Oğlumu rahat bırak," dedim. "Onunla bu şekilde konuşuyor olman gerçekten mide bulandırıcı ve eğer bir daha onunla konuştuğunu duyarsam bu sefer karşında beni bulacaksın. Seni sinirlendirecek ne yaptık bilmiyorum, ama artık gerçekten bundan çok sıkıldım. Bizi rahat bırak."

Bunu söyledikten sonra arkamı döndüm ve eve girdim. Büyük ihtimalle başıma yeni bir bela daha açmıştım, ama artık susamazdım. Bu adama birilerinin doğruyu yanlışı söylemesi gerekiyordu.

İçeri girdiğimde George beni bekliyordu. Mutfak penceresinden her şeyi duymuştu.

"Üzülme anne," dedi bana. "Hiç umurumda değil. Otobüsümdeki çocuklara kafadan kontak demesi gerçekten çok üzücü."

Derin bir nefes aldım ve kendimi sakinleştirmeye çalıştım.

"Otobüsteki bazı çocuklar gerçekten hasta," dedi George. "Ama ben değilim."

Salona doğru giderken bir yandan da Ben'le konuşuyordu. "Ona korkak denir. Sana karşılık veremeyecek biriyle kavga eden kişiye. Korkak. Korkak."

Bunun hakkında daha fazla konuşmadık ve George'un da bu olayı unutmasını umuyordum. Çünkü kendini

gergin hissettiğinde kendine gelmesi günler sürüyordu ve ne uyuyabiliyor ne de yemek yiyebiliyordu. George bu olaydan bir daha bahsetmese de onu çok üzdüğünü biliyordum.

"Anlayabiliyor mu? Anlayabiliyor mu?" diye soruyordu Ben'e takip eden günler boyunca. "Bu çocukların neler hissettiğini biliyor mu? Biliyor mu?"

Aslında George'u üzen şey adamın kendisi değildi. Yalnızca sınıf arkadaşları gibi çocuklar hakkında bir insanın nasıl olup da bu kadar korkunç şeyler söyleyebildiğini anlamıyordu. Adam onunla dalga geçtiğinde, onun acımasız birisi olduğunun farkındaydı. Ben de birkaç gün sonra onunla olanlar hakkında konuşmaya çalıştım.

"Bazen bu adam gibi adamlarla karşılaşacaksın George. Yapman gereken tek şey onları görmezden, duymazdan gelmek," dedim sakince.

George, oturma odasına gelerek bize bakmaya başlayan Ben'e baktı.

"Rahatsız olmadım," dedi. "Onlar iyi ruhlar, öyle değil mi?"

"Kimler?"

"Otobüsümdeki çocuklar. Başka türlü doğmak ellerinde değildi ki. Onlar gerçekten iyi ruhlar."

"Ruhun ne anlama geldiğini biliyor musun George?"

"Evet. Ruh bir canlı. Senin içinde."

Ben kanepeye fırladı ve George'un yanına kıvrılarak mırlamaya başladı. George'un kendini nasıl hissediyor olduğunu soramayacağımı bildiğim için, ona kendimi nasıl hissettiğimi anlatmaya karar verdim.

"O adamın arkadaşların hakkında söyledikleri beni gerçekten çok üzdü. Hiç hoş şeyler değildi."

George bana baktı. "Üzülme, anne. İnsanlar onların salyalı olduklarını düşünüyor, çünkü bazen gerçekten de Joshua'nın salyaları akıyor. Ama o çok iyi biri. Ben onu çok seviyorum ve Babu da onu çok seviyor."

George konuşurken, Ben patilerini onun bacaklarına uzatıyordu. Sanki yaşananlardan dolayı onu teselli etmeye çalışıyor gibiydi.

"Bence eğer sen ve Babu otobüsteki arkadaşlarını seviyorsanız, başka hiçbir şeyin önemi yok," dedim.

"Onlar gerçekten çok iyi ruhlar. Gerçekten."

"Biliyorum, George."

"İyi ruhlar."

George yaşananları unutmuş gibi görünse de, adam unutmamıştı ve olaylar giderek daha kötüye gitti. Artık işe Ben'i de karıştırmaya başlamıştı.

"O kedi olmasa oğlun ne yapardı acaba?" diye laf sokuyordu ben yanından geçerken. "Kedi olmasa oğlun dağılırdı, değil mi? Her şeyi o kediyle birlikte yapıyor."

Ya da bazen evimin yanından geçerken güldüğünü duyuyordum.

"Merhaba, kedicik," diye bağırıyordu. "Yanıma gelir misin?"

Ben asla adama yaklaşmadı, çünkü onun nasıl bir adam olduğunu biliyordu ve ben de adamla bir daha asla yüzleşmedim. George'la konuşmadığı sürece, oynadığı oyundan sıkılmasının tek yolu onu görmezden gelmekti.

Yine de, George'la Mısır'a gidiyor olmak bana derin bir nefes aldırmıştı. Ayrıca adamın da biz tatildeyken taşınacağını öğrenmiştim ki bu da artık kötü duyguların nihayet sona ermesi anlamına geliyordu. George, Ben'i vedalaşmak üzere severken gitmek için sabırsızlanıyordum.

"Seni seviyorum, sen de beni seviyorsun," demişti George ona sıkı sıkı sarılarak. "Bir öpücük ister misin? Nemo gibi bir balığı görmek için tatile gidiyorum. Sen burada kalıp babamla bilgisayar oyunları oynayacaksın."

Yatağa doğru yürüdüm ve Ben'i öpmek için eğildim. Öyle sert öpmüştüm ki Ben, patisiyle şöyle bir vurdu. Onu gerçekten çok özleyecektim.

"Gitmemiz gerekiyor George," dedim. "Uçağı kaçırmak istemeyiz."

"Seni şimdiden özledim," dedi, yatak odasının kapısına doğru ilerlerken.

Ona son bir kez daha gülümsemek için durdum.

"Hemen geri döneceğiz, Babu," dedim.

Ben, yatağında uzanırken bize son bir kez huzurlu bir bakış attı.

Haydi, size iyi eğlenceler. Ben burada iyi olacağım. Sizi çok özleyeceğim, ama sizin de hayatınızın en güzel tatilini yapmanızı istiyorum.

George tekrar, "Seni şimdiden özledim," dedi ve yavaşça kapıyı kapattı.

Mısır'daki tatilimizin ikinci gününün akşamıydı ve George o zamana kadar plajda geçirdiğimiz her dakikaya bayılmıştı. Kaldığımız daireye dönmeden önce hemen arkadaş olduğu sokak kedilerini beslemiştik.

Ben sokak kedileri için tabağa biraz jambon koyarken "Onlarla ilgilenmemiz, Ben'in hoşuna giderdi," dedi George.

Kendini nasıl hissettiğini anlıyordum, çünkü ben de Ben'i en az onun kadar özlüyordum. Bir gece önce kaldığımız yere varır varmaz hemen annemi aramış ve onun durumunu sormuştum. Annem, Howard'a kediye bakması için yardımcı oluyordu.

"Akşamüstü yemeğini yedi mi? Peki ya yatmadan önce bir şeyler yedi mi?" diye sordum. "Üzgün mü görünüyor yoksa her zamanki gibi mi?"

"Ben iyi, Ju," diye yanıt verdi annem bana. "Şimdi artık rahatla ve keyfine bak."

Sabah erkenden Wendy'ye bir mesaj atıp Ben'in durumunun iyi olduğundan emin olmak istemiştim ve şezlongda uzanırken kendi kendime, artık rahatla, diyordum.

Yalnızca onsuz yaşamak biraz tuhaftı. Bazen onu bir kum tepeciğinin üzerinde görmeyi bile bekliyordum.

Birden cep telefonum çalmaya başladı ve telefona yanıt verdiğimde saf saf Ben'i, bir devenin tepesine binmiş Arabistanlı Lawrence olarak hayal ediyordum.

Bir ses, "Ju," dedi. "Ben Howard."

"Merhaba," dedim, George mutfaktan fırlayıp yanıma gelirken. "Babu nasıl?"

"Şey, aslında ben de bu yüzden aramıştım," dedi Howard.

Sıkıntıyla mideme bir şeyler saplanır gibi oldu. "Neler oluyor?"

"Bilmiyorum, Ju. Ama onu dün akşamdan beri görmedim ve senin nerede olacağını bileceğini düşündüm."

"Ne demek istiyorsun?"

"Onu son olarak her zamanki ön bahçeye bırakmıştım, ama birkaç dakika sonra onu almaya gittiğimde yoktu."

"Ne demek istiyorsun? Nereye gitti?"

Howard'ın ne demek istediğini anlamıyordum. Ben hiçbir yere kaybolmazdı. Her gece ön bahçeye iner, Wendy'lerin evinin karşısına geçer, arabamın altına girer ve daha sonra da ön kapının merdivenlerine gelirdi. Her akşam aynı şeyi yapardı.

"Bilemiyorum," dedi Howard. "Dün gece saatler boyunca onu aradım ve bugün de aramaya devam ettim. Ailen

de etrafa bakınıyor. Ayrıca Wendy ve Keith de yanımızda. Onu bir türlü bulamıyoruz. Bir dakika önce buradaydı ve şimdi yok. Sanki yer yarıldı içine girdi."

Gerçekten ters giden bir şeyler vardı. Ben asla öylece çıkıp gitmezdi. Macera aramak için çok yaşlıydı ve bütün gün avlanmak için dışarı çıkan ya da başka evlerde de bir şeyler yemek isteyen kedilerden de değildi. Evini seviyordu ve bahçeye ya da araba park yoluna çıkmaktan daha fazla bir şey yapmayı istemezdi. Buz kesmiştim, titriyordum.

"Anlamıyorum," diye fısıldadım Howard'a. "Ben gitmiş olamaz."

"Biliyorum, Ju. Ama gitti işte."

Onun söylediklerinin geri kalanını zar zor duyuyordum ve telefonu kapattığımda da öylece donakalmıştım. Yeni bir haber aldığında arayacağını söyledikten sonra telefonu kapattığında, gerçekten sersemlemiş bir haldeydim.

Ben gitmiş olamazdı. Kaçmış olamazdı. Onsuz yaşayamazdık. Bu imkansızdı. Eve geri dönmeliydi.

İçimden hıçkırarak ağlamak geliyordu. Nefes alamıyordum ve kendimi çok kötü hissediyordum. Düzgün düşünemiyordum. Bu gerçekten başımıza gelmiş olamazdı.

"Biraz meyve suyu alabilir miyim, anne?" diye sordu George, mutfağa doğru giderken.

Yüzüme baktığında onunla konuşamadım. Eve gitmeliydim. Ben'i aramaya koyulmalıydım. Mutlaka orada

bir yerlerde olmalıydı. Durduk yere sırra kadem basmış olamazdı. George'a onun gittiğini söyleyemezdim.

"Anne?" diye seslendi tekrar.

Yüzüne baktım; o kadar mutlu ve huzurluydu ki... Bu haberi ona nasıl söyleyecektim? Ben'in kaybolduğunu, ama mutlaka bulunacağını ona nasıl anlatacaktım? George'a bakıp ona ne söyleyeceğimi düşünürken bile dünyanın başına yıkılacağından emindim ve hiçbir kelime bunu durduracak güçte değildi.

"Babu! Babu!"

George'la birlikte nehir kenarında yerleri eşelerken hava aydınlanmak üzereydi. Birkaç saat önce tatilden apar topar geri dönmüştük. Bazı insanların, sırf kedileri kayboldu diye tatillerini yarıda bırakmak istemeyeceklerini biliyorum, ama bizim başka seçeneğimiz yoktu. Kalbime saplanan acı, bana bilmek istediğim her şeyi anlatıyordu. Ben, George ve bana bir kediden çok daha fazla anlam ifade ediyordu. Onu hayatımızdaki insanlar kadar çok seviyorduk ve onun kaybolduğunu bilerek Mısır'da bir dakika bile kalamazdım.

Howard'la konuştuktan sonra George halimi görünce her şey ortaya çıkmıştı. Ağlıyordum ve titreyerek ona gerçeği söyledim; hıçkırıklara boğulmuştum ve nefes alamıyordum. George bana öylece baktı. Daha önce hiç beni ağlarken görmemişti.

"Ben kayıp," diye çıkıverdi ağzımdan kelimeler; sağlıklı düşünecek durumda değildim.

George birkaç saniye için sessizce bekledi.

"Büyük ihtimalle ölmüştür," dedi ve gitti.

Ağzından çıkan kelimeler beni derinden yaralamıştı ve George banyoya gidip kapıyı kapattığında gıkımı çıkaramadım. Bu imkânsızdı. Ölmüş olamazdı. Kendimi sakinleştirmek zorunda olduğumun farkındaydım. Derin bir nefes aldım ve konuşmaya George'un yanına gitmeden önce ağlamayı bırakmayı denedim. Onu banyodan çıkmaya ikna ettikten sonra, karşıma aldım, ağlamaktan kıpkırmızı olmuş yüzüme bakıyordu. Yüzümün onu korkuttuğunun farkındaydım. Normal bir şekilde konuşmak için derin bir nefes aldım.

"Eve gidip Ben'i arayacağım," diyebildim sonunda. "Onu bulacağıma eminim."

George ayağa kalktı ve bir dakika sonra bir gürültüyle yeniden ortaya çıktığında bavulunu arkasında sürükleyerek geldiğini gördüm. Elinde birkaç tişört vardı ve mümkün olan en kısa zamanda bir dönüş uçağı bulmam gerektiğini biliyordum.

Her şeyi organize etmek iki saat sürdü ve beklerken George tek kelime bile etmedi. Zaman sessizce ve ağır ilerliyordu; ikimiz de düşüncelerde kaybolmuştuk. George'un hissettiği paniği ve acıyı anlatan tek şey ellerini dümdüz vücudunun yanında tutmasıydı. Bu daha küçükken ken-

dini gergin hissettiği zamanlarda yaptığı bir şeydi. Ona sürekli eve gider gitmez Ben'i bulacağımızı söylüyordum, ama o beni dinlemiyordu.

Eve dönerken uçakta ya da arabada ikimiz de hiç konuşmadık. Giriş kapısını açtığımda George hemen Ben'in her zaman saklandığı yerleri aramak için yukarı fırladı. Ben de bahçeye çıkıp onu çağırmaya başladım. Aklıma yapacak başka bir şey gelmiyordu, çünkü bu konuda düşündükçe birilerinin onu bize şaka yapmak için aldığı fikrine daha çok inanıyordum. Evden yalnızca bir dakikalığına dışarı çıkıp sonra da ortadan kayboluyordu. Birileri mutlaka bir şeyler yapmış olmalıydı.

"Kimse böyle bir şey yapmaz, Ju," dedi annem onu telefonla aradığımda. "Kimse bu kadar zalim olamaz."

"İyi ama o zaman neden ortadan kayboldu?"

"Belki de siz gidince sinirlenip öylece evden çıkıverdi. Kedilerin bazen nasıl akıllarına estiği gibi davrandığını bilirsin."

"Ama Ben diğer kedilere benzemez ki!"

"Biliyorum Ju. Mutlaka geri dönecektir. Buna eminim."

Eve geldiğimizden beri, Ben'in bizim sesimizi duyup eve koşacağı umuduyla yaşıyordum. Ama bahçede yüksek sesle seslenmek onu geri getirmemişti ve George da onu evin hiçbir yerinde bulamıyordu. Saat gecenin üçü olmasına rağmen, onu aramaya başlamak için havanın aydınlanmasını bekleyecek kadar sabredemeyecektim. Üzerime paltomu giydim ve George'a dışarı çıkacağımı söyledim.

Merdivenlerden aşağı inerek, "Nehirde olabilir," dedi. "Orayı çok seviyordu."

Bir yerden başlamamız gerekiyordu ve elime Ben'in bisküvilerini alıp George'la birlikte evden çıktım. Nehir yolunda her taraf çok sakindi. Görünürde ne bir insan ne de bir araba vardı. George'la ben yeryüzünde yalnız başına kalmış ve en sevdikleri kişiyi arayan iki insan gibiydik.

"Bence Ben saklanıyor," dedim George'a. "Yalnızca bize şaka yapıyor ve tek yapmamız gereken onu bulmak."

Ama yürürken George'un ağzından yine yalnızca iki kelime çıktı.

"O öldü. O öldü. O öldü. O öldü."

Sözleri yüreğimi delip geçiyordu. George çok emin görünüyordu, ama ben onun öldüğü ihtimalini aklımdan bile geçiremiyordum. Nehrin kenarında bir aşağı bir yukarı yürürken sanki saatler geçmiş gibiydi ve George'a bunu tekrarlayıp durmaktan vazgeçmesini söylemek istiyordum, onun ölü olamayacağında ısrar etmek istiyordum. Ama yaşadığına dair hiçbir iz bulamıyorduk. Birkaç saat sonra George'a artık eve gitme vaktinin geldiğini söyledim. Geri dönerken tek kelime etmedi, ama eve geldiğimizde doğrudan bahçeye gidip çardağa baktı. Sanki hep olduğu gibi arkadaşının orada oturmasını istiyor gibi bir hali vardı. Her şey aynıydı: Ben'in sandalyesi tüyleriyle kaplıydı. Aynı zamanda her şey çok da farklıydı. Sevilmek istediğinde bize doğru koşarken patilerinin çıkardığı pofuduk ses ve mırıltısı olmadan ev çok sessiz ve boş geliyordu.

Dışarı çıkıp George'un yanına gittim. Güneş doğuyordu ve bulutlar gökyüzünde pembe halkalar oluşturmuşlardı. Bugün yeni bir gündü ve her yeri karış karış aramayı planlıyordum. Mutlaka yakınlarda bir yerlerde olmalıydı. Ona ne olmuş olursa olsun, uzaklaşmış olamazdı. Ben öylece başını alıp gitmezdi. Bir dedektif gibi davranmalı ve ipuçlarının izini sürmeliydim. Onu gören en son kişiye ulaşmam gerekiyordu, çünkü bu bizi ona götürebilirdi.

Bahçeye girdiğimde George bana bakmak için arkasını döndü. Gözleri donuktu.

"Bunu sen yaptın," dedi. "Sen yaptın. Uzağa gitmeyi isteyen sendin ve şimdi Ben de gitti. Hepsi senin suçun."

Donakalmıştım. George'un beni neyle suçladığının farkındaydım. George'u tatile gitmeye ikna eden bendim. Ben'in biz olmadan da iyi olabileceğine onu ikna eden de bendim. İçimi suçluluk duygusu kaplamıştı ve George'un haklı olup olmadığını düşünüyordum. Neden onu uzaklara gitmeye ikna etmiştim ki? Neden burada mutlu olamamıştım ki?

George içeri doğru yürürken bana sertçe çarptı ve o ortadan kaybolurken ona sıkıca sarılmak, ona Ben'i en kısa zamanda bulacağımı söylemek istedim. Ama kendimi ne kadar çaresiz hissedersem hissedeyim ona dokunamıyordum. Aramızda bir şeyler değişmişti artık, Ben gitmişti.

Her şey o kadar sessizdi ki, sanki evde hayat durmuş gibiydi. Olanlar o kadar gerçekdışı, o kadar inanılmazdı ki... Ben'in neden bana doğru miyavlayarak koşmadığını ya da

bahçedeki sandalyede neden güneşin ilk ışıklarını yakalamak için oturmadığını bir türlü anlayamıyordum. Yavaşça içeri girdim ve George'un odasına çıktım. Kapı kapalıydı ve içeriden de hiç ses gelmiyordu. Derin bir nefes aldım.

"Ben'i bulacağım," dedim. "Sana söz veriyorum, onu bulacağım."

Kapı hâlâ kapalıydı.

"Hayır, bulamayacaksın," dediğini duydum George'un daha sonra.

"Bulacağım. Sana söz veriyorum. Onu bulup eve getireceğim."

Koridor boyunca ilerledim ve yatak odamın kapısının önünde durdum. Ben'in battaniyesi hâlâ yatağımın üzerinde duruyordu. Tıpkı bıraktığımız gibiydi ve onun birkaç gün önce burada yatarkenki halini hatırladım. Daha sonra George'u ve ona verdiğim sözü düşündüm. Verdiğim sözü tutabilecek miydim, bilmiyordum. Tek bildiğim tutmam gerektiğiydi. Anlıyorsunuz değil mi? Ben yalnızca bir kedi değildi: Ben, George'un dünyaya baktığı penceresiydi. Şimdiye kadar kilitli duran kapısının anahtarıydı. Bana kaçık diyebilirsiniz, ama o benim ikinci oğlum gibiydi ve işte bu yüzden şimdi onu bulmalıydım. Çünkü eğer bulamazsam, George'un gözlerindeki ışığı bir daha asla göremekten korkuyordum. Bu ışığı yeniden yakalamanın tek bir yolu vardı, o da Ben'i eve geri getirmekti.

15

George, ertesi gün boyunca odasından çıkmadı ve ev Ben'i bulmamız için yardıma gelen insanlarla dolup taşarken bile odasından çıkmayı reddetti. Wendy ve Keith uğramışlardı, annem Sandra ve Boy'u da yanında getirmişti. Taksi şoförü olan Boy, o gün işten izin almıştı ve Nob da işten çıkar çıkmaz gelecekti. Panik içinde oradan oraya koştururken herkes sakin olmamı söylüyordu.

Boy sürekli, "Uzağa gitmiş olamaz," diyordu. Bu sırada da, Ben'in resmini ve telefon numaramı koyarak hazırladığım kayıp ilanları yazıcıdan arka arkaya çıkmaya devam ediyordu.

"Bu ilanları asmamıza bile gerek kalmadan çıkıp gelecek," diyordu annem.

Aşırı tepki verdiğimi düşündüklerini biliyordum. Kediler bazen böyle çıkıp giderlerdi ve Ben de geri dönecekti.

Ama Ben'in asla böyle şeyler yapmayacağından emindim. Ben, dört gündür ortalarda görünmemişti ve yardıma ihtiyacı olduğunu biliyordum. Eğer öyle olmasaydı mutlaka gelirdi. Bizi asla terk etmezdi. George'u çok seviyordu.

Daha öncesinde George'u görmek için odasına gitmiş ve onu yatağında otururken bulmuştum. Önüne en sevdiği parlak eşyalarıyla dolu kutusunu almıştı. Kristaller, küpeler, şişe kapakları... Yıllardır topladığı her şey kutunun içindeydi. Konuşmayı reddediyordu. Onun buraya bütün değerli parlak eşyalarını bir rafa dizerek, kaotik zamanlarda bir düzen yaratmak için geldiğini biliyordum. Kendini tamamen kapatmış, kendi içinde kaybolmuştu ve eğer Ben'i bulamazsam ona bir daha ne zaman ulaşabileceğimi hiç bilmiyordum. Sizin için değerli olan bir şeyi kaybetmek işte yalnızca bir dakika alıyordu ve sonra bir bakıyordunuz ki o çoktan gitmiş. Geçen gece George'un gözlerine baktığım an, George'un benden kopartılıp Ben'le birlikte uzaklara gittiğini anlamıştım. Kedi sesiyle konuşmalarımıza ve gülüşmelerimize, George'un kendine özel bir tarzda yarattığı sarılma şekline, birlikte televizyon izlediğimiz ya da eski şarkılar söylediğimiz gecelere ve yavaş yavaş değerini bile unutmaya başladığım pek çok şeye o kadar alışmıştım ki. Ama şimdi bunların hepsi gitmişti. George, Ben'in kaybolmasından beni sorumlu tutuyordu ve ben de ne kadar şanslı olduğumu, hayatımdaki değerli şeylerin anlamını, ancak şimdi onları kaybedince fark etmeye başlamıştım. Korkuyordum. Panik halindeydim. Ben olmadan, George'un eski haline döneceğini biliyordum. Yine

bana tamamen bir yabancıymışım gibi davranan bir çocuk olacaktı ve bununla baş edemeyeceğimin farkındaydım.

Kayıp hayvanlar için ilan verilen bir siteye onu da kaydettirerek resmî bir arama da başlattım. Wendy ve Keith bana bunu yapmamda yardımcı oldular ve Ben'e Facebook'ta bir sayfa da açtılar. İnsanların beyaz mama önlüğü şeklinde tüyleri olan siyah bir kediyi hatırlamalarını sağlayabilecek her yolu denediler. Ayrıca internetten kayıp bir ev hayvanını bulmak konusunda da çok önemli tavsiyeler aldım. Ben'in battaniyesi şimdi dışarıda, çamaşır ipinde sallanıyordu ve etrafa yayılan kokusunun onu eve çağırmasını umuyorduk. Hatta bütün evi süpürdüm ve nehre inerek bütün süpürdüklerimi etrafa yaydım. Evin kokusunu almasını umuyordum. Ayrıca bir yerlerde taze bir uskumruyu parçalayarak bahçeye asarsam eve dönmesini sağlayabileceğimi okumuştum ve bunu da hemen yaptım.

Ben'i bulana iki yüz elli sterlin ödül vereceğimi yazdığım posterleri asıp el ilanlarını basarken konsantre olabilmek için kendimi zorluyordum. Bir yandan sürekli onu düşünürken bir yandan da verilecek olan ödülün çocukları onu aramaya teşvik edeceğini umuyordum. Dün gece onun birisi tarafından kaçırıldığından neredeyse emindim, ama şimdi başka olasılıkları da düşünmeden edemiyordum. Bir çukura düşüp yaralanmış olabilir miydi? Acaba araba mı çarpmıştı? Onun yaralı ve yapayalnız olduğunu, bir yerlerde bizim yardımımızı beklediğini düşündükçe neredeyse nefes alamıyordum.

Posterleri hazırladıktan ve poşetlere koyup yardıma gelenlere dağıttıktan sonra her birimiz ayrı yönlere gidip onları asmak üzere yola çıktık. George'u da evde annemle bırakmıştık. Arama çalışmalarımızdan herkesin haberi olsun istiyorduk. Sonra oturup insanların bizi Ben'e götürecek bir ipucunu iletmek için aramalarını bekleyebilirdik. Birkaç saat sonra eve geldim. Kafelere, mağazalara, barlara, postanelere, okullara ve kütüphanelere uğradıktan sonra arabadan inerken, sokakta tanıdık birini görmüştüm. Bu George'a söyledikleri nedeniyle tartıştığım ve bir daha asla konuşmadığım adamdı. Ama şimdi eğer Ben'i bulmamıza yardım edecekse herkesle konuşabilirdim.

Adam garajın önünden geçerken, "Kedim kayboldu," dedim telaşla.

Durdu. Ama tek kelime bile etmedi.

"Her yere kayıp ilanını asıyorum, ama yine de eğer onu görürseniz, bana haber verebilir misiniz acaba?" diye sordum.

Ben birden ağlamaya başlayınca adam sırıtmaya başladı. Ona baktıkça gözyaşlarımı tutamıyordum.

"Ben yalnızca bir kedi değil," dedim. "O bundan daha, çok daha fazlası. Oğlum onsuz yaşayamaz. Onu mutlaka bulmalıyız. George onsuz kendini kaybolmuş hissediyor. Ben bizim her şeyimiz."

Adam bana daha sert bakmaya başlamıştı.

"Tatlı kedinizi bulmanız için size bol şans dilerim," dedi sırıtarak.

Beni öylesine acılar içinde görmenin ona zevk verdiğine yemin bile edebilirdim. Kaldırımda durup arkasından bakarken kendimi çok kötü hissettim. Ben'in nerede olduğuna dair bir şeyler biliyor olabilir miydi? Bilemezdim. Ama birileri mutlaka bir şeyler biliyor olmalıydı ve bulmak için aramaya devam etmeliydim.

Arkadaşlarım ve ailem, Ben'i bulmak için bana yardım etmek istiyorlardı, ama onların da yaşamaları gereken bir hayatları ve gitmeleri gereken işleri vardı. Ellerinden geleni de yapmışlardı. Kayleigh, her gün okuldan sonra uğruyordu ve kapı önlerine el ilanları bırakmama yardımcı oluyordu. Wendy, George'a göz kulak oluyor, Keith de baskı işlerini hallediyordu. Annem el ilanlarını dağıtıyor, Nob, Tor ve Boy da posterleri asıyordu. Lewis ve siteden bir arkadaşım Tracy, annesi ve kızı Eliza bile, market otoparkındaki arabaların ön camlarına ilan bırakmamıza yardım ediyorlardı. İnsanlar okulda ya da işte olduklarında da, Ben'i aramaya yalnız gidiyordum. Her gün artık aynı programı izlemeye başlamıştım: Uyanıyordum, George'u kahvaltı etmeye ikna etmeye çalışıyordum, ama o hep reddediyordu. Annemi ona göz kulak olması için eve çağırıyordum, çünkü hâlâ okula gidemeyecek kadar üzgündü. Daha sonra posterleri asmak için dışarı çıkıyor ve saatlerce arabayla yolculuk yaparak, el ilanlarını dağıtabileceğimi düşündüğüm her yere gidiyordum.

Eve döndükten bir hafta sonra, evin yakınlarında semt karakolundan bir polis memuruyla karşılaştım. Onu ya-

kından tanıyordum, çünkü bazen bir fincan çay içmek için bazen de devriye gezerken lavaboyu kullanmak için bize uğrardı. Onu görünce içime bir ferahlık doldu. Polis memuru yaşadığımız yerle ve orada olup bitenlerle her zaman çok ilgili biriydi ve ben de bu yüzden onun bize yardım edebileceğini düşünmüştüm.

"Tatilde olduğunu sanıyordum, Julia" dedi ben yanına doğru ilerlerken. Yanında daha önce hiç görmediğim bir kadın polis memuru daha vardı.

"Tatildeydim. Ama Ben kaybolunca geri döndüm. Onu birinin kaçırmış olduğu fikrinden bir türlü kurtulamıyorum. Birden bire ortadan kayboldu ve bu durum hiç aklıma yatmıyor. Daha önce bahçeden öteye bile geçmişliği yok. Acaba benim için civarda oturan insanlara bu konu hakkında bir şeyler bilip bilmediklerini sorabilir misiniz?"

Polis memuru huzursuz bir biçimde doğrulduğunda hiçbir şey söylemedi.

"Sanırım bu konuda başka yerlerden yardım istemeniz gerekiyor," dedi sonra.

Şok içinde ona bakıyordum. Bu memuru çok iyi tanıyordum. Cadılar Bayramı'nda evime gelmişti, benimle her konuda sohbet etmekten gayet memnun gibi görünüyordu ve şimdi yardım etmeyi denemek bile istemiyordu. Ondan kimseyi tutuklamasını filan istememiştim. Şaşkın bir akvaryum balığı gibi ağzımı açıp kapatıyor ve ne diyeceğimi bilemiyordum. Ama daha sonra yanındaki kadının sinir bozucu bir şekilde sırıttığını fark ettim ve buna çok öfkelendim.

"Neye gülüyorsunuz siz öyle?" diye kükredim.

"Özür dilerim," diye yanıtladı kadın polis memuru. "Aradığınız yalnızca bir kedi ve kediler genelde eve geri dönmeden önce haftalarca ortadan kaybolabilirler. Öyle değil mi?"

İnsanların sürekli bunu söyleyip durmasından gerçekten çok sıkılmıştım. Çoğunun bunu iyi niyetle dile getirdiğini bilsem de, bu kadının öyle olmadığının farkındaydım.

"Benim kedim değil," dedim öfkeyle. "Benim kedim durduk yere ortadan kaybolmaz."

Kadın memur gülümsemeye devam etti ve daha sonra ona verdiğim el ilanına baktı.

"Üzgünüm, ama görevdeyken bunu üzerimde taşıyamam," diyerek ilanı bana geri verdi.

Bu bardağı taşıran son damla olmuştu.

"Bir el ilanını taşımaktan bile rahatsız mı oluyorsun seni şişko cadı?" dedim fısıldayarak.

Korkunçtu, biliyorum. Ama yalnızca şunu söyleyebilirim ki hepimiz insanız ve hepimiz bazen kontrolümüzü kaybedebiliriz. Erkek memur şok içinde bana bakarken ben tek kelime daha etmeden arkamı döndüm ve öfkeyle eve yürüdüm. Hâlâ polis memurunun nasıl olup bana yardım edemeyeceğini bu kadar kolay bir şekilde söyleyebildiğini bir türlü anlayamıyordum. Tabii ki Ben'in kayboluşunun çözülmesi gereken suçlar listesinin en başında olması gerektiğini düşünmüyordum, ama neden en azından yardımcı olmaya

bile çalışmadıklarını anlamıyordum. Politikacılar, bu aralar hep devriye gezen polislerden ve toplum polislerinden bahsediyorlardı, ben de bu toplumun bir parçasıydım, ama o polisler benimle ilgilenmemişlerdi. Polisler yalnızca mahallenin çocukları hadlerini aşan bir şey yaptığında arabalarına doluşup baskın yapmayı, onları dağıtmayı seviyorlardı. Ama en azından artık neyin ne olduğunu biliyordum: Ben ve George'u seven diğer insanlar kedimizi yeniden yuvasına döndürmeyi başaracaktık.

Telefonu açmaya gittiğimde heyecandan ölecek gibiydim. İnsanlar posterleri gördükçe artık telefonlar da gelmeye başlamıştı. Ne zaman telefon çalsa içim umut doluyordu ve arayan kişinin Ben'i bulan kişi olmasını diliyordum.

Telefondaki ses, "Merhaba," dedi.

Yaşlı bir adamın sesine benziyordu ve arkadan da bir kadının sesi duyuluyordu.

"Konuşmayı bırak artık, Doris," diye çıkıştı yaşlı adam. "Onunla konuşmaya çalışıyorum. İzin ver de bir şeyler söyleyebileyim."

"Merhaba," dedim. "Yardımcı olabilir miyim?"

"Hayır tatlım. Ama ben sana yardımcı olabilirim. Kedin burada, evimizin mutfağında. Onu posterde gördük ve o olduğuna eminiz. Şimdi gözlerini dikmiş bana bakıyor."

"Siyah mı?" diye sordum, çünkü daha önce de birkaç telefon almıştım ve belli ki ilanı çok okumadıkları için bazen gri bazen de tekir bir kedi için aradıkları oluyordu.

"Katran karası, tatlım," diye yanıt verdi telefondaki ses. "Buraya gelip onu alacak mısın?"

Bana verdiği adresi karaladım ve hemen Wendy'nin kapısını çalarak ben yokken George'la ilgilenip ilgilenemeyeceğini sordum.

Beş dakika sonra, terası ve bahçesinde ağaçları olan bir evin önünde durmuştum. Kiremitli merdivenlerden giriş kapısına doğru yürüyüp heyecanla kapıyı çaldım. Acaba Ben içeride miydi? Hemen şimdi onu alıp George'a götürebilecek miydim? Onu bulacağımıza hep inanmıştım ve şimdi doğru yolda olduğumuzu biliyordum. Ben, bir şekilde buraya gelmiş olmalıydı. Burası eve yalnızca birkaç kilometre uzaklıktaydı ve yaşadığı bütün maceradan sonra onu şimdi buradan sağ salim alıp yeniden ait olduğu yere götürecektim. Postere koyduğumuz fotoğraf o kadar netti ki bu kedi kesinlikle Ben olmalıydı.

Kapıyı koca göbekli yaşlı bir adam açtı. Koridorda beyaz saçlı bir kadın adamın yanında duruyordu ve bütün duvarlar öyle renkli duvar kâğıtlarıyla kaplanmıştı ki bir an için gözlerim kamaştı.

"Kedi için mi geldin?" diye sordu adam. "İçeri gel, tatlım. İçeri gel. Onu bahçede görür görmez posterdeki kedi olduğunu anladık. Buraların kedisi olmadığı belli, çünkü buradaki bütün kedileri tanıyoruz ve bunu daha önce hiç görmemiştik. İnsanlara çok yakın davranıyor ve sokak kedisi de değil. Onun kaybolmuş olduğunu anlamıştım. Sokak kedisi olmak için insanlara fazla düşkün."

Adam beni içer davet etti ve birden kendimi çok gergin hissettim. Acaba Ben iyi miydi? Bir haftadan fazla bir süredir sokaklardaydı ve eğer yiyecek bir şeyler bulamadıysa açlıktan ölüyor olmalıydı. Geceler boyu, onun bahçemize ilk geldiğindeki halini düşünüp duruyordum. O kadar hasta ve zayıf, korkmuş ve sinirliydi ki. Kaybolduğundan beri ne halde olduğunu düşünmekten gözüme uyku girmiyordu.

"İşte burada," dedi adam. "O olduğuna eminim. Kesinlikle o."

Mutfak kapısını açtı. Tertemiz bir mutfaktı ve masanın üzerinde de doldurulmayı bekleyen bir çaydanlık duruyordu.

Yaşlı kadın gülümseyerek, "İşte burada," dedi.

Köşeye doğru baktım ve bana bakmakta olan bir çift yeşil göz gördüm. Kalbim yerinden fırlayacak gibiydi. Ama hemen sonra, ne kadar o olmasını istesem de, onun Ben olmadığını anladım.

"Senin kedin mi?" diye sordu yaşlı adam.

"Korkarım, hayır," diye yanıt verdim. Ağlamamak için kendimi zor tutuyordum.

"Gerçekten mi? O olduğuna neredeyse emindim. Onu daha önce hiç görmemiştik, öyle değil mi, Doris?"

Ayakta dikilmiş kediye bakarken, o da bize bakıyordu.

"Peki ama şimdi ne yapacağız?" diye sordu kadın. "Senin kedin olduğundan o kadar emindik ki."

Bu çifte bakınca, öylece arkamı dönüp onları kediyle baş başa bırakarak çekip gidemeyeceğimi anladım. Yardım etmem gerekiyordu, çünkü belki de benim gibi çılgına dönmüş başka bir aile de şu anda bu kediyi arıyordu. Tek umudum, Ben'e yaptığımız gibi, ona da mikroçip takılmış olmasıydı. Pirinç tanesi büyüklüğünde bir çip kedinin tüylerinin arasına yerleştiriliyordu ve oradan ismine ve sahibinin iletişim bilgilerine ulaşılabiliyordu. Bütün veterinerlerde, polis merkezlerinde ve hayvan barınaklarında çip okuma aleti vardı ve eğer bir kedi kaybolursa böylece sahiplerine kolayca ulaşılabiliyordu. Ama pek çok insanın hayvanlara çip takıldığından haberi yoktu ve bu nedenle de kaybolan hayvanların çipleri olup olmadığına bakmıyorlardı. Bu yüzden kimsenin Ben için aramamış olmasını onun bulunmadığı şeklinde yorumlamıyordum. Bulan kişinin çiplerden haberi olmayabilirdi. Belki bu kedinin yeniden evini bulmasına yardımcı olabilirdim ve bir başkası da çok yakında aynı şeyi Ben için yapabilirdi.

Kediyi kucakladım ve arabaya koyarak veterinere götürdüm. Ama daha yolun yarısına bile gelmeden, eğer çipi yoksa kediyi ne yaparım diye düşünmeye başlamıştım. Kediyi alıp eve götüremezdim. George ona korkunç bir şaka yaptığımı ya da Ben'in yerine başka bir kediyi koymaya çalıştığımı düşünebilirdi. Hatta iyi niyetli bir kadın, kayıp ilanını gördükten sonra bizi aramış ve elinde çok tatlı bir yavru kedi olduğunu ve onu bize vermek istediğini söylemişti. Ama ona başka bir kedi istemediğimizi, yalnızca Ben'i istediğimizi söylemiştim.

Ama endişelenmeme gerek kalmadı. Veteriner elindeki aletle kediyi taradığında, ekranda bir numara belirdi ve bu da bir çipi olduğu anlamına geliyordu. Veteriner, mikroçip merkezini aradı ve onlar da kedinin numarasıyla iletişim bilgilerini verdiler.

"İşte adresi burada," dedi veteriner ve adresi bana uzattı. Durun bir dakika! Bu adres bana tanıdık geliyordu. Adres o yaşlı çiftin yaşadığı mahalledeydi ve kedi de yan eve aitti. Yani gidip komşularının yaramaz kedisini mi yakalamışlardı?

Eve döndüğümde, "Kedi kiminmiş, tatlım?" diye sordu yaşlı adam. "Nereden gelmiş?"

Bu haberi nasıl vermem gerektiğini bilmiyordum.

"Aslında çok yakınlarda yaşıyormuş," dedim. Detaylar konusunda çok net olmak istemiyordum. Onları utandırmak istemiyordum.

"Sanırım onu bahçeye geri bırakmalıyız ve kendi yolunu bulmasına izin vermeliyiz."

"İyi ama tam olarak nerede yaşıyormuş? Çip adresi tam olarak vermedi mi?"

Gerçeği söylemenin zamanı gelmişti. "Yan komşunun kedisiymiş."

Yaşlı adam, şaşkına dönmüştü. Bir dakika sonra kahkahalarla gülmeye başladı. "İyi ama ben onu hiç görmedim ki. Bunu duydun mu Doris? Bu komşumuzun kedisiymiş."

Ben kapının eşiğinde dururken, yaşlı çift katılarak gülüyordu.

Kadın, "Çok üzgünüm," dedi. "Gerçekten senin zamanını çaldık, değil mi?"

Ama çalmamışlardı. Onlar gibi, durup sokaklardaki kayıp ilanlarına bakmaya ve telefon edip yardım etmeye çalışan insanlar var olduğu sürece, Ben'in en kısa zamanda bulunacağına emindim.

Tanımadığınız insanların merhametleri ve iyiliği inanılmaz olabiliyor. Ben'i aramaya başladığım ilk haftalarda, harika insanlarla tanıştım, benim gibi kedi seven ve Ben'i bulmamıza yardım etmek isteyen insanlarla. Yaşlı bir kadın olan ve düzenli olarak telefon edip yeni bir haber alıp almadığımı soran, bana sürekli dua ettiğini söyleyen Freda bunlardan biriydi. Civarda yaşayan ve kedisini kaybetmiş olan Marina vardı ve onunla da sürekli haberleşerek yeni bilgileri birbirimize iletiyorduk. Isleworth'da yaşayan, bahçesine yerleştirdiği kocaman bir ilan panosunda bütün kayıp kedilerin duyurusunu yapan ve hayvanlarını kaybetmiş ailelere yardım eden Pat de o insanlardan biriydi.

Bir de ilanları görüp, Ben'i bulmamıza yardımcı olabilecek her türlü ipucunu bana ileten insanlar vardı, çünkü bu konuda ne kadar endişeli olduğumuzun farkındalardı. Aslında yalnızca endişeli değildim, kendimi giderek daha da çaresiz hissediyordum, çünkü George artık ne dışarı çıkmak ne de bir şeyler yapmak istiyordu. Oyun oynamıyor, bahçeye de çıkmıyordu. Yalnızca yatak odasında saatlerce oturuyordu ve eve geldikten birkaç gün sonra yemek

yemeyi de bırakmıştı. Artık nadiren bir şeyler içiyordu ve yatak odasının kapısının önünde dokunulmamış bir halde bulduğum yemek tabağına huzursuz gözlerle bakıyordum. Su bardağından da ancak bir iki yudum alıyordu. Yalnız kalmaktan başka hiçbir şey yapmak istemiyordu. Onu zar zor okula yeniden başlamaya da ancak Ben'in böyle olmasını isteyeceğini söyleyerek ikna edebilmiştim. Bunun için bir de servis şoförü Maureen'den müziği kapatmasını rica etmiştim, çünkü George neşeli hiçbir şeye katlanamaz olmuştu. Her şeyin onun kadar sakin ve sessiz olmasını istiyordu. Geceler boyu bu sessiz evin içinde oturuyorduk. Ben salonda oturuyordum, George da kendi odasında. Çünkü Ben gittikten sonra bütün neşemiz uçup gitmişti, sanki hayat sona ermiş gibiydi.

Okuldan eve geldiğinde, "Senden nefret ediyorum," diyordu George. Odasına gidiyor ve kapıyı çarptığı gibi beni aşağıda kendimi bomboş hisseder bir şekilde bırakıyordu.

Son iki yıldır sahip olduğumuz güçlü sevgiden sonra bunu söyleyip durması gerçekten dayanılmazdı ve ne söylesem fark etmiyordu. Düşüncelerimle yalnız başıma kaldığımda gözyaşlarıma hâkim olamıyordum ve Ben'i kaybetmenin George'u kaybetmek anlamına geldiğini de biliyordum. Arama çalışmalarının olumlu sonuç vereceğine ne kadar inansam da, George'a bu konuda ne söylesem de, beni asla dinlemiyordu. Sonunda odasından çıktığında aşağıya geldi ve postere koyduğum fotoğrafın doğru olmadığını söyledi.

"İnsanlar onu tanıyamayacak," dedi. Ben de ondan en sevdiği fotoğrafı seçmesini istedim. Artık ilanlara o fotoğrafı koyacağımı söyledim. Ben'in halının üzerinde yatarken çektiğimiz bir fotoğrafını seçmişti. Ama ilanlara George'un istediği fotoğrafı koyduktan sonra bile, yalnız başına odasında oturmaya devam etti. Ona göre her şey çok basitti: Ben gitmişti, bu da onun sonsuza dek yok olacağı anlamına geliyordu. Eve geldikten birkaç gün sonra, George ağlamaya başlamıştı. Daha önce hiç görmediğim kocaman hıçkırıklara boğuluyordu. Bunca yıldır onun duygularını daha çok ifade etmesini dilemiştim. Şimdi bu dileğim bir lanet olarak geri dönmüştü. İçinden taşan matemi görebiliyordum. Kendimi tamamen çaresiz hissediyordum. Onu daha önce hiç böyle görmemiştim. George çocukken hiç ağlamamıştı ve onu yalnızca sevdiği bir kişinin ya da sevdiği bir hayvanın öldüğünü duyduğunda ağlarken görmüştüm. George, bunun bir daha onları hiç göremeyeceği anlamına geldiğini biliyordu, ama ağlaması da çok uzun sürmezdi. Ama şimdi gözyaşlarını durduramıyordu. Bütün bedeni hıçkırıklarla sarsılıyor, tir tir titriyordu. Onu rahatlatmaya çalışıyordum, ama Ben'in arkasından ağladığı zamanlarda ona ulaşmam imkânsız oluyordu ve ona olan sevgisinin ne kadar derin olduğunu da hayal edebileceğim en acılı biçimde görebiliyordum. George daha önce tatmadığı bir şekilde acı çekiyordu ve bunu durdurabilecek hiçbir şey yoktu.

Ne zaman önüne yiyecek bir şeyler koysam, "Nefes alamıyorum," diyordu. "Yutamıyorum. Boğazımda düğüm var."

Bazı sabahlar, yatak odama geliyor ve Ben'in yatağımda duran yastığına bakarak hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Ama beni yanına yaklaştırmıyor ve hiç konuşmuyordu. Yalnızca yaşananlarla ilgili öfkesini kusmak istediğinde ağzını açıyordu.

"Bunların hepsi senin suçun," diye çığlık atıyordu. "Ben gitti. Artık beni kimse sevmeyecek. Artık dünyayla hiçbir bağ kurmayacağım. Buna sen neden oldun."

Her ne kadar Ben'in kayboluşunun kimsenin suçu olmadığını bilsem de, bir yanım George'a hak veriyor ve bunun benim suçum olduğunu söylüyordu. Onu gitmeye ikna eden bendim ve şimdi George'un yaşadığı sorunlardan dolayı duyduğum suçluluk duygusu on misli katlanarak geri gelmişti. Ben geldiğinde, sonunda George için doğru bir şey yaptım, diye düşünmüştüm. Ama şimdi gözünde yaşlarla bana böyle bakarken, eskiden hissettiğim bütün suçluluk duyguları geri gelmişti. Ona sarılmak, acısını dindirmek için elimden gelen her şeyi yapmak istiyordum. George'un kendini rahat hissetmesini çok istiyordum. Ama yapamıyordum ve şimdi o daha küçükken hissettiğim gibi hissediyordum: O kadar çaresiz ve acizdim ki, hissettiklerimi bile zar zor ifade edebiliyordum.

"Onu bulacağım, sana söz veriyorum," dedim George'a sürekli. "Ne yapmam gerekiyorsa yapacağım. Milli piyangoyu kazanacağım ve çok büyük bir ödül koyacağım."

"Hayır, kazanamayacaksın! O gitti ve ben senden nefret ediyorum."

George benimle yalnızca okuldan geldiğinde kapıdan girer girmez aynı soruları yeniden sormak için konuşuyordu.

"Onu bulabildin mi?"

Her gün ben de ona aynı cevabı veriyordum. "Henüz değil. Ama bulacağım."

Akşamları yalnız başıma oturduğumda sürekli Ben'i düşünüyordum. Miyavlayışını duymayı, kuyruğunun kapının arasından kıvrılarak kayboluşunu, yumuşak patilerinin ağırlığını kucağımda hissetmeyi çok özlüyordum. Ona duyduğum özlem, George'la ilgili duyduğum yakıcı panikle birleşiyordu. Duygularımı kontrol etmemin tek yolu, gelen bütün telefonlara yanıt vermekti, çünkü böylece bizi Ben'e götürecek bir ipucunun umuduyla doluyordum. Bu aralar telefon çok sık çalıyordu ve bazen günde otuz arama yapıldığı oluyordu. Hepsine yanıt veriyordum. Bazen telefondaki insanlara ayrıntılı sorular sorarak bahsettikleri kedinin Ben olup olmadığını anlamaya çalışıyor, bazen de telefonda emin olamayacağımı düşünerek detayları alıp arabayla evlerine gidiyordum. George okula gider gitmez ben de dışarı fırlıyordum ve o eve dönene kadar da dışarıda oluyordum, çünkü çoğu zaman telefonla ihbar edilen kediyi söyledikleri yerde bulamıyordum. Bazen yanımda mama götürüyor ve kediyi belli saatlerde beslemelerini söylüyordum, böylece ben de kediyi o saatlerde görebilecektim. Ya da kediyi görenlerden onu bir garajın ya da bir kulübenin içine çekmelerini rica ediyordum ki kaçmasın.

Çoğunlukla bunlar mümkün olmadığından hemen kalkıp gitmem gerekiyordu. Annem alışveriş sırasında telefonumun çalmasıyla bir süpermarketin orasında yapayalnız kalmaya alışmıştı. "Gitmem gerek," deyip hemen hızlıca dışarı fırlıyor, annemi rafların arasında öylece bırakıyordum.

Çok fazla telefon geliyordu, çünkü her yana çok fazla ilan asmıştım ve artık araştırmamı batıya ve doğuya doğru da genişletmeyi planlıyordum. O kadar çok poster asmıştım ki, yönetimden bir adam eğer buna bir son vermezsem bu kadar karmaşa yarattığım için yargılanabileceğimi bile söylemişti. Ama böylece en azından mesajımın insanlara ulaştığını öğrenmiştim.

Telefon edenlerden biri Avustralyalı bir adamdı ve her sabah Osterloy durağından trenle Londra'ya gittiğini ve Ben'in kaybolduğu sıralarda, sabahları raylarda siyah beyaz bir kedi gördüğünü söylemişti. Eskiden evcil olup da sonradan doğaya dönen bazı kedilerin tren raylarında yaşadığını biliyordum ve bu yüzden Ben'in de böyle bir yol izlemiş olabileceğini düşünmüştüm. Bütün detayları öğrendim ve elime bir tomar ilan alıp onları evlerin önüne bırakmak üzere istasyon civarındaki sokaklara gittim.

Bir gün içinde istasyon yakınlarındaki evlerde yaşayan ve cılız, siyah beyaz bir kediyi beslediğini söyleyen bir adamdan bir e-posta aldım. Ama kediyi görmek için sürekli oraya gitsem de, bir türlü ona rastlayamıyordum. Bu yüzden, adamdan kediyi gördüğünde bir fotoğrafını çekmesini rica

ettim. Adam fotoğrafı gönderdiğinde içim umut dolmuştu, çünkü kedi tıpkı Ben'e benziyordu. Ama bir türlü emin olamıyordum, çünkü fotoğraf yandan çekilmişti, yani ayırt edici özelliği olan önündeki beyaz önlüğü andıran tüylerini göremiyordum. Ama yine de bu kediyi bulmam gerektiğine ikna olacak kadar kanıtım vardı elimde. Birkaç başarısız denemeden sonra, artık son çareye başvurmaya karar verdim. Annemden bir gece bizde kalmasını rica ettim, çünkü raylara gidip karanlıkta kediyi görene kadar oradaki banklarda beklemeye kararlıydım.

Ben bir yandan çantama birkaç sandviç ve bir de battaniye koyarken, annem de "Bunu yapmak istediğine emin misin, Ju?" diye sordu. "Bütün gece orada yalnız başına oturmak istediğine emin misin?"

"Bunu yapmak zorundayım, anne. Onun Ben olup olmadığını öğrenmeliyim."

Karanlık çökünce, mamayla doldurduğum bir kabı arabanın yanına koydum. Ben'in en sevdiği mamaydı ve eğer kokusunu alırsa geleceğinden emindim. Birkaç kedi biraz akşam yemeği için uğrasa da, hiçbiri Ben değildi. Saatler geçtikçe ben de ısınmak için arabanın motorunu çalıştırmaya devam ediyordum. Yakınlarda bir yerlerde olduğunu hissediyordum. Ama biraz düşününce, yanlış yaptığımı anladım. Arabanın içinde oturduğum sürece beni nasıl görebilecekti ki?

Arabadan çıktım, raylara baktım. Acaba orada mı saklanıyordu? Acaba bir çalılığın içinde uzanmış ya da bir

ağaca mı saklanmıştı? Rayların kenarındaki boş alanları saran tellere doğru yürüdüğümde, o alana izinsiz girersem tutuklanabileceğimi biliyordum. Ama tellerin üzerinden atlarken bunun gerekli bir suç olduğunu düşündüm.

Karanlığa doğru, "Babu?" diye bağırdım.

Böğürtlenlerin arasından zorlukla geçerken dikenleri yüzümü çizdi. Bir yandan da burada ne işim var benim, diye düşünüyordum: Herkes rahat yatağında uyurken, ben gecenin bir yarısı burada yalnız başıma, rayların arasında belki de hiç var olmayan bir kediyi arıyordum. Ama eğer onu bulmak için bunu, hatta daha fazlasını bile yapmam gerekiyorsa, yapacaktım. Çünkü emin olana kadar pes edemezdim. İnanmaya devam etmek için, gelen her telefonu ve ihbarı değerlendirmeliydim, başka çarem yoktu.

Rayların kenarında bir aşağı bir yukarı saatlerce yürüdüm. Ben'in ismini çağırıyordum, ama ona dair hiçbir iz bulamıyordum ve sonunda eve gitmem gerekecekti. Ama sokak kedisini besleyen adamı arayarak kediyi bir daha gördüğünde bana haber vermesini rica ettikten saatler sonra telefonum çaldı.

Kalbim güm güm atıyordu ve hemen arabaya atladım. Adam kediyi biraz önce görmüştü. Kedi, tren raylarının üzerinden geçtiği toprak setin üzerindeydi. Arabada geçirdiğim her dakika saatler gibi geliyordu. Arabayı park ettikten sonra setin kenarındaki parmaklıklara doğru ilerledim ve gerçekten de uzakta bir yerde siyah bir kedinin oturduğunu gördüm. Otların arasında dünya umurunda değil-

mişçesine oturuyordu. Daha iyi görebilmek için gözlerimi zorladım. Kedi o kadar uzaktaydı ki Ben olup olmadığını anlayamıyordum, ama çok yaklaşarak onu korkutmak da istemiyordum.

"Ben?" diye bağırdım. "Babu?"

Kedi kıvrımlı yoldan yukarı doğru gelmeye başladı. Giderek bulunduğum yere daha fazla yaklaşıyordu ve bir an için göğsündeki beyazlığı görünce kalbim yerinden fırlayacakmış gibi oldu. Ama tam o anda kedi kafasını hareket ettirdi ve boynunda parlak kırmızı bir tasma olduğunu gördüm. Bu Ben olamazdı. Hiç tasma takmıyordu, çünkü onları sürekli çıkarıyordu. Veteriner bunu küçükken tasmaya alışmamış olmasıyla açıklıyordu. Hiçbir zaman onu bir tasma takmaya ikna edememiştik. Raylara bakarken kendimi bomboş hissettim. Gözlerimi yumup ayaklarımı üç kere birbirine vurduktan sonra gözlerimi açmak ve bu defa karşımda Ben'i bulmak istiyordum. Bunun yerine gözlerimde yaşlarla eve döndüm.

George evdeyken ne zaman telefon çalsa, hemen bir gölge gibi merdivenlerin tepesinde belirip neler konuşulduğunu dinliyordu. Ya da telesekreteri açtığımda hemen koridora çıkıyordu.

"Bu bizim kedimiz olabilir, bu bizim kedimiz olabilir," diye mırıldanıyordu mesajları dinlediğimizde.

Telesekreteri açtığımda onun mesajları duymasını engellemek istiyordum, çünkü birkaç kere arabalarının ön camlarına el ilanı bıraktığım için bazı insanlardan tehdit içeren çirkin mesajlar almıştık. Daha sinir bozucu mesajlar aldığımız da olmuştu: Bir tanesi siyah beyaz bir kediyi yüksek bir apartmandan atlarken gördüğünü söylemişti. Bir diğeri de telesekreter korkunç şakalarla dolana kadar yalnızca 'miyav' demişti. İşte bu yüzden George'un bu mesajları dinlemesini istemiyordum, ama onu uzaklaştırmaya çalıştığımda buna o kadar sinirleniyordu ki ona izin vermekten başka çarem kalmıyordu.

İşte bu yüzden, Ben kaybolduktan yaklaşık üç hafta sonra soğuk bir öğleden sonra eve girip makinenin ışığını gördüğümde George yanıbaşımdaydı. Ben gittiğinden beri günler geçmek bilmiyordu ve ben de her günü sayıyordum. Çok yakında Ben gideli tam bir ay olacaktı ve bu sanki bir ömür gibi geliyordu.

Mesajları dinlemek için düğmeye bastım.

"Julia Romp?" diye inliyordu bir ses, telesekreter mesajları açıldığında.

Çok tiz bir sesti, neredeyse delirmiş gibiydi. Konuşurken bir yandan da kıkır kıkır gülüyordu.

"Benibu elimizde, Julia. O bizimle birlikte. Şu anda evimizde. Siyah bir kedi ve göğsünde de beyaz tüyleri var. Kedi elimizde ve onu bir daha asla geri alamayacaksınız."

Konuşan kişi kıkırdamaya başlamıştı. Adeta çıldırmış gibiydi ve korkunç kahkahaları dinlerken George birden yere düştü.

"George?" dedim üzerine eğilerek. "George?"

Tamamen sessiz duruyordu. Boşluğa bakıyordu ve ben de yanına oturdum. Ona bakarken içim korkuyla dolmuştu. Onu her zaman başkalarına zarar ve acı vermekten hoşlanan insanlardan korumaya çalışmıştım. Şimdi bu insanlar evimize dolmaya başlamışlardı ve Ben'i bulmak istiyorsam bunu hiçbir şekilde engelleyemezdim.

Onunla konuşurken George'un yüzü tamamen bembeyaz olmuştu.

"Hadi tatlım, seni ayağa kaldıralım mı? Telefondaki kişi yalnızca çirkin bir şaka yapıyordu. Ben gerçekten onun elinde filan değil. Ona kulak asma. Aklı başında bir insan değil. Ne dediğinin farkında da değil."

George'a kesinlikle dokunmuyordum. Artık onun yanına da yaklaşamıyordum, çünkü tatilden geldiğimiz andan itibaren artık ne sarılmak ne güreşip yerlerde yuvarlanmak için yanıma geliyordu. Artık kedi sesiyle de konuşmuyordu ve farkında olmadan kedi sesiyle konuştuğum zamanlarda bana tiksintiyle bakıyordu.

"Artık bunu yapamayız," diyordu. "Ben burada değil."

Başka bir gün de, kendisi kazara kedi sesiyle bir şeyler söylediğinde kendi söylediklerinin farkına varınca yüzü bembeyaz olmuştu.

Şimdi yerde bir top gibi kıvrılmış yatarken bir yandan da ağlamaya başlamıştı. Yerde hıçkıra hıçkıra ağlıyordu.

"Dünyada çok kötü insanlar var," dedim yumuşak bir ses tonuyla. "Ama Ben'i ele geçiremeyecekler. Ben, asla öyle insanların yanına gitmez. Ben'in insanların kalplerini ne kadar iyi görebildiğini sen biliyorsun. Bu kadar zalim birine o asla güvenmez."

George beni dinlemedi, ama nihayet ağlamayı bıraktığında oturma odasına doğru yürüdü.

"Mesajları dinlemem gerek," dedim onu takip ederken. "Onları yok sayamam, çünkü çok yakın bir zamanda Ben'in nerede olduğunu bilen biri çıkacak ve ona yeniden kavuşacağız."

George, bahçe kapısını açıp dışarı çıktı. Çimlerdeki taşların üzerinde parmak uçlarına basa basa ilerleyerek, Ben'in en sevdiği yer olan çardağa doğru giden son taşa basmadan önce durdu ve avazı çıktığı kadar bağırmaya başladı.

16

Postacının söylediklerini duymak midemi altüst etmişti. Postaları dağıttığı sırada yolda yatan bir kedi görmüştü. Ona bir arabanın çarpmış olduğunu söylüyordu.

"Siyah beyazdı," dedi. "Aynı ilandaki gibi."

"Ölmüş olduğundan emin misiniz?" diye sordum, ağzımdan çıkan kelimeler kulağa duygusuzca geliyordu.

"Evet, çok kötü yaralanmıştı. Şimdi yolda duruyor."

"Haber verdiğiniz için teşekkür ederim."

"Çok üzgünüm."

Telefonu kapattım. Boy'u arayıp kediyi bulmaya benimle beraber gelip gelemeyeceğini sormak için telefonu yeniden elime aldığımda, kendimi sarsılmış hissediyordum. Bunu tek başıma yapamazdım, çünkü ne zaman bahçelerinde ya da yolda başıboş dolaşan bir kedi görmüş birileri tarafından aransam, onun Ben olmasını umut etmiştim. Ancak bu seferkinin Ben olma olasılığı, beni hasta ediyordu. Derinlerde bir yerlerde böyle bir telefon gelmesini

bekliyordum. Yolda kedilerin sık sık yaralandığını biliyordum ve haftalar geçtikçe Ben'in de başına gerçekten böyle bir şey mi geldi diye meraklanıyordum. Ben onun çalınmış olduğuna inanmak istiyordum, çünkü bu onun hâlâ hayatta olduğu anlamına gelecekti, ama başına daha kötü bir şey gelme ihtimali yokmuş gibi davranmayı da bırakmam gerekiyordu. Şimdi korkuyordum. Yolda bulunan bu kedi Ben olamazdı, zira George en sonunda onun gerçekten eve geri dönebileceğini ümit etmeye başlamıştı.

Bu ümit sıkıntılı bir gecenin ortasında yaptığımız bir konuşmayla başlamıştı. Artık neredeyse her gece olduğu gibi, George yarım saatte bir uyanarak gecenin büyük bir kısmını ayakta geçirmişti. Uykusuz geçen haftalardan sonra ikimiz de oldukça yorgunduk ve bir faydası olup olmayacağını görmek üzere George'u benim yatağımda yatmaya sonunda ikna etmiştim. George en başta bunu istememişti, çünkü bu Ben'in yerinde yatmak anlamına geliyordu. Onu ikna etmeyi başardıysam da, çok geçmeden kalkıp pencerenin önünde volta atmaya başladı ve perdeleri çekip gökyüzüne baktı.

"Çok karanlık" dedi George. "Merak ediyorum, acaba Ben şimdi yolunu bulabilir mi? Onu bulamıyorum. Üşüyor mudur? Başka birinin yatağında mıdır? Aç mıdır?" Sorular böylece devam ediyordu.

Onun dikkatini başka yöne çekmeye çalıştım. "Ben'in başka bir aileyle birlikte yaşıyor olabileceğini düşünüyor musun?" diye sordum.

Bu George ile doğru düzgün konuşmadığım bir konuydu. Ama sürekli olarak aylarca kaybolduktan sonra eve oldukça iyi biçimde dönen, çünkü bir yabancı tarafından bakılmış olan kedilerle ilgili gazetelerde okumuş olduğum hikâyeleri düşünüp duruyordum. İnsanlar bana böyle bir şeyin olabileceğini söylüyorlardı ve şimdi ben de onların haklı olabileceğini düşünmeye başlamıştım. Habersiz ne kadar çok hafta geçerse, içime daha fazla korku çöküyordu ve artık her şeyin mümkün olduğunu düşünmeye başlamıştım. Ben'in biz tatile giderken onu evde yalnız bıraktığımız için kendisini terk ettiğimizi düşündüğünü ve bunun için kaçtığını bile.

"Başka birisinin arabasına ya da kamyonuna binip başka yere gitmiş olabilir mi?" dedim George'a. "Bazen haberlerde bu tür şeyler duyarsın ya."

George dışarı baktı ve "Hayır," dedi. "O gidip başka biriyle yaşamaz."

Ama ertesi gün ona kahvaltısını götürürken George'un kendi kendine konuştuğunu duydum.

"Ben başka bir yere gitmiş olabilir," dedi sessizce. "Babu'nun yeni bir evi olmuş olabilir."

Bu bana nihayet onun içinde bir umut kıvılcımı olduğunu göstermişti ve ben de onu biraz cesaretlendirmek istedim. Hâlâ hiçbir şeyden kesin olarak emin değildik ve emin olana kadar, George'un umut etmesini istiyordum. Onu günden güne tüketen üzüntüsünü biraz azaltmak için her şeyi yapabilirdim.

"Eğer başka bir aileyle beraberse Ben'i bulacağım," dedim ona. "Eğer elinde olsaydı şimdiye kadar çoktan senin yanına dönmüş olurdu. Bu yüzden onu sana geri getireceğim."

Ama şimdi, Bob'u arayıp beni gelip almasını istedikten sonra içim şüpheye boğuldu. George'u inanmaya ikna etmekte doğru mu yapıyordum? Bir aydan uzun bir süredir Ben'den hiç haber yoktu. Belki de ben hayal dünyasında yaşıyordum. Boy, evime geldikten sonra doğruca postacının bize vermiş olduğu adrese gittik ve oraya vardığımızda kendimi çok kötü hissettim. Tek bulabildiğimiz, asfalt üzerinde kalan bir parça parlak kırmızı kan lekesiydi: kedi çoktan yoldan kaldırılmıştı. İzi görünce içimden ağlamak geldi. Onun Ben'e ait olup olmadığını öğrenmeden gidemezdik. Böylece Boy ve ben, kediyi nereye götürdüklerini bilen birileri olup olmadığını sormak için sokaktaki kapıları tek tek çalmaya başladık. Bir kapının açılmasını beklerken George'u düşündüm, onun umudunu ve şu hayatını kaybetmiş olan siyah beyaz kediyi. Eğer o gerçekten Ben idiyse bunun ne anlama geleceğini düşündükçe paniğe kapılıyordum.

"Umarım bana yardım edebilirsiniz," dedim kapıyı açan adama. "Bir kedi ezilmiş ve onu bulmam gerek."

"Burada," dedi adam ciddi bir ifadeyle.

Yanında bir kız ve bir erkek çocuk duruyordu.

"Benimki olabileceğini düşünüyorum," dedim.

"Hayır, değil. O bizim kedimiz, bahçeye gömdüm."

"Sorduğum için bağışlayın ama emin misiniz? Kedinin fena halde yaralı olduğunu duydum, belki yanılmış olabilirsiniz."

"Evet, eminim."

Birkaç saniye için müthiş bir rahatlama duygusu hissettim. Hemen ardından içim suçlulukla doldu. Bu aile sevdikleri bir hayvanı kaybetmişken nasıl sevinebilirdim ki?

"Rahatsız ettiğim için özür dilerim," dedim adam kapıyı kapatırken ve arkamı dönüp oradan uzaklaştım.

O gün anneme olanları anlatırken, Ben'e ne olduğunu düşünmekten kendimi alamadığımı söyledim. Arkamı döndüğümde George kapının önünde duruyordu ve söylediğim her şeyi duyduğunu anladım.

"Bütün dünya çıldırmış," diye bağırdı. "Arabalar ağaçları mahvediyor, temiz hava kalmadı ve hayvanlar özgürce dolaşamıyor bile. Neden arabaların kedileri ezmesine izin veriyorlar?"

"Çünkü bazen kazalar olur," dedim ona. "Çok üzücü, ama bu oluyor."

"Bir at arabası alalım ve insanlara bunun otomobilden daha iyi olduğunu gösterelim."

"Bunu yapabileceğimizden emin değilim George."

"Ama benzin tükeniyor. İnsanlar nefes alamıyor. Arabalar bizi öldürüyor. Arabalar kedileri öldürüyor."

Bu sohbet sonraki günlerde de devam etti. George'un endişelerini gidermeye çalışıyor ve keşke beni annemle konuşurken hiç duymasaydı diyordum.

Her ne kadar ona henüz Ben'e ne olduğunu bilmediğimizi ve umudumuzu yitirmememiz gerektiğini söyleyip dursam da, Cadılar Bayramı'ndan önceki gün George benimle konuşmaya geldiğinde, böyle davranarak korkunç bir hata yapmış olabileceğimi fark ettim.

"Endişelenme, anne," dedi.

Ben gittiğinden beri, ilk kez benimle bu şekilde konuşuyordu ve buna neyin neden olduğunu merak ettim.

"Ben eve dönecek," dedi George.

Neyi kastettiğinden emin değildim.

"Yarın eve dönecek."

"Neden yarın?"

"Çünkü yarın Cadılar Bayramı. O, Cadılar Bayramı'nı çok sever. Gelmeden duramaz."

İçim daralmıştı. George, geçen yılki partimizi ve ne kadar eğlendiğimizi hatırlıyordu. Ben'in bayramı bizimle kutlamak için eve geleceğine ikna olmuştu. Ertesi gün derin düşünceler içindeydi. Ama Cadılar Bayramı sabahının yerini öğlene bırakması ve ardından akşamın gelmesiyle George'un üzüntünün kara çukuruna geri düştüğünü görebiliyordum. Tor, sürekli olarak onun güvenini tazelememi, üzüntü içinde kaybolmasını engellememi söylüyordu. Ama biliyordum ki onun oraya geri düşmesine engel

olmak için artık çok geçti. Akşam olduğunda ve kapı şeker toplayan çocuklar tarafından çalınmaya başladığında, George sürekli parmaklarıyla tempo tutuyor ve kaygılı bir şekilde sürekli aynı şeyi tekrarlayarak mırıldanıyordu.

Zil üst üste çalmaya başlayınca, "Onlara gitmelerini söyle," demeye başladı. "O burada değil. O eve gelmeyecek."

Sonunda insanların kapıyı çalmamaları için tüm ışıkları söndürdüm. George ve ben, gecenin geri kalan kısmını karanlıkta oturarak geçirdik. Sessiz ev bir tabut gibi bizi çevreliyordu ve içim suçluluk duygusuyla doluydu. Eğer Ben'i bulamazsam her şey nasıl düzelecekti? Benim tanıdığım George'u nasıl geri kazanacaktım? Oturup düşünürken iki şeyi fark ettim. Belki de George'u umut etmesi için cesaretlendirmekle yanlış yapmıştım ve şu andan itibaren Ben'in dönmemesi olasılığı hakkında gerçekçi olmalıydım. Ama buna emin olmadan, gerçeği öğrenmeden onun geri gelebileceğine olan inancımı sürdürecek ve George'a böyle söyleyecektim. Artık ikimiz için de umut etmeliydim.

Ben'i ararken Hounslow'un aşağısındaki yolda Isleworth'da annesi ve teyzesinin yanındaki evde yaşayan Sally adında iyi bir dost edinmiştim. Onunla, annesi ve kardeşinin geçtiğimiz Eylül ayından beri siyah-beyaz bir kediyi beslediğini söylemek için bizi aradığında tanışmıştık.

"Bu sizin kediniz, bundan eminiz," dedi. "İlandaki kedinin tıpatıp aynısı."

Her zamanki gibi aceleyle yola koyuldum ve bu iki hanımefendinin köpekleri Scottie ile birlikte yaşadıkları eve gittim. Kediyi gördüğüm anda onun Ben olmadığını anlamıştım: Kedideki tek beyaz tüy sanki beyaz bir boya kovasına batmış gibi duran burnunun ucundaki tüylerdi. Ama çok sağlıklı ve iyi göründüğü için bir ev kedisi olduğunu anlamıştım. Sokak kedileri ve ev kedileri birbirinden oldukça farklıdır: Biri daha zayıf ve cılız, öbürü ise daha tombul ve sağlıklıdır; biri insanların kendisine yaklaşmasına izin verirken, öbürü hemen koşarak uzaklaşır. Bu yüzden kediyi çip taraması için veterinere götürmeyi teklif ettim.

"Merak etme," dedi kadınlardan biri. "Kızım Sally Amerika'da, ama yakında eve dönüyor, yani bize yardım edebilir. Yıllardır bir hayvan barınağında çalışıyor, o ne yapmamız gerektiğini iyi bilir."

Onlardan bir daha haber alacağımı sanmıyordum, ama Sally tatili bitip eve döndüğünde yaşadığımız bu karışıklık için özür dileyen, besledikleri kedinin durumunu ve ona Dizzy ismini taktıklarını anlatan bir e-posta yolladı. Semtteki hayvanlara yardım derneği Dizzy'ye yeni bir ev bulana kadar ona Sally bakmıştı, Dizzy'nin hikâyesi mutlu sonla bitmişti. Amerika'dan dönerken uçakta Sally'nin yanında oturan ve kendilerine yalnızca birkaç kilometre uzakta oturan bir aile, Dizzy'ye kapılarını açmışlardı.

Yeni bir hayata başlayan tek kedi Dizzy değildi ve bu kediler arasında en şanslıları Monty, Socks ve Prudence'dı. Bu kediler, Wendy ile bir Kasım ayı gecesi ziyaret ettiğimiz

Mavis adında bir kadına aittiler. Mavis, Ben'in tarifine uyan başıboş bir kediyi beslediğini söylemek için aramıştı. Oraya gittiğimizde kapıyı yetmişli yaşlarında ağarmış, kısa saçları olan bir kadın açtı. Mavis çok hoş bir kadındı ve evinde de her şey çok güzeldi, yeni yıkanmış çamaşır kokuyordu ve mutfağın köşesinde bir ütü masası duruyordu.

Mavis başıboş gezerken görüp ilk aldığı kedinin adını Monty koyduğunu ve Monty'nin onunla yaşamak için dört yıl önce geldiğini söyledi. Daha sonrasında bakımsız ve açlıktan kıvranırken bulduğu Prudence'ı yanına almıştı.

"Sizi bugün Prudence'la tanıştıramayacağım," dedi Mavis, Wendy'ye ve bana. "Kendisi sağır ve yabancılardan çok hoşlanmıyor. Yukarıdaki odalardan birinde yaşıyor ve hiç dışarı çıkmıyor."

Mavis'in bütün kedilerine karşı korumacı davrandığını görebiliyordum, ama Prudence'a karşı daha da korumacıydı. Aileye katılan en son üye de, Socks adlı siyah beyaz bir kediydi. Bu kedi birkaç hafta önce evin bahçesine gelmişti ve o da onu beslemeye başlamıştı. Bana göstermek istediği kedi buydu, Mavis onun büyük ihtimalle Ben olmadığını düşünse bile yine de emin olmak için bana göstermek istiyordu.

"Birazdan balık yeme saati gelecek," dedi bize. "Her akşam tahta kaldırımda balık yer." Tahta kaldırım, arka kapının dışındaki tahta bir şeritti.

Socks birazdan ortaya çıktı ve Mavis'in de tahmin ettiği gibi o Ben değildi. Biraz üzülmüştüm. Gideli neredeyse

iki ay olmuştu, ama hâlâ her telefon geldiğinde göreceğim kedinin Ben olmasını umuyordum. Eğer gerçekten onu aramaya devam edersem onu bulacağıma inanmaktan kendimi alamıyordum. Mavis'le konuşurken içimdeki üzüntüyü bastırdım. Mavis'in, Socks hakkında endişelendiğini görebiliyordum. Ona göre bir yerlerde Socks'un da bir evi olmalıydı.

"Eğer Monty evden uzaklaşacak olursa birinin onun çipi olup olmadığını kontrol ettirmesini isterdim, ama Socks'u bir türlü yakalayamadım," dedi bize.

Mavis'in kendisini tam olarak nasıl hissettiğini anlayabiliyordum.

"Onu neden ben yakalayıp kontrol ettirmek için bir veterinere götürmüyorum?" diye sordum ve o da bunu kabul etti.

Sanırım artık kayıp kedi olaylarını çözmeye o kadar kararlıydım ki mesele yalnızca Ben'le de bitmeyecekti. Sokak kedileriyle o kadar sık karşılaşır olmuştum ki, bazılarını yakalayıp veterinere götürüyor, evlerini bulabilme umuduyla çipleri olup olmadığını kontrol ettiriyordum. Ne yazık ki veterinere götürdüğüm yarım düzine kediden hiçbirinin çipi yoktu, bu yüzden onları bulduğum yere yeniden bırakmak zorunda kalmıştım, çünkü yardım derneği bunu tavsiye etmişti. Bu yüzden Mavis'e de yardım önerisinde bulunabilirdim. Ona ertesi gün kedi taşıyıcısı ve eldivenlerle geleceğimi söyledim, çünkü artık kedi yakalamak için nasıl bir hazırlık yapılması gerektiğini biliyordum. Socks'u

kolayca yakalayacağıma emindim, artık bu konuda oldukça deneyimliydim.

Ertesi gün yeniden Mavis'in evine gittim. Ondan Socks'u içeri çekebilmek için yere bir kap mama bırakmasını istedim. Ben de bu arada kapının arkasında bekleyip kedi içeri girer girmez kapıyı kapatarak onu yakalayacaktım.

Planımız tıkır tıkır işledi. Socks tam zamanında ortaya çıktı ve eşikte belirerek, etrafı koklamaya başladı. Daha sonra mutfağa adım attı. Mavis, bir çırpıda kapıyı kapattı ve ben de Socks'u yakalamak için atıldım. Ama tuzağa düşürüldüğünü anladığı an Socks çılgına döndü. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim. Havaya zıplıyor, büfenin üzerine atlıyor, daha sonra yeniden yere atlıyor ve pençeleriyle dişlerini göstererek bana karşı şahlanıyordu. Sanki bir kaplanı yakalıyor gibiydim. En sonunda onu yere sermeyi başardım ve ensesinden tutarak taşıyıcının içine yerleştirdim. Bütün bunlar tabii ki onun kendi iyiliği içindi, ama Socks bunu anlayamıyordu. Onu arabaya yerleştirdim, ama veterinere gidene kadar neredeyse taşıyıcıyı parçalayacaktı. Socks kesinlikle kedilerin Hulk'u olmalıydı.

Socks'u yardım kuruluşundaki veterinere götürdüğümde onun çipi olmadığını öğrendim. Ayrıca Socks'un genel bir sağlık kontrolüne ihtiyacı vardı ve kısırlaştırılması da gerekiyordu. Veteriner onun eskiden evcil bir kedi olduğuna emindi. Bu işlemlerden sonra Socks'un bir yerlerde iyileşmek için dinlenmesi gerekiyordu ve ben de onu eve götürmeyi önerdim, çünkü Mavis hem çok yaşlıydı hem de

zaten evinde bakması gereken iki kedisi daha vardı. Ama George'un nasıl tepki vereceğinden endişe ediyordum, çünkü daha önce eve götürdüğüm üç kedi yalnızca birer gece kalmıştı, şimdiye kadar evde hiçbir kedi uzun süreli kalmamıştı.

Socks'u eve getirip onu aşağı kattaki tuvalette bir sepete yerleştirdikten sonra George, Nob'a "Annem herkesin kedisine bakıyor," dedi öfkeyle. "Artık Ben'i umursamıyor."

"Tabii ki umursuyorum," dedim. "Ama yanımıza gelmeden önce Socks'un da Ben gibi gerçekten çok kötü bir hayatı olmuş. Ona bakacak bir anne babası yokmuş."

George bu sefer, "Umursamıyorsun," diye bağırdı. "Onu unuttun artık."

Beni itekleyerek yukarı çıktı ve ben de arkasından bakmakla yetindim. George'un öfkesi her geçen gün daha da artıyordu ve bu da bana o daha küçükken yaşadığımız karanlık günleri anımsatıyordu. Bana karşı içi öfke doluydu ve hayal kırıklığıyla boğuşuyordu, çünkü onu seyahate gitmeye ikna eden ve bütün bunlara neden olan kişi bendim. George'u yaşadığı acıyla boğuşurken görmeye dayanamıyordum.

Socks'un iyileşme süreci zor bir hafta geçirmemize neden olmuştu. George, ona bakmak bile istemiyordu. Socks bir kediydi ve Ben hiçbir zaman onlardan biri olmamıştı.

George'a ne zaman Socks'a bakmak isteyip istemediğini sorsam, "Ona bakmaya ihtiyacım yok," diye yanıt veriyordu.

Socks'la ben ilgileniyordum ve ne zaman ona bakmaya gitsem hep çok gergindi. Hatta bazen onun yanından birkaç çizikle çıkıyordum. Socks iyileşir iyileşmez onu yeniden Mavis'in bahçesine götürdüm. Belli ki burada kendini evinde hissediyordu. Veterinerde kaldığı süre boyunca bir çip de takılmıştı ve Mavis'le ben de ailesi olarak kaydedilmiştik. Socks nihayet bahçeye inip ortadan kaybolduğunda mutluydum, çünkü akşama balığını yemek için geleceğini biliyordum. Mavis ve ben bu kedi için gerçekten çok şey yapmıştık.

İçeri girerken Mavis bana döndü ve "Prudence'la tanışmak ister misin?" diye sordu.

Mavis'in kimseyi Prudence'la tanıştırmadığını biliyordum ve bu teklif beni onurlandırmıştı. Parmak uçlarına basarak merdivenleri çıktı ve kapalı bir kapının önünde durduk. Mavis kapıyı açtığında kocaman bir cumbası olan çok güzel bir odayla karşılaştım. Yerde pembe bir halı vardı ve yatağın üzerinde de pembe, kuştüyü bir yorgan seriliydi. Yatak odası o kadar güzeldi ki, buraya kendim bile taşınabilirdim.

Prudence, köşede duran pembe bir kedi yatağının üzerinde uzanıyordu ve kapı açılır açılmaz ziyaretçilerini görmek için hemen ayaklanmıştı. Ona bakınca odayı unutmuştum. Prudence'ın yumuşacık tüyleri her rengi barındırıyordu ve hayatımda gördüğüm en güzel kedilerden biriydi. Tüm endamıyla odada gezindi. Her adımını bir sonrakinin önüne öyle güzel atıyordu ki bir balerine benziyordu. Bize

doğru yürürken bir yandan burnunu havaya kaldırmıştı, bir yandan da sanki odasını beğenip beğenmediğimi sorar gibi etrafına bakıyordu. Gerçek bir asilzadeydi, tanıdığım kediler gibi melez bir kedi değildi. Mavis kediye doğru eğilip onu severken, hayata bu kadar kötü başlamış bir kedinin, sonunda bir kedi kraliçesi için hazırlanmış böyle bir odaya kavuşmuş olmasının çok güzel bir şey olduğunu düşünüyordum.

Ben'i aramaya ilk başladığım dönemlerde işe hayvan dedektifi Ace Ventura gibi başlamış, ama sonra Indiana Jones'a dönüşmüştüm. Düşünebildiğim tek şey, bir sonraki telefonun Ben'i bulmama yardım edebileceğiydi. Ne kadar küçük olursa olsun, beni ona götürebilecek her türlü bilginin arkasından gitmeliydim.

Ben gideli neredeyse iki ay olmuştu ve Aralık ayı da giderek yaklaşıyordu. Başına gelebileceklerden çok korkuyordum. Bir yandan onun eve geleceğini umarken bir yandan da başına bir şey gelmiş olmasından endişeleniyordum, ama öyle bile olsa bundan emin olmalıydım. Ben'in geri dönmeyeceğinden kesinlikle emin olana kadar, George'a böyle bir şey söyleyip onun kalbini sonsuza dek kıramazdım. George'un kesin bir cevaba ihtiyacı vardı ve ben de bunun için elimden gelen her şeyi yapacaktım. Bütün bu endişe yüzünden saçlarım dökülmeye başlamıştı ve doktor alnımdaki açıklığın sebebinin stres olduğunu söylemişti. Ben'e ne olduğunu ortaya çıkarmadan saçlarımın yeniden çıkmaya başlamayacağını biliyordum.

Kaybolduktan kısa bir süre sonra, belediyenin bahçesini ziyaret etmeye başlamıştım, çünkü burada bütün çöp arabaları ve çöp toplayıcıları bulunuyordu. Sokakları temizlemenin ve çöpleri toplamanın yanında, sokakta araba çarpan hayvanları toplamaktan da sorumluydular ki bunlar genellikle kediler oluyordu. Cesetleri topladıktan sonra onları plastik poşetlerin içine koyuyorlar, çalıştıkları yere götürerek çipleri olup olmadığını kontrol ediyorlar ve daha sonra da dondurucuya yerleştiriyorlardı. Eğer kedide çip takılıysa, sahipleriyle iletişime geçiliyor ve hayvanlarını geri isteyip istemedikleri soruluyordu. Eğer çip yoksa yönetim onların sahipsiz olduklarına karar veriyor ve yakıyordu. Genellikle bu ikinci seçenek gerçekleşiyordu, çünkü kedilerin çoğunda çip yoktu. Ben'in çipi olmasına rağmen, çipinde bir sorun olabileceği ve sokakta bulunsa bile ondan hiç haber alamayacağım fikri beynimi yiyip bitiriyordu. Bunun abartılı bir düşünce olduğunun farkındaydım, ama bazen akıl kalbe söz geçiremiyordu. Ben de böylece her gün emin olmak için çöplerin bulunduğu alana geliyordum.

Kedileri görmeme izin verilmiyordu, ama orada çalışan zavallı bir adam bana bütün kedileri tarif etmek zorunda kalıyordu. Sanırım sonu gelmeyen sorularımdan daha ilk haftadan itibaren bıkmaya başlamıştı.

"Bu kedi çipli," diyordu. "Bir tane kızıl var, ama bu seninki olamaz. Brentford'da bir tane bulundu, ama o da beyaz"

Sonunda artık ne zaman uğrasam adam bana sürekli çok meşgul olduğunu söylemeye başladı, ama benimle görüşene kadar ısrarla bekliyordum. Bir kediyi bulmak için kendimi bu kadar paralamanın insanlara biraz tuhaf geldiğinin farkındaydım. Aslında çöp toplayıcıları beni o kadar iyi tanımaya başlamışlardı ki, bir tanesi beni görünce miyavlamıştı. Nob, insanların benim için endişelendiğini söylüyordu, ama bu umurumda bile değildi. Ben'in George için ne ifade ettiğini kim anlayabilirdi ki? İnsanlar saçmaladığımı düşünebilirlerdi, ama ben yalnızca yapmam gerekeni yapıyordum.

George, her gece yatak odamdaki pencereye gidiyordu. Eskiden Ben'i bu pencereden içeri çağırırdı. O orada öylece dururken ben de arkadan onu seyrediyordum. Ağlarken bütün bedeni sarsılıyor, omuzları titriyordu. Ağzından çıkan her şey, beni paniğe sürüklüyordu.

"Sence o dışarılarda bir yerlerde mi?" diye soruyordu hıçkırarak.

"Evet," diye yanıt veriyordum. "Evet ve ben onu bulacağım."

"Onu burnundan öpmüştüm," diyordu George, sanki beni hiç duymamış gibi. "Kulaklarını okşamıştım. Ona balıkları görmek için tatile gittiğimi söylemiştim ama o beni terk etti. Gitti."

Bazen ona, Ben'i bulmak için neler yaptığımı anlatmaya çalışıyordum, ama dinlemek istemiyordu. Yanında sessizce duruyordum. Bazen ağlamayı bırakması bir saati buluyor-

du. Bundan önce George'u rahatlatmak, içindekileri ortaya çıkarmak, disipline sokmak ve güldürmek için yanımda Ben vardı. Şimdi ise yapayalnızdım ve artık benim sesim yetmiyordu.

"Asla geri dönmeyecek," dedi George, sonunda pencereden ayrılırken.

"Seni sevmemi ister misin?" diye sordum yavaşça, ona yaklaşmama izin vereceğini umarak.

"Hayır. Bana dokunma."

"Onu bulacağım, George. Aramaya devam edeceğim."

"O öldü. Şimdi beni rahat bırak."

İşte bu yüzden aramaya devam etmek zorundaydım. Başka çarem yoktu.

Yerel yönetimdeki köpek bakıcısı Norma'yla Toplama Merkezi'ne yaptığım ziyaretler sırasında tanışmıştım. Uzun boylu ve zayıftı. Kahverengi kıvırcık saçları vardı ve gözlük takıyordu. Bu işi yıllardır yaptığını söylemişti. Çok sevimli biri olduğunu söyleyemezdim. Çok açık bir dille konuşmaya alışkındı, insanlara köpeklerine göz kulak olmalarını ve pisliklerini temizlemelerini söylüyordu ve aslında pek tatlı dilli olmamasının sebebi de genellikle buydu.

"Bugün dondurucuda altı ceset var," demişti Norma, onu görmeye gittiğimde. "Ve hiçbirinin de çipi yok."

Çipleri olmadığı için bütün bu kedilerin kimsesizler mezarlığına gideceğini düşününce ağlamaya başlamıştım. Norma bana baktı.

Yüzünde şaşkın bir ifadeyle, "İyi misiniz?" diye sordu.

"Hayır," diye ağlamaya devam ettim. "Neden insanlar kedilerine çip takmıyorlar ki?"

"Bu hep böyledir, tatlım. Tıpkı güneşin doğuşu kadar sıradan bir durum."

Norma bu konuda ne kadar hassas olduğumu anlamasa da, iyi bir kalbi vardı. Belediyenin kantinine ve ilan panolarına benim için kim bilir kaç ilan asmıştı. Ayrıca yardım kuruluşlarına ve birlikte çalıştığı hayvan hakları organizasyonlarına da e-postalar göndererek Ben'den bahsetmişti.

Norma, tanıştığım bir sürü iyi insandan yalnızca bir tanesiydi. Ayrıca bir de öğle yemeği için hazırladığı sandviçlerle bir sokak kedisini besleyen bir inşaat işçisi vardı. Beni arayıp kediyi çalıştığı alanda gördüğünü söylemişti. Sitedeki gençlerden sorumlu olan bir kişi de, çocuklara getirdiği sandviçle bir kediyi besliyordu, çünkü onun Ben olabileceğini düşünüyordu. Bu kedilerden hiçbiri Ben değildi, ama onlara yardım ettikleri için minnettardım. Tıpkı bir süpermarketin önünde el ilanı dağıtırken gelip benimle konuşan kibar yabancılara olduğum gibi... Daha sonra evcil hayvan malzemeleri satan yerlerin, sokak kedilerinden haberdar olabilecek insanları bulmak için uygun olacağına karar verdim.

Çalışanlardan biri gitmem gerektiğini söylediğinde, oraya geleli çok olmamıştı.

"Çok üzgünüm ama burada el ilanı dağıtamazsınız," dedi.

"Kimseye zorla bir şey vermiyorum," dedim.

"Biliyorum, ama buna izin veremeyiz."

Daha sonra bana eğer kimseyi engellemeyecek şekilde giriş kapısının önünde durursam bunu idare edebileceğini fısıldadı. Ben de böylece, kocaman el ilanı çantamı da elime alarak dışarı çıktım ve ilanları insanlara dağıtmayı denedim. Ancak insanlar gözlerime bakmıyorlar ya da içeri girip çıkarlarken yanıma yaklaşmıyorlardı. En sonunda birisine ilan verebildiğimde neredeyse ağlayacaktım, çünkü genellikle ilanı yere atıyorlardı. Ben'in yüzünü buruşturulmuş bir şekilde yere atılmış görünce daha da üzülüyordum. Ama kendi kendime şimdi ağlamaya başlarsam bu insanları daha da iter diyerek kendimi tutuyordum. Biraz daha açık olmalıydım.

"Size bir şeyler satmaya çalışmıyorum," diye bağırmaya başladım. "Yalnızca kedimi bulmak istiyorum. Lütfen bir ilan alın ve onu görürseniz bana haber verin."

Bunu söylemeye başladığım an, her şey değişmişti. İnsanlar ne yaptığımı fark edince, ilanı alıyorlardı. Hatta adamın biri kocaman göbeğiyle bana sarılmıştı bile.

"Endişelenme tatlım," demişti. "Onu yakında bulacaksın."

O gün bana sevdikleri kedilerden bahseden birçok insanla tanıştım ve bu benim kendimi daha iyi hissetmeme neden oldu, çünkü artık kendimi o kadar yalnız hissetmiyordum. Hatta güvenlik görevlisi bile en sonunda bana gülümsemişti ve onlar genellikle etrafa gülücük saçmazlar, öyle değil mi? Pek çok insan bir hayvanı sevmenin ve on-

suz kendini kaybolmuş hissetmenin ne demek olduğunu anlayabiliyordu. Hatta bazıları sevdiğiniz bir hayvanı kaybetmenin nasıl dünyanın sonu gelmiş gibi hissettirdiğini bile biliyordu.

İşte bu sevgi nedeniyle, Whitten'da bahçelerin ve sokakların arasından, çitlerin üzerine fırlayıp duran bir kedinin peşinden koşturuyordum. Ben'in adını dua kitaplarına koyabilmek için civardaki bütün kiliselere gitmiştim. Brentford'da fırtınalı bir havanın dondurucu soğuğunda saatlerce dolaşırken, aklımda yalnızca Ben ve George'un mutlu yüzleri vardı, çünkü orada yaşayan bir kadın Ben'i gördüğüne emin olduğunu söylüyordu. Etrafta dolaşırken onu bulacağımdan emindim, çünkü henüz pes edemezdim. Böylece, yorgunluktan adım atamayacak hale gelene kadar yürümeye devam ettim.

Bazı günler, kayıp kedileri bulmakla ilgili verilen yüzlerce tavsiye kafamın içinde uçuşuyordu. Birisi kedilerin su fıçılarında boğulduklarını söylediğinde, her yanından geçtiğim fıçının içine bakmaya başlamıştım. Bir başkası, insanlar evde yokken kedi kapılarından eve giren bazı kedilerin, bir daha dışarı çıkamadıklarını söylediğinde boş evlere dikkat etmeye başlamıştım. Hiç tanımadığım yerlerde elimde bir kutu kedi bisküvisiyle Ben'e seslenerek dolaştığımı gören insanlara kaç kere kötü bir niyetim olmadığını anlatmak zorunda kalmıştım. Benim kötü niyetli biri olduğumu nasıl düşünebildiklerini gerçekten aklım almıyordu, çünkü hangi tür bir hırsız sürekli aynı yere gidip bir kedinin adını çığırarak dikkat çekmek isterdi ki?

Bununla da bitmiyordu. Ben'in yüzü internette dolaşıyordu. Verdiğim bir ilandan sonra, bir gazeteci beni aramıştı ve Ben'in resminin yerel gazetede de çıkmasını sağlamıştı. Birisi bana kedilerin haftalarca ağaç tepelerine sıkışıp kaldıklarını söyledikten sonra bu sefer de, her gördüğüm ağacın tepesine bakarak metrelerce yükseklikte tanıdık bir yüz görmeye çalışıyordum. Hatta artık komşularıma, misafirleri giderken yanlışlıkla Ben'i de götürmüş olabilirler mi, diye sorar olmuştum.

Derinlerde bir yerlerde, ne kadar imkânsız görünse de, Ben'in hâlâ yaşıyor olduğu fikrinden kurtulamıyordum. Bu yüzden nereden bir haber alsam hemen peşinden gidiyordum. Bir gün, yine bir kedi görüp peşinden koşmaya başladığımda, annem de yanımdaydı. Bir geçide doğru koşup gözden kaybolunca arabaya geri döndük. Ne yapacağımızı düşünüyorduk. Hemen sonra, kedi yeniden hızla yanımızdan geçti ve bir giriş kapısının altındaki küçük bir delikten süzüldü. Nereye gittiğini görmek için atıldım.

"Onu kaybettim, anne," diye bağırdım. "Artık onu göremiyorum."

Daha sonra bahçeye bakarken bir şeye gözüm takıldı ve annemle paylaşmadan edemedim. "Ne kadar güzel bir bahçeleri var."

Bunu söyler söylemez, kapının öbür tarafında bir çift ayağın belirdiğini gördüm. Kafamı onu görebilmek için geri çektiğimde, kocaman burun delikleriyle karşı karşıya kalmıştım. Ev sahibi, zavallı kedisini kimin rahatsız

ettiğine bakmak için gelmişti. O sırada beni öyle bir gülme tuttu ki, bir türlü kelimeleri toparlayıp da orada ne yaptığımı anlatamadım.

Ben'i ararken işte böyle şeyler geliyordu başıma... Hatta bazen daha kötülerinin bile geldiği oluyordu. En kötüsünü duymak ister misiniz? Her gün nehir kenarına bakmaya gidiyordum, çünkü ne kadar uğraşsam da, Ben'in orada olabileceği fikri aklımdan çıkmıyordu. Nehre her gün gidiyordum ve yalnızca nehir kenarında yürümekle de yetinmiyordum. İşleri iyice zorlaştırıyordum. Oraya çizmeyle giderek ilk büyük hatamı yapmıştım. Nehrin sığ kıyılarından birinde aşağı doğru yürürken, suyun derinleşmek üzere olduğunu anlamış ve oradan çıkarak sigara içen insanlarla dolu bir bara gitmeye karar vermiştim. Ama ben sudan çıkmaya çalıştıkça, su çizmelerimin içine dolmaya başladı ve ayaklarım o kadar ağırlaştı ki artık hareket ettiremez oldum. Orada bana sanki yıllar geçmiş gibi gelen bir süre boyunca dışarı çıkmaya çalıştıktan sonra, sonunda kendimi çamurlu kıyıya atmayı başardım. Bütün insanlar bana bakıyordu.

Bir tanesi, "Yüzmeye mi gittin, tatlım?" diye sordu.

Bir diğeri, "Kanalı geçmek için antrenman mı yapıyorsun?" diye bağırıyordu.

Öteki, "Canın balık mı istedi?" diyordu.

Bu olaydan sonra Nob, bana nehirde de giyebileceğim bir çift bot getirdi. Yolun aşağısındaki evlerde yaşayan yaşlı insanlar da her gün hatırımı soruyorlardı.

"İyi misin, Julia?" diye bağırıyorlardı beni görünce.

"İyiyim," diye yanıt veriyordum bana baktıklarında. Aklımı kaçırıp kaçırmadığımı merak ettiklerini biliyordum.

Elektrik süpürgesinin torbasını nehre boca ettiğim gün de yaşadığım en kötü olaylardan biriydi. Ben gideli çok olmuştu ve artık evde kokusu da kalmamıştı ama yine de bunun işe yarayacağını düşünmüştüm. Bir kere daha, beni elimde süpürge torbasıyla gören yaşlı insanlar yanımdan geçerlerken gülümsüyorlardı. Ama sitede yaşayan bir adam, belli ki ne zaman köpeğiyle gezintiye çıksa beni nehirde gezerken ya da tozları etrafa saçarken gördüğü için biraz endişelenmişe benziyordu.

"İyi misin?" diye sordu.

"Yalnızca kedimi arıyorum."

"Gerçekten mi? Burada mı?"

"Evet."

"Ne zaman kayboldu?"

"İki ay önce."

"Ben olsam artık nehirden çıkardım, kedini burada bulabileceğini hiç sanmıyorum."

Sanırım onu iyi olduğuma, ama insan bir şeyi çok istediğinde yapamayacağı hiçbir şey olmadığına ikna etmiştim. Eğer aramaktan vazgeçseydim, George'a yardım etmek için yapabileceğim hiçbir şey olmadığını sonsuza dek kabullenmiş olacaktım. Ben'i bulana kadar aramaya devam etmek zorundaydım.

Kasım ayının sonlarıydı ve George'la Noel hakkında konuşmam gerekiyordu. İnsanlar ışıklarını asmaya başlamışlardı, mağazalar süslerle ve hediyelerle dolup taşıyordu. Marjorie Kinnan'daki çalışanlar ve öğrenciler de, kısa bir zaman sonra Noel konseri için hazırlanmaya başlayacaklardı. Artık George'la bu konuda konuşmamız gerekiyordu ve bunu daha fazla erteleyemezdim. Geçen yıl yaptığımız gibi bir kış rüyası yapma niyetinde değildik, çünkü Ben'siz ikimiz de bunu kaldıramazdık. Genellikle Kasım ayının ortasından itibaren evin içinde Noel hazırlıklarına başlar ve en az iki ağacı süslerle ve ışıklarla donatır, oturma odasına da ışıklar asardık. Ama bu yıl hiçbir şey yapmamıştık.

Aralık ayının başlarında, George bir öğleden sonra okuldan gelince kendini odasına kapattı. Yukarı çıkıp kapısını çaldım.

"George," dedim, kapıyı açarken.

Parlak eşyalar koleksiyonunu önüne almış oturuyordu. Tıpkı Ben gittiğinden beri sürekli yaptığı gibi, onları yeniden yeniden düzenliyordu. İçeri girdiğimde kafasını kaldırıp bakmadı.

George'un yanına oturarak, "Seninle konuşmak istediğim bir şey var," dedim.

Kendini benden biraz daha uzaklaştırdı.

"Seninle Noel hakkında konuşmam gerek, George," dedim usulca.

"Hayır," dedi George. "O burada yokken olmaz."

"Ama eminim Ben de senin eğlenmeni isterdi."

George, ağlamaya başladı. Kocaman gözyaşları yanaklarından süzülüyordu. Artık böyle ağlamaya başlamıştı, hiç ses çıkarmadan. Bazen dişlerini fırçalarken, bazen de üzerini giydirirken yanaklarının ıslandığını görüyordum. Hatta bir keresinde balık köftelerine bakarken ağlamaya başlamıştı. O sırada Ben'in de bu köfteleri ne kadar sevdiğini düşündüğünü anlamıştım.

"İstersen ağlayabilirsin," dedim. "İkimiz de üzgünüz, değil mi?"

"Arada bir böyle oluyor," diye yanıt verdi George. "Gözyaşları birden bire akmaya başlıyor."

"Öyle olduğunu biliyorum. Bana da oluyor."

Birlikte oturduğumuz süre boyunca ikimiz de başka tek kelime etmedik. Artık onu Ben'i bulabileceğime ikna edip rahatlatacak bir yol bulamıyordum. Onunla Ben'i bulmak için yaptığım şeyler hakkında konuşmayı denediğimde, benimle konuşmak istemiyordu.

Benim de gözlerimden yaşlar süzülürken, elini tutmayı isteyerek yanında öylece oturdum. George için içim acıyordu. Ben yanımızdayken, üç silahşörlerdik ve artık sahip olduğumuz her şey, bütün ışığımız gitmişti.

George birden, "Git başımdan," diye ağlamaya başladı. Hâlâ yanında oturmam onu kızdırmıştı. "Beni yalnız bırak. Kapımı kapat. Ben'i sen kaybettin. Çık dışarı."

Gitmek için ayağa kalkarken yüreğim paramparçaydı. Kapıya varınca durdum. Onunla bağ kurmayı bir kez daha denemeliydim.

"Noel konusunda emin misin?" diye sordum. "Ben'in Noel'i kaçırmayacağına eminim. Onun için her şeyi hazır etmek istemez misin?"

"Hayır," diye çığlık attı George. "Ben olmadan Noel de yok. Şimdi dışarı çık."

Artık söylenecek bir şey kalmamıştı. George, eskisinden de kötü bir haldeydi ve onu yeniden kazanacağıma olan inancım da giderek azalıyordu. Gün geçtikçe giderek bir gölge halini alıyordu. Kendi çocuğum, gözlerimin önünde hayattan elini eteğini çekiyordu. George'un kalbi, bedeninin içinde eriyip gitmekteydi ve benimki de paramparça olmuştu.

17

Gece geç saatlerde ne zaman telefon çalsa yanıtlamak için aşağı koşuyordum. Bazen gülüşüp duran çocuklar arıyorlardı, bazense sesini çıkarmıyordu arayan kişi. Ama bu sefer telefonun öbür ucunda gerçekten birisi vardı, konuşurken arkadan gelen trafik uğultusunu duyabiliyordum.

"Sizin kedinizi gördüm," dedi adam. 'Yoldaydı.'

Kalbim yerinden çıkacakmış gibi hissettim, tıpkı postacı aradığında olduğu gibi. O zamandan beri ölmüş iki kedi için daha çağrılmıştım, her ikisi de ilki kadar üzmüştü beni. Biri Twickenham'daydı, ben oraya vardığımda yakınlarda oturan bir kadın çoktan gelmiş, kediyi yoldan kaldırıyordu. Bu kadının kedinin sahibi olduğunu öğrenmiştim. O uzaklaşırken üzülerek öylece arkasından bakmıştım. Sonraki olay yakındaki Kingsley Yolu üzerinde gerçekleşmişti. İki kişi beni arayıp bir arabanın, kedinin birine çarptığını haber vermişlerdi. Ama sokakları temizleyen görevliler ben daha oraya varmadan ölen kediyi kaldırmışlardı. Hemen ekibin döneceği Toplama Merkezi'ne

koştum. Tam iki saat kediyi yoldan alan aracın gelmesini bekledim.

Nihayet şoförü gördüğümde "Kediyi görebilir miyim?" diye sordum. Kalbim küt küt atıyordu.

"Üzgünüm ama kedinin ölüsünü çoktan attık biz," dedi şoför.

Böyle deyince, birdenbire panikledim. "Ne diyorsunuz siz? Bunu yapmış olamazsınız. Onun benim kedim olup olmadığını öğrenmem gerek," dedim.

"Çok kötü yaralanmıştı," dedi şoför üzgün bir şekilde. "Kafası bedeninden ayrılmıştı, vücudu da ezikler içindeydi. Çöp kutusuna atmak zorunda kaldık."

"Bunu yapmamalıydınız! Onu buraya getirmeliydiniz."

"Çok kötü yaralanmış olduğu için buraya getirmedik." Sonra Ben'in bütün kayıp ilanlarını gördüğünü söyledi, üzüldüğünü ifade eden gözleriyle bana bakıyordu. "Onun, senin kedin olduğundan eminim," dedi.

"Ama o kadar kötü yaralandıysa bundan nasıl emin olabiliyorsunuz ki?"

"Yeterince baktım, tatlım. Üzgünüm ama gerçekten senin kedin olduğunu düşünüyorum."

Soluğum kesilir gibi olmuştu. Yaklaşık üç ay süren aramalarımızdan sonra evimize beş dakikalık mesafede ölmüş müydü yani şimdi Ben? Orada ne aradığını anlayamıyordum. Evin bu kadar yakınında olsaydı mutlaka bir yolunu bulur bize geri dönerdi, değil mi? Ölenin o

olduğuna inanamıyordum bir türlü. Şoförün anlattıklarını dinlemiyordum.

"Ben'in burnunun ucunda kelebek şeklinde beyaz tüyler vardı," diye ısrar ettim. "Gerçekten sıradışıdır, gözden kaçırmış olamazsınız. Diğer kediler lekeli olurlar, ama o değildi. Fark ettiniz mi?"

"O olduğundan eminim," diyerek yanıt verdi şoför.

Kızgın bir şekilde söylene söylene eve gittim. Onun Ben olduğundan emin değildim, emin olana kadar da buna inanmayacaktım. Gerçi şoför bundan o kadar emindi ki, o gün içinde telefon edip beni ikna etmeye bile çalışmıştı.

"Bu konuda kafan rahat etsin istiyorum artık," dedi. "Biliyorum, uzun süredir kedini arıyordun, ama bugün gördüğümün o olduğuna yüzde yüz eminim."

"Teşekkür ederim ama emin olamayız, o yüzden ikna olana kadar aramaya devam edeceğim," diye ısrar ettim.

Şoförün söylediklerini unutmaya çalıştıysam da başaramadım. Kediyle ilgili düşünceler hiç aklımdan çıkmıyordu. Başka bir kedinin daha öldüğünü öğreneceğim o telefon geldiğinde de bu düşünceyle boğuşuyordum.

"Powdermill Yolu'nda," dedi yaşlı adam.

"Nerede tam olarak?"

"Kavşakta."

Wendy gelebilirse birkaç dakika içerisinde orada olabilirdim.

"Hemen çıkıyorum," dedim.

Beş dakika sonra arabadaydım, adamı arayıp yolda olduğumu söyledim.

"Birazdan orada olurum," dedim. "Ben gelene kadar kediyle kalabilir misiniz?"

"Üzgünüm ama kalamam," dedi adam. "Son otobüsü yakalamam gerek. Bardan gelen bir hanımefendi burada, o bekleyeceğini söylüyor."

"Peki, aradığınız için teşekkür ederim."

"Rica ederim. Kim olduğunuzu biliyorum, gittiğim kilisede her gün sizin için dua ediliyor. Kedinizin fotoğrafının olduğu ilan da var orada."

Dondurucu gecede arabadan dışarı adımımı atar atmaz yolda beklemekte olan kadını fark ettim. Ayaklarının önündeki kedinin cansız bedenini bir kez daha ezilmesin diye gelip geçen araçlardan korumaya çalışıyordu. Telefondaki adamın bahsettiği, bardan gelen kadın olmalı diye düşündüm. Sessizce teşekkür ettim ona, yolun karşısına geçmeden arabadan birkaç havlu kapıp çıktım.

Ben kediye bakarken "Çok üzgünüm," dedi.

Her tarafı kanla kaplıydı, kafasını çevirip hâlâ nefes alıp almadığını kontrol etmek için yanına çömeldim. Kedi hâlâ sıcaktı, ama yaşamıyordu. Artık hayatta değildi, karanlık bir yolda arabanın biri tarafından ezilerek hayattan koparılmış, öylece ölüme terk edilmişti. Kaldırınca onun Ben olmadığını fark ettim, ama bu beni rahatlatmadı. Daha çok

içimde bir boşluk hissettim. Bakımlı görünmesine bakılırsa sahipleri tarafından oldukça sevilen bir kediydi. Onu havluya sararken ailesini düşünerek ağlamaya başladım. Ben'in başına da gelen bu muydu acaba? O da bu şekilde yabancı insanların arasında mı hayata veda etmişti?

Kediyi nazikçe kucaklayarak ayağa kalktım. Ertesi gün çipi var mı diye kontrol ettirmek için veterinere götürecektim.

"En azından bulmuş oldunuz," dedi kadın teselli için sırtıma hafifçe vurarak. "Zor bir durum, biliyorum ama onu eve götürüp doğru düzgün bir şekilde gömebilirsiniz."

Sessizce ağlarken onun benim kedim olmadığını söyleyemedim. Aylar süren aramalardan, her defasında umutların boşa çıkmasından yorgun düşmüştüm. Böyle nasıl devam edecektim? George'un tek yapmak istediği vazgeçmekken ikimize de yetecek bir umudu nasıl taşıyacaktım? Neden basitçe Ben'in artık hayatımızdan çıkmış olduğunu kabullenemiyordum?

"Yardımlarınız için teşekkür ederim," dedim ve oradan uzaklaştım.

Arabaya dönerken rüzgârın soğuğundan neredeyse gözyaşlarım donacaktı. Belki de artık kabullenmeliydim: Ben'i asla bulamayacaktım. Neredeyse üç ay olmuştu, etrafımdakiler boş yere umutlandığımı düşünmeye başlamışlardı. Umut etmekle hata yapıp yapmadığımdan ben de şüphelenmeye başlamıştım, hatta annem ve Wendy ile bunun hakkında konuşmuştuk.

"Sizce George'a Ben'in eve döneceğini söyleyip durmakla ve buna kendim de inanmakla hata mı ediyorum?" diye sordum onlara. "Acaba onu asla bulamayacağımı artık kabul edip George'a da yalnızca nihai bir yanıt vermiş olmak için bir yalan mı uydurmalıyım?"

Annem ile Wendy ne yapmam gerektiğini söyleyemediler elbette, ama ne düşündüklerini anlayabiliyordum.

"Ju, bu konuyu düşünmekle iyi edersin," dedi annem. "Böyle devam edemezsin. Hayatın artık normale dönmek zorunda. Tüm bu olup bitenler hasta edecek seni. Doğru dürüst uyuyamıyorsun, süpermarkete bile koşuşturmadan gidemiyorsun. Eninde sonunda bitmek zorunda bu, hem belki de bir an önce olması daha geç olmasından daha kolay olacaktır George için."

O gece saatlerce uyumadan annemin söylediklerini düşündüm. Belki de haklıydı; belki George'a bir yalan uydurup onu hiçbir şey bilmemenin sıkıntısından kurtarmam gerekiyordu. Bir gazeteyi yakar, küllerini bir kavanoza koyar, George'a Ben'in öldüğünü ve bu küllerin ona ait olduğunu söyleyebilirdim. Sonra bahçede bir çukur kazar, Ben'i hatırlatacak bir taş koyardık. Böylece en azından George'un gidip onunla olabileceği bir yer olurdu, hem de Ben'in artık hayatta olmadığına kesin olarak inanırdı. Ancak ertesi sabah uyanıp da dışarıda parıldayan güneşi gördüğümde bu yalanı söyleyecek gücü bulamadım kendimde. Çaresiz kalmadıkça ona bu yalanı söyleyemez, bunları duyduktan sonra acıdan yüzünün alacağı şekle bakamazdım.

Arabamın kapısını açıp kediyi şoför yanındaki koltuğa yavaşça yatırdım. O anda yapabileceğim bir şey kalmadığı için eve doğru yola çıktım. Kediyi evde bir kutuya koydum ve ertesi gün veterinere götürdüm. Bir kaç saat sonra veteriner arayıp kedinin çipli olduğunu, sahiplerinin gelip gömmek üzere onu aldıklarını haber verdi. Kedi, Nibbles adında bir erkekmiş; veterinerin söylediğine göre sahipleri, en azından çocukları ona son bir veda edebilecekleri için minnettar kalmışlar. Bana yaptıklarımdan ötürü teşekkür etmek istemişler; yardım edebildiğim için mutlu olmuştum. Ama veterinerin söylediklerini düşününce içimi yine bir şüphe kapladı. George ve benim için de veda etme vakti gelmiş miydi? Gün geçtikçe daha da silikleşmeye başlamış bir umuda tutunmaya devam edebilir miydim gerçekten?

Kilisenin en ön sırasında, annem, Boy ve Sandra'nın yanında oturuyordum. Semtimizdeki Spiritüalist kiliseye giderdik, çünkü babaannem bir Spiritüalist'ti ve bu, bizim ailede bir tür gelenek haline gelmişti. Babam bizi insanların öteki dünyadakilerle konuştukları bir kiliseye götürmekte fazla istekli görünmezdi. Ancak yine de bu geleneğin varlığı arka planda hissedilirdi; babamın kendi sakin dünyasında ölümden sonraki bir hayata inandığını bilirdim. Yaklaşık on yedi yaşlarındayken başlamıştım kiliseye gitmeye; din herkesin ilgi duyduğu bir şey olmasa da, hele Spiritüalist bir kilise daha da az kişinin hoşuna giden bir şeyken, oraya gitmeyi seviyordum. Her hafta huzurla dolu

bir saati orada geçiriyor, şarkılarla ve yüzlerinde tebessümle hayatı kutladıkça içleri rahatlayan insanları görmekten mutlu oluyordum.

Ama kilisenin bile bugün bana kendimi iyi hissettirebileceğinden şüpheliydim. Her hafta yaptığım gibi Ben'in dönmesi için dua etmeye gelmiştim, ama Nibbles'ı bulduğum gecenin halen taze olan hatırası zihnimi meşgul ediyordu. George, Marjorie Kinnan'da verilecek olan bu yılki Noel konserinin provalarında öyle zorlanıyordu ki sürekli kaçıp kaçıp duruyordu. Evde de nadiren televizyon açıyorduk, çünkü kanallar Noel programlarıyla doluydu. George'un Noel kelimesini duymaya bile tahammülü kalmamıştı artık.

Geçen yılki Noel'de ne kadar mutlu olduğumuzu düşünmekten kendimi alıkoyamadım ve sessizce ağlamaya başladım. Bu kadar yalnız hissedilebileceğini hiç düşünmemiştim daha önce; iliklerimde uyumakla ya da sohbet etmekle geçmeyecek bir acı, bir hüzün hissediyordum. Elbette gün içinde ya da gece vakti arayabileceğim birileri vardı, ama onların da kendilerine ait birer yaşamları vardı. Bu yüzden çoğunlukla, Ben'i bulamazsam George'a olabileceklerden duyduğum korkularla tek başıma mücadele etmek zorunda kalıyordum.

Ne ayinin devam etmekte olduğunun ne de ayin bittiğinde topluluğa vaaz vermek üzere öne doğru çıkan medyumun farkındaydım, ta ki birisi beni işaret ederek dinlemem gerektiğini hatırlatana dek.

"Sen, beyaz kazaklı olan," dedi medyum.

Etrafıma bakındım.

"Evet, kıvırcık saçlı olan," dedi.

Her medyumun birbirinden farklı olduğunu bilmeniz gerekir. Bazısı topluluğun arasında ruhların gölgelerini görür, bazısı ise bir insanla sohbet ediyormuş gibi konuşur onlarla. Her ayinde mesaj gelmez, ama geldiğinde bu çok hoşuma giderdi, çünkü insanlar ölmüş olan sevdikleriyle konuştukça ortalığı bir huzur ve ferahlık hissi kaplardı. Ama medyum gözümün içine bakınca oturduğum yerde huzursuz bir şekilde kıpırdandım. Bana istediğim şeyi, yani Ben'in bulunduğu yerin adresini vermesinin mümkün olmadığının farkındaydım, ne de olsa öbür taraftan gelen mesajlar hiçbir zaman o kadar net olmuyordu.

"Bir şeyler değişecek," dedi medyum tok bir sesle. "Güzel bir şeyle karşılaşacaksın."

Adam konuşurken ellerini oynatmaya başladı.

"Bir adam görüyorum. Uzun ve yakışıklı bir adam."

Ellerini karnına götürdü.

"Uzun süren bir mide hastalığından ölmüş."

Donup kalmıştım. Babam pankreas iltihabından ölmüştü.

"Mekânı cennet oldu," dedi medyum. "Sizi hiçbir zaman terk etmek istememişti, şu anda da sizin yanınızda."

Yerimden kıpırdayamıyordum, yanımda oturan annem, Boy ve Sandra da öyle.

"Tıpkı onunki gibi mavi gözlerin var," dedi medyum. "Güldüğünde parıldayan güzel bir mavi."

Dördümüz içinde yalnızca benim gözlerimin rengi babamınkilerle aynıydı. Doğru olabilir miydi? Babam gerçekten yanımızda olabilir miydi?

"Sen hep gül," dedi medyum ben gülümseyince. "Gülümsemen onu daha da yakınlaştırır."

Babamı düşününce yeniden ağlamaya başladım. Ona zamanın tükenmek üzere olduğunu, çok geç olmadan Ben'i bulmamız gerektiğini söylemek, bağırmak istedim. İçimi babamı kaybetmenin kederi kapladı; hissettiklerim en az onu kaybettiğimiz günkü kadar tazeydi.

Medyum geriye doğru bir adım attı, bana bakıyordu.

"Şimdi gidiyor," dedi. "Ama seni dinlediğini bilmeni istiyor, o yüzden konuşmaya devam et."

Babam eğer gerçekten yanımızdaysa bana söylemek istediği şeyi biliyordum. Yıllardan beri sanki hâlâ bizim yanımızdaymış gibi onunla olan biten hakkında konuşuyordum. Hatta bazen hâlâ yaşıyor gibi hissettiğime yemin edebilirdim. Ama Ben gittiğinden beri konuşmuyordum onunla, çünkü üzüntümden kaybettiğim öteki sevdiklerimi düşünecek halim kalmamıştı.

"Seni baştan aşağıya pembelerle giydiriyor," dedi medyum. "Oyuncak bir bebek gibi görünüyorsun."

Medyum yüksek sesle bir kahkaha patlattı, onu annem ve Boy'un kahkahaları izledi. Bunun ne anlama geldiği-

ni anlamışlardı. Babam beni her zaman 'Pembe Prenses' takma adıyla çağırırdı; öyle seviyordum ki bu rengi, izin verecek olsalar saçımı bile pembeye boyayacaktım.

Medyum yerine oturunca kiliseyi tekrardan bir sessizlik kapladı. Biraz önce olup bitenler üzerine düşündüm. Ferahlamış hissediyordum, hatta huzurlu bile diyebilirim.

Daha küçük bir kızken bazı geceler kâbustan uyandığımda da, George için kendini paralayan bir anne olduğumda da bana "Hep yanında olacağım," derdi babam.

Ayin bittiğinde babamın bana anlatmak istediği şeyin ne olduğunu anlamıştım: Hayatımın her anında benimleydi, her zamanki gibi gözü hep üzerimdeydi.

Şimdi tüm bunlara inanmayabilirsiniz, öteki dünyadakilerle konuşmanın doğru bir şey olmadığını düşünebilirsiniz, ama hepimiz kendimize ait yöntemlerle güçlü kalmaya çalışıyoruz, değil mi? İnanç herkes için farklı bir anlama gelebilir, benim için inanç sizi içten içe gülümseten şeydir, kiliseden dışarının soğuğuna çıkarken yeniden gülümseyebiliyordum. İnanmaya devam etmek zorundaydım. Umut etmekten vazgeçemezdim, çünkü babamın hâlâ yanımda olduğunu biliyordum.

18

21 Aralık sabahı telefon çaldığında yanıtlamak için adeta bir olimpiyat yarışçısı gibi koştum. Ben'in kaybolduğu günün üzerinden üç ay geçmişti. Son birkaç gündür telefonların giderek azalmış olması beni daha fazla üzüntüye boğuyordu. Annem herkesin Noel için hazırlanmakla meşgul olduğunu hatırlatana kadar insanların neden telefon etmeyi kestiklerini anlayamamıştım.

Telefonun ucundaki kadının, "Sanırım kedinizi buldum," dediğini duydum. "Evimin bahçesinde."

"Bakmak için gelebilir miyim?"

"Üzgünüm ama birkaç dakika içinde tatil için evden çıkacağım. Noel için bir süre burada olmayacağım."

"Siz gitmeden hızlıca gelsem olmaz mı?"

"Olmaz tatlım. Oğlum beni almaya geliyor, ama döndüğümde sana haber veririm."

Kadın telefonu çarpıp kapadığında odanın içinde etrafıma bakınmaya başladım, çığlık atmak istiyordum. Ya

gerçekten Ben'i bulduysa? Kadın Noel'den dönene kadar çoktan bahçeden gitmiş olur. Bulduğu gerçekten Ben olabilirdi ve bu kadın yalnızca beş dakika daha geç çıkmayı kabul etmediği için onu kaybedebilirdim. Küplere binmiştim, gidip kayıp evcil hayvanlar için hazırlanmış internet sitelerine bakmak için bilgisayarın başına oturdum. Normalde insanlarla dolu olan sohbet ortamları bile bomboştu. Noel yüzünden ortalıktan el ayak çekiliyordu ve ben böyle olsun istemiyordum. Herkesin benim gibi aramaya devam etmesini bekliyordum.

Ama her ne kadar kendime meşgaleler bulsam da Noel'i görmezden gelemiyordum. Yalnızca dört gün kalmıştı ve korkuyla bekliyordum. O günü nasıl atlatacağımızı bilmiyordum ve hiç bir hazırlık da yapmamıştım. Zaten hazırlanacak pek bir şey de yoktu, çünkü George ve ben sessizce geçirecektik bu günü. Ben olmadan yeni bir yıla başlamak düşüncesinden nefret etsem de Noel'i atlatınca rahat bir nefes alacaktım; adeta zamanın akmaya devam ettiğini somut bir şekilde görmüş olacaktım.

Gün gelip çattı, Wendy akşam yedide çıkageldiğinde Howard, George'u ziyaret için bizdeydi. Wendy her gün beni görmeye gelirdi, fazla bir şey söylemese de beni ve George'u mutlaka yokluyordu. Ben ipe sapa gelmez bir şekilde konuşurken her zamanki sabırlı tavrıyla beni dinler, ayrılmadan önce bir miktar daha el ilanı alır, bana da dinlenmemi tavsiye ederdi. Hayatta sahip olabileceğiniz en iyi arkadaşlardandı.

Oturmuş sohbet ediyorduk ki telefon çaldı, derin bir iç geçirip açtım. Sabahki kadın zaten mahvetmişti beni. Bir kez daha beni olmayacak bir işin peşinden koşturacak ya da umudumu boşa çıkaracak birine katlanamazdım.

"Sanırım sizin kedinizi buldum," dedi bir kadın.

"Öyle mi?' dedim genelde iki yaşındaki çocuklarla konuştuğum bir ses tonuyla.

"Evet, sanırım öyle. Julia Romp musunuz siz?"

"Evet."

"Kediniz kayboldu mu?"

"Evet."

Kaçığın teki olmalıydı. On beş kilometre çapında bir çember çizecek olursak içindeki herkes kedimi kaybettiğimi biliyordu.

"Kedinizin adı Ben mi?"

"Evet."

"Güzel, kediniz şu anda benim seramda."

"Gerçekten mi?" dedim iç geçirerek.

"Evet."

Artık rahatsız olmaya başlamıştım. İnsanların nesi vardı böyle?

"Seranız nerede peki?"

"Brighton."

Az kalsın kanepeden düşüyordum. Brighton yüz kilometre ötedeydi. O kadar mesafedeki biri dağıttığımız ilanları görmüş olamazdı.

"Brighton, deniz kenarındaki Brighton mı?"

"Evet. Siz Londra'da mı yaşıyorsunuz? Çipten anladığımız bu. Telefonunuzu da öyle bulduk."

O konuşurken sersemledim.

"Çip mi?"

"Evet. Kızım Carla günlerce bahçemizde oturan bir kediyi fark etti. Gelmeye devam edince kızım onu içeri almaya bizi ikna etti. Kediler için kurulmuş bir kurtarma merkezinde çalışan bir arkadaşım mikroçip okuyucusuyla gelip baktı, bilgilerinize böyle ulaştık."

Kadının söylediklerini duymuyordum artık; dinlerken nefes alamıyordum, heyecandan ne yapacağımı şaşırmıştım. Mikroçipinde benim bilgilerimin olduğu siyah beyaz bir kedi mi bulmuştu bu kadın şimdi?

"Bu gece gelip bakabilir miyim?" dedim aceleyle, Wendy bembeyaz olmuş yüzüme bakıyordu.

"Buraya ulaşabilir misiniz emin değilim?" dedi kadın. "Çok kar yağdı, yollar da kapalı."

Pencereden baktım. Hounslow'da tek bir kar tanesi görünmüyordu. Bu kadın benimle dalga mı geçiyordu?

"Kar mı?" dedim.

"Evet. Hem de yarım metre."

Bulaşıkları yıkarken radyoda dinlediğim haberler geldi aklıma. Ülkenin bazı bölgelerinde kar fırtınası, tipi, arabalarında mahsur kalanlar, arabalarını bırakıp gidenler... O zaman tam idrak edememiştim, şu anda da edemiyordum.

"Elimden geldiğince çabuk orada olacağım," dedim.

"Peki, siz kararlıysanız," dedi kadın şüpheli bir ses tonuyla. "Uzun bir yolculuk olacak."

"Hemen çıkıyorum," dedim adresini not ederken.

Ben telefonu kapatmış oturma odasında dört dönüp çantama ve arabanın anahtarlarına bakınırken Wendy de beni izliyordu.

"Gitmem lazım," dedim ona. "Arayan kadın Ben'i bulmuş, Brighton'daymış."

"Brighton mı?"

"Evet. Gerçekten o olabilir çünkü kedideki çipte benim bilgilerimin kayıtlı olduğunu söylüyor."

"Gerçekten mi?"

"Evet."

Bütün bunları annem, Tor, Boy ve Nob'a bir mesajla bildirmek için telefonumu kaptım. Howard, George'a göz kulak olabilirdi. Şimdi çıksam akşam dokuz buçuk gibi Brighton'a varabilirdim. Kafası koparılmış tavuk gibi oradan oraya koşuyordum.

Wendy bana baktı. "Ben de seninle geliyorum," dedi.

"Emin misin?"

"Herhalde, Ju. Yalnız gitmiyorsun. Sen iyi misin?"

"Sanırım."

Emin olamıyordum. Ne kadar heyecanlansam da, tüm bunlar kulağa ne kadar gerçek gelse de içimde bir şüphe

vardı. Gerçekten Ben olabilir miydi? Aylardır süren aramalarımızdan sonra sonunda bulmuş muyduk onu gerçekten? Nasıl olmuştu da Brighton'a gidebilmişti? Brighton kilometrelerce uzaktaydı, Ben de uzun süredir kayıptı. Kadın gerçeği söylüyormuş gibi gelmişti, ama belki bu da bir aldatmacaydı. Eğer birisi Ben'i kaçırdıysa benim bilgilerimi başka bir siyah beyaz kedinin çipine yükleyip Noel'den önce son bir şaka yapmak istemiş olabilirdi. Onu görene kadar emin olamayacaktım.

George'a çıkacağımı söylemek için üst kata çıktım.

"Bir kadın aradı," dedim odasına girerken. "Ben'i bulduğunu söylüyor. Bakmak için deniz kıyısına gidiyorum."

Bana baktı. "O değil," dedi. "Yine yanlış kedi."

Beklentilerini fazla yükseltmek istemediğim için başka bir şey söylemedim. Belki de George haklıydı. Onu ayağa kaldırıp sonra yeniden yıkmak istemiyordum.

"Baban seninle kalacak, ben de en kısa sürede geri döneceğim," dedim ve fırlayıp çıktım.

Arabaya bindiğimde ellerim öyle titriyordu ki, Keith benim yerime navigasyon cihazına adresi girmek zorunda kaldı, bu arada Wendy de yanımdaki koltuğa oturmuştu. Tam yola çıktığımızda telefonum çalmaya başladı. Kim olduğunu tahmin edebiliyordum: ailem.

"Onlarla sen konuşabilir misin?" dedim Wendy'ye.

Annem nereye gittiğimden emin olup olmadığımı bilmek istiyordu; Nob benimle birlikte gelen birinin olduğun-

dan emin olmak istiyordu; Boy ise bunun o kötü şakalardan biri olup olmadığını merak ediyordu. Hepsinin ortak kaygısı ise kar yüzünden Brighton'a asla varamayacağımdı.

"Başaracağız, değil mi Wendy?" diye sordum otoyola çıkarken.

Belli belirsiz gülümsedi.

Çok geçmeden kar taneleri öyle kalınlaşmaya başladı ki silecekler fazla işe yaramadı. Daha önce böyle bir kar görmemiştim. M25'e sapmadan önce M3 yolunda ağır ağır seyrederken elli km hıza kadar indim. M25'e saptığımızda durumun ne kadar kötü olduğunu fark ettim. Güvenlik şeridinde terk edilmiş araçlar vardı, bir kısmıysa kara saplanıp kalmıştı. Direksiyona dört elle yapıştım, yola devam etmeye kararlıydım. Brighton'a varmak zorundaydım. Tipi bile durduramazdı beni.

Konuşmuyorduk, yola odaklanmıştım, ama düşünmekten alıkoyamıyordum kendimi. Ben miydi gerçekten? Nasıl olabilirdi? Eğer gerçekten oysa tüm bu süre zarfında neredeydi? Zaman zaman o olduğuna inanmaya cesaret edip George ve Ben'in aynı karede olduğu bir fotoğrafı zihnimde canlandırdıysam bile bunu hemen kafamdan atmaya çalışıyordum. Bu kadar zaman sonra Ben'i bulabileceğime inanasım gelmiyordu, hem de bu kadar uzakta. Bunun George ve bana karşı düzenlenmiş berbat bir aldatmaca olabileceği hissinden bir türlü kurtulamıyordum.

Brighton'a varmamız beş saatimizi aldı, gece yarısı sularında kente girdiğimizde her yer ıssızdı. Kalın beyaz

bir örtü her şeyin üzerini kaplamıştı. Navigasyon cihazı aradığımız adrese yaklaştığımızı bildiriyordu, son sola dönüşten önce direksiyonu sağa kırdım. Direksiyonu çevirince Wendy ile birbirimize baktık. Telefondaki kadın dik bir tepede yaşadıklarını söylemişti, pek de abartmıyormuş: Önümüzde Everest Tepesi gibi bir şey duruyordu.

"Yavaşça çıkalım," dedi Wendy, bunu demeye kalmadan araba geriye kaymaya başladı.

"Lanet olsun!" diye bağırdım.

"Altımızda bir arazi arabası yok, Ju," dedi Wendy. "Oraya bununla çıkmamız mümkün değil."

"Son bir kez deneyeceğim."

Ama araç yolun öbür tarafına savrulunca vazgeçmem gerektiğini anladım. Park edecek bir yer bulup sersem bir halde arabadan dışarı çıktım, tepeye tırmanmaya hazırlanıyorduk.

"Arabayı kilitledin mi, Ju?" diye sordu Wendy.

"Hayır."

Geri dönüp arabayı kilitledim ve yeniden tırmanışa geçtim. Kar yüksekliği baldırlarımıza kadar geliyordu. Duruma bakılırsa tırmanabilmek için ipe ve buz baltasına ihtiyacımız olacaktı.

"Kedi taşıyıcısını aldın mı, Ju?" diye sordu Wendy.

Almamıştım. Geri dönüp bagajdan çantayı aldım. Ben yeniden arabayı kilitlerken Wendy de taşıyıcıyı tuttu, dönüp yürümeye başladık.

"Adresi aldın mı?" diye sordu Wendy.

Almamıştım.

Nihayet hazır olduğumuzda Wendy ile yukarı doğru yola çıktık. Wendy sakin görünüyordu, ama artık içinden beni hiç tanımamış olmayı dilediğinden emindim. Sokak ışığı karlar üzerinde parıldıyordu, onun dışında yol genellikle karanlıktı. Kimse Noel için evini ışıklarla süslememişti. Bu garip geldi bana, çünkü kendi evimizde buna alışmıştık. Yukarı tırmandıkça ışıklandırılmış bir ev gördük. Ev soğuk geceye renk ve sıcaklık yayıyordu; numaraları saya saya gidince fark ettim ki aradığımız ev buydu.

Wendy ile ben bahçe kapısından girdikten sonra sessizce eve bakmak için durakladık. Ev tıpkı bizim kış rüyamızı süslediğimiz gibi süslenmişti, bir kardan adam, yıldızlar ve çanlar vardı ve evin her yanı göz kırpar gibi yanıp sönen ışıklarla doluydu.

"Noel için eve geldi," dedim Wendy'ye kapıya vardığımızda. "Işıkları hatırladığı için bu evi seçti."

Tam kapıyı çalmak üzere elimi kaldırmıştım ki içimi saran panik duygusuyla durdum. Yeni bir hayal kırıklığını kaldırabileceğimden emin değildim.

"Korkuyorum," dedim Wendy'ye.

"Biliyorum," dedi, "Ama korkacak bir şey yok."

Derin bir nefes aldım ve korkuyla heyecan duygularımın birbirine karıştığı bir ruh haliyle kapıyı çaldım.

İyi giyimli bir adam bizi görünce gülümsedi, arkasındaki koridorda bir kadınla küçük kızın durduğunu görebiliyordum.

"Siz Julia olmalısınız," dedi. "İçeri girin. Ben Steve, bu karım Alison, bu da kızımız Carla."

Hepsi bizi gördüğüne çok sevinmiş gibiydi, gecenin bir vakti şu gizemli kediyi görmeye gelmiş iki yabancıyı görmek pek keyiflerini kaçırmamıştı anlaşılan.

"Onu Carla buldu," dedi Steve kızını göstererek. "Günlerce bahçemizde oturduğunu o fark etti, yalnızca eve bakıp duruyordu. Hiç kıpırdamadan ve o kadar uzun süre durunca üzerine bir kar tabakası birikti. Öyle zavallı görünüyordu ki Carla onu içeri almamız için ısrar etti. Küçüklüğünden beri hep böyledir: Kayıp evcil hayvanları hep o bulur."

Carla sarı ve dalgalı saçlı on iki yaşlarında bir çocuktu; ailenin eşek boyutlarındaki köpeği beni neredeyse yere yıkacak gibi ittirirken gülmekten kendisini tutamıyordu.

"Bir şeyler içmek ister miydiniz?" diye sordu Alison bana ve Wendy'ye.

"Hayır," dedim gergin bir şekilde, kabalık etmediğimi umuyordum, ama bekleyecek tek bir dakikam dahi yoktu. "Kediyi görmek istiyorum, gerçekten."

"Elbette," dedi Steve. "Serada. Onun için bir yatak aldık, ısıtmayı da açık bıraktık ki üşümediğinden emin olalım."

Steve önümüze düşüp mutfağın içinden bizi evin arkasına doğru götürürken zor adım atıyordum. Kalbim öyle

hızlı çarpıyordu ki göğsümün ağrıdığını hissettim. Eğer bu da Ben değilse ne yaparım, ne ederim bilemiyordum. Yere yığılıp bir daha kalkamamaktan korkuyordum. Korku ve umut, şüpheler ve inanç hepsi gelip şu tek bir ana toplanmış gibiydi sanki.

Seraya vardık. Cam kapıdan içeriye doğru bakıyordum. Köşede bir yatak vardı, ama kediden iz yoktu; Steve kapıyı açınca içeri doğru yavaşça yürüdüm.

"Babuu?" dedim, sesim titriyordu. "BeniiBuu?"

Kedi yatağında bir şey hareket edince bir ses duydum ve bir burun dışarı doğru uzandı. Siyahtı. Kalbim daha da hızlı atmaya başladı. Burnunu biraz daha uzatınca altındaki beyaz tüyleri fark ettim. Kelebek şeklindeydi. Artık zor nefes alıyordum. Sonra siyah kafası göründü, kedinin göğsündeki beyaz bölgeyi gördüm. Gerçekten o olabilir miydi?

Kedi kafasını bana döndürünce tek görebildiğim gözleri oldu, koskocaman, yeşil ve zeki bakan gözleri.

"Ben," diye seslendim, o bana doğru koşarken diz çökmüş hıçkırarak ağlıyordum.

Kollarımı açtım, Ben kucağıma atlayana kadar bir ömür geçti sandım. Daha sonra kollarımda ağırlığını hissettim, yumuşacık tüyleri yüzüme değiyordu, evet gerçekti. Ben'i artık asla bırakmayacakmış gibi tutuyor, onu bulduğuma inanmakta zorlanıyordum. Ama ağırlığı, kokusu, tüylerinin yumuşaklığı onu bulduğumu söylüyordu bana. Ben

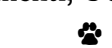
patilerini boynuma dolayıp bir bebek gibi burnuyla bana sokulunca tüylerinin kalınlığını fark ettim. Ben ağlamaya başlayınca onun da küçük bir aslan gibi mırıldadığını duyabiliyordum.

"Babuu! Nerelerdeydin sen?"

Ben yine bana bakınca kalbim fırlayıp çıkacakmış gibi oldu. Bir ara, tüm umudum ve inancım öyle azalmıştı ki acaba Ben'e inanmakla, bizi bir şekilde yeniden bir araya getirecek olan sevgiye inanmakla hata mı ediyorum diye şüpheye kapılmıştım. Ama şimdi görüyordum ki bize geri döneceğini ummakta haklıymışım. Ben kollarımda yatıyordu, patilerini öyle sıkı dolamıştı ki beni bir daha hiç bırakmayacak zannettim. Tek bir şey düşünüyordum, o da George'tu. Ben'e baktığımda onun da gülümsediğini gördüğüme yemin edebilirdim.

Kapıda duran Steve, Carla ve Alison'a "Teşekkür ederim," dedim hıçkırıklarım arasında. "Çok teşekkür ederim sana." Carla'ya bakıyordum. "Yaptığın şeyin ne kadar önemli olduğunu bilemezsin," dedim. "Nasıl teşekkür edeceğimi bilmiyorum."

Ben'i yeniden kucakladım, gözyaşlarım tüylerine damladıkça o keyifle miyavlıyordu. Ben'i bulmamız bir Noel mucizesiyse Carla bunun olmasını sağlayan periydi. Ben mırıldadıkça Carla bana bakıp gülümsüyordu. Güvende ve sapasağlamdı Ben, onu bulduğumuza göre artık biz de öyleydik. En sonunda arayışım bitmişti. Şimdi tek yapmam gereken eve dönmekti, George'un yanına.

Eve nasıl döndüğümüze inanamazsınız. Tek istediğim eve mümkün olduğunca hızlı varmaktı, çünkü George'un bir dakika daha bile Ben'den ayrı kalmasını istemiyordum. Ama Wendy navigasyon cihazında Londra'ya dönebileceğimiz en kolay değil de en kısa yol seçeneğini tercih edince bizi Sussex'teki köy yollarına soktu ve tamamen kaybolduk. Ellerinde küreklerle kar yığınlarını kaldırmaya çalışan insanlarla karşılaştık, bazıları kara gömülmüş bir halde çaresizce bekliyorlardı ve bir polis memuru ufacık arabamla hangi akla hizmet bu karlı yolda araba kullanmaya çalıştığımı merak eder gibi baktı yüzümüze. Bir yandan da, Ben arka koltukta kedi taşıyıcısının içinde miyavlıyordu ve son macerası daha yeni bitmişken onu başka bir maceranın içine soktuğum için kendimi çok kötü hissediyordum.

Wendy'le bütün yol boyunca Ben'in macerası hakkında konuştuk. Bütün bu süre boyunca neredeydi? Üç ay boyunca kendini bu şekilde korumuş olması için iyi beslenmiş olması gerekiyordu. Otobandan Brighton'a nasıl gelmişti ve bu sırada onunla kim ilgileniyordu? Bütün bu yolu kesinlikle yalnız gelmiş olamazdı, o zaman biri onu yanına mı almıştı? Ama Wendy ile eve dönüş yolundaki o uzun yolda bunları konuşurken anladım ki gerçeği asla öğrenemeyecektim. Hiçbir zaman çözülemeyecek bir sır olarak kalacaktı, ama önemli değildi, çünkü Ben eve dönmüştü ve benim tek istediğim de buydu.

Saatler sonra, sonunda Hounslow'a varmıştık, sinirlerim çok gerilmişti. Wendy ön kapıyı açmadan önce

bana gülümsedi. Saat sabahın dördüydü, ama emindim ki George'u uyku tutmamıştı. Ben'i taşıyıcısından çıkarıp kucağımda merdivenin ilk basamağında durduğumda kalbimin atışını kulaklarımda hissediyordum.

"George," diye seslendim. "Döndü. Ben eve döndü."

Ayak seslerini duydum ve merdivenlerin başında George'un yüzünü gördüm. Emin değil gibi görünüyordu, korkuyordu sanki.

"Bak burada, George. Ben, nihayet burada. Onu buldum. Ben eve döndü artık."

George uçarak basamaklardan atladı ve son basamağa geldiğinde birden durdu. Uzun süre önce terk ettiği eve dönmenin şoku içerisindeymiş gibi etrafı inceleyen Ben'e baktı. Sonra Ben de George'a baktı ve göz göze geldiler, bir yanda yeşil, diğer yanda mavi gözler kilitlenmiş birbirlerine bakıyorlardı.

"Babuu! George ağlıyordu. "Nerelerdeydin?"

"Tatildeymiş," dedim kedi sesimle. "Denize gitmiş. Arabada çok yorgun görünüyordu, ama şimdi iyi."

George ne konuştu ne de Ben'i kollarına aldı. Öylece duruyordu ve onun gerçekten Ben olduğuna inanamıyormuş gibi bize bakıyordu. Uzun süre umut edip dilekler diledikten sonra arkadaşının yeniden evde olmasına inanamıyor gibiydi. Yüzünü Ben'den uzağa çevirince kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

Ama sonra George dikkatlice yere uzandı ve bana baktı. Ben'i usulca yere bıraktım. Arkadaşına doğru bir

adım daha atmadan önce onu inceledi, havayı koklamayı bıraktı, ona doğru adım adım ilerledi. George öylece Ben'e gözünü dikmiş bakıyordu, Ben'in kaybolduğu o kötü günden beri ilk defa gözlerinde bir rahatlama gördüm. Ben tırmanıp göğsüne uzanmadan önce onun yüzünü, saçını, kıyafetlerini koklarken George öylece durdu. George, Ben'e sarılıp onu okşamaya başladığında zaman durmuştu.

"Denize mi gittin sen?" dedi yüksek ve dalgalanan sesiyle George, yeniden şefkat ve sevgiyle dolmuştu. "Sörf yapıyordun ya da bir teknedeydin, değil mi? Öyle, biliyorum."

Kedi sesiyle şimdilik yalnızca bunları mı söyleyecekti diye merakla bekliyordum. George, Ben'e bakarak önce bir dakikalığına sustu, sonra kelimeler onun ağzından döküldükçe kalbim de yerinden fırlayacak gibi oldu.

"Bana bir kova kum getirdin mi? Yüzmeye gittin mi? Denizde balık ve patates kızartması var mıydı? Onlarla birlikte ketçap da aldın mı? Katie Price'ı gördün mü? O da Brighton'da yaşıyor. Balık gördün mü, bir sürü güzel balık? Yoksa büyük bir gemide korsan mı oldun? Sanırım o büyük mavi denizdeydin ve bu yüzden eve anca dönebildin. Değil mi? Denizin ortasında uzaklardaydın."

George'la Ben'e baktığımda kelimeler aramızda uçuşuyordu adeta.

"Babuu, seni plaj serserisi!" dedi kıkırdayarak George. "Kovan ve küreğin vardı. Brighton'da plaj çakıllıydı, değil mi? Teknenin sireni var mıydı? Denizin üzerinden balıklara baktın mı?"

Konuşmaya devam ediyor, Ben'e sarılıp gülüp onu okşuyordu, her zaman olduğu gibi içindeki bütün sevgiyi döküyordu.

"Carla diye bir kızla yaşıyormuş," dedim.

George, "Öyle mi?" diye sordu Babuu'ya.

"Evet, otel gibi bir yerdi. Sıcak bir yatağı vardı ve bizimki gibi onların da evinin dışında ışıklar vardı."

Bir an için, George'un yüzü düştü. "Bunun hakkında konuşmak istemiyorum," dedi. "Bir daha bunun hakkında konuşmayalım. Ben artık evde. Yeniden bizimle. Bir daha bizi asla terk etmeyecek."

Ben'e doğru eğilerek ona bir öpücük kondurdu, ona sarılıp parmaklarını tüylerinin arasında gezdirdi. Ben, George'un göğsünden yere atlamadan önce keyif içinde mırıldıyordu. Yanında durup arkadaşını seyretmeye koyuldu.

Hadi gel, George. Oyun oynayalım. Evdeyim artık. Döndüm ve seni çok özledim.

Ben birden ok gibi fırladı, merdivenleri koşarak tırmandı, George da arkasından.

"Saklambaç oynayacağız," dedi merdivenleri çıkarken. "Ben eve döndüğüne çok sevindi, değil mi, anne?"

"Evet, George. Sanırım öyle."

"Bence de."

Ben'le oynarken yukarıdan gelen kahkahalarını duyabiliyordum. Bir anda huzurla doldum. Ben'i gördüğü andan itibaren tıpkı tahmin ettiğim gibi George yeniden hayata dönmüştü. Yeniden bana dönmüştü, yeniden birlikteydik

ve Ben'in eve geldiği andan itibaren son üç aydır yaşadığımız bütün o üzüntü kaybolmuştu. Çayın altını yakmak için mutfağa girdim. Suyun kaynamasını beklerken bir yandan da karanlık gökyüzüne bakıyor, George'un kahkahalarını dinliyordum. Ne tatlı bir ses...

Daha sonra aşağıya koşarken ayak seslerini duydum. Koşarak mutfağa girdi.

"Süsleri çıkarabilir miyiz anne?" diye sordu. "Ağacı da? Ben, Noel şimdi başlasın istiyor."

"Evet, ama daha hiçbir şey hazır değil," dedim gülerek. "Ne buzdolabında özel bir yemek ne de ağacın altında hediyeler var."

"Önemli değil," dedi George. "Sana her zaman dediğim gibi, geçen yılki oyuncakları yeniden hediye paketi yapabilirsin."

Yeniden çıktı gitti, ben de arkasından baktım. Ben evdeydi, yine biraradaydık. Merdivenlerden yukarı çıktığımda ikisi de beni bekliyordu. Ben'in yatak odama koşup yatağımın üstüne roket gibi fırlamasını görünce gülmeye başladım. O da George ve benim kadar heyecanlıydı.

Ben ayakta durup her şeyi nasıl vaktinde hazır edeceğimizi düşünürken "Anne?" dedi George.

"Evet, George?"

"Sanırım gelmiş geçmiş en güzel Noel bu yılki olacak."

"Gerçekten mi?"

"Evet."

Sonsöz

George, Noel ağacını süslerken, Ben sanki hiç gitmemiş gibi ağacın etrafında koşturuyordu. Ben'in olmadığı dönem boyunca yaşadıklarımızı, gözyaşlarını, şüpheleri, uykusuz geçen geceleri ve endişelerimizi düşünmeye başladım. George ve Ben'e birliktelerken baktığımda daha önce hiçbir zaman emin olamadığım bir şeyden emindim. George doğduğu günden beri, ona evli bir anne ve babadan oluşan düzgün bir aile hayatı sunamadığım, kendi çok sevdiğim çocukluğum gibi bir çocukluk veremediğim için onu hayal kırıklığına uğrattığım hissinden bir türlü kurtulamamıştım. Ama Ben kaybolduğunda George'un bir ailesi olduğunu kavradım. Sırf benim bildiğim aile yapısından farklı olması onu eksik kılmıyordu. Ben, George ve ben bir aileydik, biz bir bütündük.

Bir yıl oldu, hâlâ Hounslow'da yaşıyoruz ve hayat olması gerektiği gibi eski haline döndü bile. George on dört yaşına bastı, okula gidiyor, konuşuyor, gülüyor ve zamanının çoğunu çardakta güneşlenerek ya da köpekleri

kovalayarak geçiren Ben'le oynayarak geçiriyor. Ben eve döndüğü andan beri, hayatımız da eski haline döndü. George yeniden bana sarılmaya, sevgi hakkında konuşmaya başladı. Birbirimizle şakalaşırken beni sevdiğinden ya da Ben'in beni sevdiğinden artık daha sık bahsetmeye başladı. Her söyleyişinde, bu sözcükleri duyabildiğim için ne kadar şanslı olduğumu biliyorum.

Bana gelince, halen bir hayvan dedektifiyim. Ben eve döndükten birkaç gün sonra, Devon'da yaşayan bir kadından telefon aldım. Noel için ailesi ve kedisi Numpty ile Hounslow'a, annesinin yanına gelen bir kadının kedisi kaybolmuştu. Annesinin buzdolabı üzerinde benim ilanlardan birini görerek bana ulaşmıştı.

"Nereden başlasam?" diye sordu. "İki gün içinde eve dönmeliyim, ama onu nasıl bulacağımı bilmiyorum."

Ben daha eve yeni dönmüş ve o yokken yaşadığımız bütün o acı halen o kadar tazeyken nasıl hayır diyebilirdim ki? Kadına elimden geleni yapacağımı söyledim.

"Yardım etmen güzel bir şey, çünkü Numpty'nin ailesi de bizim gibi ağlıyordur," dedi George, ben ilanları basarken. "Üzülüyorlardır."

Numpty'yi bulmam dokuz haftamı aldı, ama sonunda buldum. İhtiyar bir çift onu ortalarda dolaşırken bulmuş ve onu beslemişlerdi; afişlerimden birini gördüklerinde de fotoğrafından onu tanımışlardı. Numpty'yi bulduğumda beş yıldızlı bir oteldeymişçesine koltuğun üzerinde tembelce yatıyordu.

Şu anda Samba'yı arıyorum, arada da kedileri veteriner randevularına götürerek ya da onları alabilecek evler arayarak bir Hayvanları Koruma Derneği'ne yardım ediyorum. Bunu yapmayı seviyorum ve insanlar kedilerini kaybettiklerinde her zaman onları bulmaya çalışacağımı biliyorum, çünkü onları seven kişiler için ne kadar değerli olduklarını anlıyorum. Hayatımız Ben'i kaybettiğimizde değişmişti, tıpkı eve geldiğinde yeniden değiştiği gibi. Ve onun bize geri gelmesi için yardım eden aileye nasıl minnettar kaldığımı bir ben biliyorum.

Ben size hikâyemizi anlattım, ama size Ben ve kendisinden bahsetmek isteyen başka biri daha var.

Ben yemekten ve ödüllerden hoşlanıyor. Zıplamaya çalıştığım zamanlarda yanımda durmayı seviyor. Trampolinin üzerine de çıkıyor. Bilgisayarla oynuyorsam, kucağıma oturuyor ve kasemdeki cipslerimden yiyor. Hatta ben ne zaman yemek yesem, o da yemek istiyor. Ben yalan söyleyemez. Bizi her zaman seviyor. Hiçbir zaman üzgün değil. Ama bazen annemi ısırmayı seviyor. Bayılıyorum buna. Çok komik. Benim gibi yaramazlık yapmayı seviyor. Ben nazik ve ona dokunmamdan hoşlanıyor. Mırıldıyor. Benimle olmaktan hep mutlu, onunla kedi gibi konuşuyorum, böylelikle kendini yalnız hissetmiyor. Ona seslendiğimde kaçmasını ve onu kovalamayı çok seviyorum, çok eğleniyorum. Çok komik. Kedi konuşması yaptığımda heyecanlanıyorum ve mutlu oluyorum. Kedi konuşması yapmak beni, annemi ve Ben'i birbirimize yakınlaştırıyor.

Bu beni mutlu ediyor ve Ben'in atıldığı maceralar çok hoşumuza gidiyor. Annem bana onunla ilgili hikâyeler anlatıyor, ama ben daha iyilerini anlatıyorum. Annem eğlenceli biri.

Ben kaybolduğu zaman, öldüğünü sanmıştım. Öylece öldü, gitti sandım. Neden aklıma ölüm geldi bilmiyorum. Annem onu arıyordu, insanlar telefon ediyor, annemi ağlatıyorlardı. Evimiz sanki bomboştu. Oyun oynayacak kimsem yoktu ve odamda onu özleyerek oturuyordum. Gözümden yaşlar akıyordu ve onun gittiğini düşündükçe canım acıyordu. Ne zaman okul servisine binsem annem diyordu ki:

"Endişelenme. Bütün gün Ben'e bakmak için dışarıda olacağım."

Onunla konuşmayı özlemiştim; her sabah kalktığımda, onu sandalyesinde göremiyordum. Şimdi evde olması çok güzel. Beni rahatlatıyor.

Sevdiğim şeyler:

Xbox – Göremediğim insanlarla konuşmak güzel. Onları görmek istemiyorum. Bazıları on bir bazıları elli beş yaşında. İyi olduğumu söylemelerini seviyorum. Gerçekten normal bir çocuk olduğumu düşünüyorlar. Özel ihtiyaçlarım olduğunu kimseye söylemiyorum. Bana gülerler yoksa. Ama bazen bazı kelimeleri yanlış yazıyorum. Birine en iyisi demek isterken en irisi dedim, bana aptal dediler. Ama ben daha iyi bir oyuncuyum.

Okul – İlk başta sevmemiştim, çünkü çevremdeki insanları ya da öğretmenleri tanımıyordum. Onlara alışmam zaman aldı, kimseye bakmıyordum ve konuşmaya da çalışmıyordum.

Sıraları sevmemiştim. Dik oturman gereken bu sıraları, üniformayı ve okul yemeklerinin kokusunu hâlâ sevmiyorum. Ama okulumu seviyorum ve orada kalabildiğimce kalmak istiyorum. Okulum en mutlu olduğum yerlerden biri.

Parlayan küpeler, su ve yüzmek, erimesi uzun süren şekerler, Londra Akvaryumu, börek yapmak -çünkü çok güzel yapıyorum- hayvan belgeselleri, mıknatıslar, portakallı çikolata.

Saatin kaç olduğunu bilmeyi seviyorum, çünkü böylelikle ne kadar zamanım olduğunu biliyorum.

Yatağımı seviyorum, ama uyumayı sevmiyorum.

Hoşuma gitmeyen şeyler:

Yalancılar.

İnsana bakarken yüzlerini buruşturan insanlar.

Bağıran insanlar beni endişelendiriyor.

Küçük odalar.

Peynirli cips ve kahve kokan insanlar.

Şakalar, çünkü anlayamıyorum, insanlar şaka yaptığında onları çözemiyorum.

Aşağı bakıp yüksek sesle nefes aldığında ya da bana yanıt vermediğinde annemi.

İnsanların bana "Mutlu görünüyorsun" demeleri; çünkü annem ben gülümsemediğim zamanlarda böyle dediklerini söylüyor. Ben aslında içimde mutluyum, ama insanlar yine de söylüyorlar.

Bazen farklı davrandığımı biliyorum. Uyum sağlamaya çalışıyorum, ama bazen olmuyor, bu da beni üzüyor. Okulda asla ağlamıyorum ya da duygularımı belli etmiyorum. İnsanlar beni anlamıyor. Bakıyorum ve konuşmak istiyorum, ama olmuyor ya da yanlış sözcükler çıkıyor ağzımdan. Kendi içimde mutluysam gülümseyemiyorum. Çok abartıyormuşum gibi görünmemek için gülümsememi göstermeyi sevmiyorum. Birçok insan bana gülüyor ve bu benim üzülmeme neden oluyor. Ama annem bana her şeyde iyi olduğumu ve özel biri olduğumu söylüyor. Annem bana kendimi iyi hissettiriyor. Hepimizin farklı olduğunu ve içimizde her tür şeyden biraz olduğunu söylüyor. Doğruları söylüyorum, ama bazen bunlar insanların canını acıtıyor. Annem bir şeyi söylemeden önce düşünmemiz gerektiğini ve şu aralar bu konuda çok daha iyi olduğumu söyledi. Bunu anlamak için anneme ihtiyacım da yok aslında.

Bunlar ise tanıdığım insanlar:

Michelle – Mis gibi çamaşır deterjanı kokardı ve mutlu olmamı sağlıyordu. "Bir şey içmek ister misin George?" diyordu. Dairesinin her yerinde Ricky ve Ashley'nin küçüklük fotoğrafları asılıydı. Michelle yalnızca spor ayakkabılarından hoşlanıyordu. Beş çift spor ayakkabısı vardı. Kot pantolon seviyor ve tost yiyordu.

Arthur – Arkadaşımdı ve her gün kapımı çalıyordu. Futbol oynuyor, trampolinde zıplıyorduk. Annesi kısaydı ve köpeği Jedi salyalarını akıtıyordu her yere.

Zena Nine – Babamın annesi ve örgü ördüğü zamanlarda bana palyaço bir ayı yapmıştı. Şimdi kör ve artık örgü öremiyor.

Carol Nine – Annemin annesi ve doğduğumda beni kucağına alan ilk kişiymiş. Kendisi eski bir emekli ve otobüsleri ücretsiz kullanma hakkı var. Otobüs kartı olduğundan artık gençler gibi yaşamaya başlayacak. Kremalı kekleri seviyor. Koca bir doğum günü pastasını yiyebilir.

Babam – Beni yüzmeye götürüyor ve o da benim gibi bilgisayar oyunları oynuyor.

Lewis – Nazik, sevecen ve iyi bir dansçı. Dışarıya çıktığımızda annem ona "George'a iyi bak, tamam mı?" diyor, ama aslında tam tersi, çünkü benim ona iyi bakmam gerekiyor.

Nob – Katı ama naziktir.

Boy – Rahat biri.

Sandra – Sürekli bebeği oluyor.

Tor – Anneme benziyor ama farklı.

Dell – Tor'un kocası, ona Bay Havalı diyorlar.

Wendy – Yüzü her gün aynı şekilde. Değişmiyor. "Selam George" diyor.

Annem – Ben gelmeden önce, kimseyi sevmek istemiyordum. Sevginin ne olduğunu bilmiyordum. Sevgi hakkında gerçekten hiç düşünmemiştim. Tek hatırladığım annemin bana bakmak için yanımda olduğunu bilmekti. Ama şimdi farklı.

Bunlar George'u anlatmaya yetmez elbette. Çok daha değişik yönleri var, kendini dünyaya açması Ben'in sayesinde oldu. Bu otizmi iyileştiren büyülü bir tedavi hikâyesi değil tabii ki, ama George'un içindeki neşeyi, mutluluğu ve en önemlisi sevgiyi çıkarmasını sağlayan Ben'in getirdiği büyünün hikâyesi, bizim hikâyemiz. Ben, hayatımızı değiştirdi. George birçok konuda zorluk çekecekken, inanıyorum ki Ben'e karşı duyduğu sevgi (bu aynı zamanda George ve benim birbirimize daha çok yakınlaşmamızı sağladı) ikimizi de kurtardı. Eğer Ben'in kayboluşu bir şey gösterdiyse, bu George'un içindeki sevginin ne kadar güçlü olduğuydu, çünkü Ben'siz George da kayboluyor. Onunla birlikteyken kendine ait bir merkezi, sesi ve içindeki bütün iyiliği dünyaya gösterebileceği bir yolu oluyor.

Ben'i kaybetmek bana gösterdi ki ileride Ben yaşlandığında ya da artık George'la kalamayacak derecede hastalandığında ve bizi sonsuza kadar terk etmesi gerektiğinde buna hazırlıklı olmalıyım. Bu yüzden George'a bir gün Ben'in bir yavrusu olabileceğinden bahsetmeye başladım ve o da konu Ben olunca, bunun mümkün olabileceğini kabullenmiş gibi duruyordu. Çok yakında bir gün, eve ufak bir kedi yavrusu getireceğim ve George'a bu yavrunun Ben'in oğlu ya da kızı olduğunu söyleyeceğim. Umarım Ben'i sevdiği gibi onu da sevmeyi öğrenecek.

Bundan sonra, her güne o günün akışı nasılsa o şekilde odaklanacağım. Bazı günler diğerlerinden daha zor oluyor, ama George'la ve bütün bu süre boyunca başardıklarıyla, okumayı, yazmayı öğrenmiş olmasıyla, sınıf arkadaşlarını,

dünyayı ve çevresindeki insanları önemseyen sevecen bir çocuk olmasıyla gurur duyuyorum. Dürüstçe şunu söyleyebilirim, George bir annenin sahip olabileceği en iyi çocuk ve bir birey olarak onun her yönünü seviyorum. O hakikaten eşsiz ve her annenin isteyeceği türden bir çocuk.

Teşekkür

Özel teşekkürlerimi anneme, Tor'a, Nob'a, Boy'a, Lewis'e ve ailemin geri kalanına sunuyorum: Sizin sayenizde hikâyem ortaya çıktı, bütün adımlarımı sizin sevginiz ve desteğinizle attım, siz olmadan asla başaramazdım.

Geçmişte George'a yardım eden ve halen de etmekte olan herkese, Andy Leigh, Wendy Vogel, Michael Schlesinger, Bayan Proctor, Bayan Bahsin, Bay Classon ve Bay Thurman'a, ve Marjorie Kinnan'daki herkese (Bayan Adams, Bayan Ward, Bayan Nagel ve geri kalan bütün çalışanlara) çok teşekkür ederim: Siz George'un dünyasını daha güzel bir yer haline getirdiniz.

Ben'i ararken bana yardım eden herkesin ismini saymam imkânsız, ama bir yabancıdan ya da bir arkadaştan gelen her telefon ve her destek mesajı benim için çok değerliydi. Özellikle bahsetmem gerekenler: Wendy, Keith, Nikki ve Kayleigh;

Alison, Steve ve Carla; Tracy, Anne ve Eliza; Twickenham'daki Hayvan Kurtarma Merkezi çalışanları; Norma Mackie; Hounslow Chronicle'dan Pat Cole ve JessicaThompson.

Ayrıca Mavis, Monty ve Socks'a da teşekkür ediyorum. Prudence'ı ne kadar özlediğinizi biliyorum.

Ve son olarak Laetitia Rutherford'a, beni bulduğu için; Harper Collins'teki herkese, hikâyeme inandıkları için ve Megan Lloyd Davies'e, hikâyemi anlatırken gülmemi sağladığı için büyük bir şükran borçluyum.

habitus MAJÖR

Kitabın Adı
Dört Ayaklı Mucize

Kitabın Orijinal Adı
A Friend Like Ben: The Cat Who Came Back for Christmas

Yazarlar
Julia Romp & Megan Lloyd Davies

Çevirmen
Ayşegül Şah Bozdoğan

Redaksiyon
Feride N. Öztürk

Kapak Tasarım
Ahmet Söğütlüoğlu

Sayfa Tasarım
Nejat Ünlü

Yayın Hakları
© 2010 Julia Romp & Megan Lloyd Davies
© 2013 Habitus Yayıncılık

Baskı ve Cilt
Sena Ofset Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi B Blok No: 4 NB7-9-11
Topkapı - İstanbul • Sertifika No: 12064 • Tel: 0212 613 03 21

ISBN: 978-605-4630-15-8 1. Baskı: 2014, İstanbul

Habitus Yayıncılık Rek. Teks. Tur. Eğitim. San. Tic. Ltd. Şti.
Kemankeş Mahallesi Mumhane Caddesi No: 39/39 Karaköy
34425 Beyoğlu - İstanbul • Tel: 0212 244 48 87 • Sertifika No: 18067

www.habituskitap.com / www.habitusminor.com
info@habituskitap.com

DÖRT AYAKLI MUCİZE

Dokuz yaşındaki George otizmlidir ve terapilere karşın durumunda gözle görülür bir iyileşme olmamaktadır. Ama annesi Julia açlıktan ölmek üzere olan, hasta bir kediyi eve getirince bir mucize gerçekleşir:

George ilk andan itibaren kediyle konuşur ve oynar. "Ben" adını koydukları kedi George'un kendiliğinden iletişime geçtiği ilk canlıdır ve bu durum George'la Julia'nın yaşamını kökünden değiştirir. Ne var ki Ben, nasıl çıktıysa karşılarına ansızın, bir gün de arkasında iz bırakmadan kaybolur. Julia oğlu için Ben'i bulmak zorundadır ve İngiltere'yi bir ucundan diğer ucuna kat eden bir arama harekâtına girişir.

habitus MAJÖR

BN 978-605-4630-1
9 786054 63015